

УЧИТЕЛЯ ПЕТЪР ДЪНОВ

ДОБРОТО ОРЪЖИЕ

ЛЕКЦИИ НА ОБЩИЯ ОКУЛТЕН КЛАС

ГОДИНА IX (1929 – 1930).

From 3

30

Хелиопол
1994

Настоящото издание е преработка (единствено откъм страната на съвременния правопис) на „Доброто оръжие“, Лекции на общия окултен клас, година IX (1929-1930).

Агенция за авторско право „Хелиопол-Езотерик“, занимаваща се с въпроси за авторско право относно езотерични произведения, най-вече тези, свързани със съхраняване на българското книжовно наследство заявява, че „един малък опит“ за създаване на нови „книжовни преносители“ на богатството от беседи на Учителя Петър Дънов съвсем не означава възможност за комерсиализиране на издателската дейност на беседите, нито пък възможност за неточно предаване (транслиране) съдържанието на беседите.

„Без да се помрачава изначалната чистота“ и искрено отношение на издателя към издаваната от него книга – нека това да бъде критерият.

Узурпирането на правото на издаване на беседите от някого е еднакво неприемливо, както и безконтролното пиратско издаване на тези бисери от националната съкровищница.

© Хелиопол, 1994

© Братан Мандев – художник на корицата
с/о „Хелиопол-Езотерик“

ISBN 954-578-026-6

ДОБРОТО ОРЪЖИЕ

Размишление върху мира.

Ще прочета 75 Псалом.

"Не възвишавайте рог." (— 4 ст.).

"Не подигайте нависоко рога си." (— 5 ст.).

Какво представя рогът в цитираните стихове? Рогът е средство за защита. Волът знае цената на рога повече от човека. Що се отнася до рога, волът има думата. Човек за какво има думата? Човек трябва да познава любовта, а всъщност той едва е започнал да я изучава.

Съвременните хора говорят за любовта, за мъдростта, за истината, за доброто, без да са проникнали в дълбочината на тия понятия. Да познава човек любовта, това значи да знае, че има майка, която го е родила. Да познава човек мъдростта, това значи да знае, че има баща, който е работил за него, да го отгледа и изучи. Да познава човек доброто в света, това значи да знае, че има основа в живота си, върху която може да стъпва. Доброто е начало на живота, т.е. раждане. Ако не развива доброто в себе си, човек не може да прояви любовта си, защото майката на живота е вложила качествата си в доброто. И мъдростта, т.е. бащата на живота е вложил своите качества в доброто.

Следователно, докато не се роди, човек не може да говори нито за любовта, нито за мъдростта. Дойде ли до истината, човек трябва да гледа на нея като на свой брат. Истината, братът на човечеството, иде да го освободи от заблужденията му. Без истината човек остава в ограничените условия на живота. Така че, ако човек в любовта не намери своята майка, в мъдростта – своя баща, в истината – своя брат и в доброто – своята сестра, той не е разбрал смисъла на живота. Като не разбира смисъла на живота, човек казва, че щом се е родил на земята, нищо друго не му остава, освен да умре. Това е неразбиране на живота, на принципите, които действуват в него. Който е роден в доброто, той никога не умира. Щом излезе от закона на доброто, той непременно ще умре. Да изгуби човек доброто в себе си, това значи да се изложи на закона на смъртта, т.е. на закона на промените.

Като влиза в живота, човек се натъква на числата и започва да брои: едно, две, три и т.н. Какво представлява единицата? Проста величина ли е единицата или сложна? От колко части е съставена тя? Това точно не може да се определи. За пример, пръстът като единица е съставен от три части, от три фаланги. Ако говорите за ръката като единица, тя е съставена от няколко части: пет пръста по три единици, правят 15 части. Числото 15 е число на промени, на разклащане, на разколебаване основите на нещата. Когато пияницата попадне в числото 15, основите на неговото пиянство започват да се разколебават. Много причини са действували в живота му, за да стане пияница. Кои са тия причини? Като погледне към червения цвят на виното, очите му стават причина да се събуди желание в него да пие. След това на помощ иде дясната ръка, която подава чашата да се напълни. След

това иде разсъждението: Червеният цвят е цвят на живот и сила. Ще възприема този цвят в себе си, да стана смел и решителен. Наистина, като изгуби разположението на духа си, човек започва да се стреми към чаша, пълна с вино. Щом изпие една – две чаши, разположението му се възстановява. Ако пие повече, главата му увисва надолу, като узрял плод, след което заспива. Кога заспива човек? Когато не може да преодолее известно напрежение? Да заспи човек, това не значи, че е пил. Заспиването е процес, подобен на изгубване на съзнание. Когато известно преживяване или болезнено състояние стане много тежко, човек трябва да заспи или да изгуби съзнанието си, да понася по-лесно.

И тъй, като говорим за числата, ние ги разглеждаме като цели и дробни. Дробните числа се получават при деление на единицата на десет или на произволно число равни части. Ако единицата се дели на десет равни части, получаваме десетични дроби. Ако я делим на повече или на по-малко части от десет, получаваме прости дроби. Всеки пръст, например, е разделен на три части. Едната част представя Божествения свят, втората – духовния, а третата – физическия. С други думи казано: едната фаланга представя света на формите, втората – съдържанието на нещата, а третата – техния смисъл. Ако познава формата, съдържанието и смисъла на нещата, човек никога не би си позволил да критикува. Щом не критикува, той ще бъде свободен от всякакви противоречия. Човек има право да критикува, да разглежда нещата и да се произнася за тях, ако са човешки. Дойде ли до Божественото, той няма думата. Ако си позволи да критикува Божественото, преди всичко той критикува себе си. При това положение той нищо не може да постигне.

Сега, да се върнем към числата. Всяко число представя форма, съдържание и смисъл на нещо. Искаш ли да се ползуваш от известно число, ти трябва да знаеш каква е неговата форма, какво е съдържанието му и какъв смисъл крие в себе си. Не знае ли скритите сили на числата, човек може да си създаде ред нещастия. Например, ако някой не знае каква сила се крие в старото вино, може да пие от него и да се напие. Като го пие често, той може да си създаде лош навик, с който мъчно ще се справи. Не е лесно човек да се освободи от силата, която се крие в лошите навици. Срещате някой човек, казвате му една дума, която веднага произвежда силна реакция в него. Защо? Този човек има взривни вещества в себе си, които лесно експлодират. Той е избухлив човек. Той не е виновен за това – такова число съдържа в себе си. Достатъчно е да драснете клечка кибрит, за да се възпламени избухливото вещество в него, а заедно с това и вие да хвъркнете във въздуха.

Разумният човек, който има будно съзнание, никога не предизвиква ненавременни реакции. Той знае как и кога да бута. Ако има предвид да произвежда реакция, той ще я произведе тогава, когато може да я използва за свършването на някаква разумна работа. Езикът на човека е склад от експлозиви. Драсне ли невнимателно клечката, подхвърли ли я небрежно някъде, човек се натъква на големи нещастия. Кибритените клечки не са нищо друго, освен думи, с които човек си служи. Едни от тях лесно се запалват и произвеждат взрив. Други пък не се палят лесно, вследствие на което не произвеждат никаква реакция в човека. Трети вид клечки са тия, които по естество са незапалими. Като знаете силата на словото, вие трябва да бъдете внимателни, да избирате думите, с които си служите. Някоя майка е недоволна от дете-

то си и постоянно му се кара, заканва му се и най-после го проклина.

Не се минава много време, и клетвата постига детето. Като знае това, човек трябва да бъде внимателен и в думите, и в мислите, и в чувствата с които си служи. Благодарете, че всяка дума, всяка мисъл и всяко чувство не се хващат. Благодарете, че всяка клечка кибрит не се запалва. Ако всяка клечка кибрит би могла да се запали, светът би се унищожил. Дойде ли това време, ние казваме, че е дошъл краят на света. Ако човек пали по сто клечки на ден, знаете ли, каква енергия би произвел в себе си?

Изобщо, ако всеки ден човек драска по една клечка в мозъка си, за да произведе светлина, в една година той би произвел грамадно количество енергия.

Съвременните хора се разрушават от чрезмерно палене на клечки. Не знаете ли по колко клечки трябва всеки момент да палите, съдебният пристав ще дойде да ви глоби. Ще кажете, че сте свободни да палите, колкото клечки искате. Дали сте свободни, или не, това е друг въпрос. Важно е, че за всеки даден случай човек трябва да пали само толкова клечки, колкото е необходимо. Каквото прави, човек трябва да бъде отговорен за делата си. В ума на някой човек влезе едно малко съмнение, и той бърза да запали всички мозъчни клетки, да вижда добре. Не е позволено да се изразходва много енергия за едно малко съмнение. Ако срещнете един ангел, заслужава да направите голямо осветление, да го разгледате от всички страни. Но за едно съмнение, за една дреболия не е позволено да се изразходват грамадни количества енергия.

Следователно, иска ли да хармонизира силите на своя мозък, човек трябва да допуска в ума си само въз-

вишени и чисти мисли. За такива мисли заслужава човек да изразходва енергия. Те повдигат духа му и го правят мощен, Като живее по този начин, човек дава възможност на всички клетки в себе си да се развиват добре. Като живее, той трябва да се отнася с уважение и почитание към клетките си, като към разумни същества. Спазва ли това правило, той ще бъде вътрешно силен. Светът днес се нуждае от силни и разумни хора. За да бъде разумен и силен, човек трябва да се ръководи в живота си от принципите на любовта, на мъдростта, на истината, на правдата и на добродетелта. Тези принципи трябва да служат на човека за оръжия, с които да се защитава. На което поле да се намира, човек се нуждае от отбранителни средства. Когато изпраща своите поданици на бойното поле, държавата ги въоръжава с пушки и топове. Войниците насочват тия оръжия срещу своите неприятели, да се бранят от тях. Ако на стария човек дадат пушка в ръка, той ще се откаже от нея, под предлог, че е неспособен за война. Ако на младия дадат пушка в ръка, той ще я вземе. Какво ще каже старият, ако в ръцете му сложат основните принципи на живота и го заставят да се брани с тях? Трябва ли пак да се оправдава със своята старост? Дали е стар, или млад, човек трябва да бъде смел, да се сражава със злото. Дойде ли злото срещу вас, не го нападайте, но само се отбранявайте. За да се пазите от злото, да не ви побеждава, вие трябва да държите в ръцете си мощно оръжие.

Кое е мощното оръжие срещу злото? Казано е в Писанието: "Възлюбил си истината в човека". Значи, истината се намира в човека. Ето защо, нападне ли ви зло, кажете си следната формула: "Бог е любов. Бог е мъдрост. Аз съм добро. Аз съм истина". Тази формула ще ви послужи при всички нещастия, противоречия и злини в

живота ви. Доброто е една от проявите на Битието, с която можете да се защитавате от всякакво зло. Злото носи в себе си сили противоположни на любовта, мъдростта, на истината и на доброто, вследствие на което става неутрализиране на тези сили. Човек може да живее съзнателно дотолкова, доколкото проявява доброто и истината, които са вложени в него.

Какво представят доброто и злото в света? Доброто и злото са два ключа с различни служби. Доброто е ключ, който отваря всички врати към чистия, светъл и възвишен живот. Злото е ключ, който затваря всички врати към възвишения, светъл живот. Доброто внася светлина в човешкото съзнание, а злото води към тъмница. Следователно, който не ходи в доброто и истината, той е в тъмнина. Защо? Защото е изгубил ключа на светлината. Дето е светлината, там е животът, там е знанието. Дето е животът там е и любовта. Без любов животът няма смисъл. Който има любов в себе си, той проявява волята си, благодарение на което може да постигне всичко, което желае. Човек е правил и прави най велики подвизи в любовта. Изгуби ли любовта си, той нищо не може да постигне. Любовта дава импулс, подтик в живота на човека. Любовта е колективен акт, а не единичен. Цялата природа взима участие в любовта. Като се влюби в някого, човек мисли, че само той извява любовта си. Той не подозира, че всички живи същества отправят любовта си към неговия възлюбен, или към неговата възлюбена. Когато се влюби в някой ангел, човек пожелава да отиде при него. Да отиде при ангела, т.е. при своя възлюбен, това значи да заmine за другия свят. Като не знаят, защо е заминал за другия свят, хората казват, че този човек е умрял. Когато видите, че някой човек заминава за другия свят доброволно, ще знаете че

той отива при своя възлюбен, в другия свят. Не умира ли доброволно, ще знаете, че възлюбеният му е на земята. Той временно се разделя с него, вследствие на което страда.

И тъй, говорите ли за любовта, ще знаете, че тя е творчески акт, в който цялата природа взема участие. Който истински люби, той излива любовта си в песен и музика. Ако някой люби и плаче, ще знаете, че той не е намерил своя възлюбен, или своята възлюбена. Той е попаднал на слугата, или на слугинята на любовта, вследствие на което е останал много изненадан и огорчен. Като слиза на земята, човешкият дух иска да намери своята възлюбена, но остава излъган. Защо? Защото се вижда облечен и заробен от материята. Материята го обгръща добре в себе си, като в дреха, и му казва: Сега ще влезеш в живота на земята да учиш. Изненадан от условията, човек започва да плаче. Тази е причината, поради която при раждането си още детето заплаква. Добре е човек вечно да търси своя възлюбен. Съвременните хора наричат влюбените смахнати, но те се лъжат. Истински влюбени са светията, мистикът, ученият, богатият. Те са концентрирани в мисълта си и непрестанно се стремят да постигнат своя възвишен идеал.

Съвременните хора говорят за любовта, стремят се към нея, но, като я придобият, не могат да я задържат за дълго време. Защо? Защото любовта вирее само в чистота. Наруши ли човек чистотата на своите мисли, чувства и действия, любовта моментално го напуска. Дойде ли някакво изкушение, за да запазите любовта си, изговорете тихо в себе си формулата: Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Аз съм добро. Аз съм истина. Затова е казано в Писанието: "Побеждавайте злото с добро, а лъжата с истина." Дайте път на Бога в себе си, Той да прояви

своята Любов и Мъдрост. Не дадете ли път на великата Любов в себе си, ще видите, че това, което наричате любов, не е нищо друго, освен любовна каша. Любовната каша на хората е старият живот, а великата Любов е новият живот. Човек не трябва да прави компромис с новото. Той трябва да постави старото за почва, а с новото да гради. Новият живот е живот на изобилие. Любовта ражда изобилието. Да живеете в изобилие, това значи, да живеете при Вечния Извор, откъдето можете да черпите, колкото искате.

Като ученици вие трябва да имате права мисъл, прави чувства и прави действия. Какво сте били в миналото, какви ще сте в бъдеще, това не е важно. Какво сте в настоящия момент, това е важно. Щом се намерите в известно противоречие, кажете си: Аз съм добро. Аз съм истина. Щом сте добро и истина, вие трябва да проявявате живота на доброто и на истината. Като съзнавате това, вие всякога ще можете да палите своя огън, както и огъня на своите близни. Достатъчно е да запалите една от своите клечки, за да запалите своя огън. Така постъпват и ангелите. Със своята любов, със своята светла мисъл те палят слънцето, на чиито лъчи ние се греем. Ако ангелите не палят слънцето, хората щяха да живеят във вечен мрак. Тогава те щяха да разберат какво представя тяхната мисъл. Мисъл, която не може да осветява пътя на човека, не е още истинска мисъл. Някога и земята е била светла като слънцето, но като я населили, със своя живот хората постепенно я изгасвали, докато най-после я обърнали в тъмно тяло. Разликата между ангела и човека се заключава в това, че ангелът пали огъня, а човек го гаси. Кой човек не се оплаква, че е загасил своите светли мисли? Мине ли някоя светла мисъл през

ума му или някое светло чувство през сърцето му, той казва: Не е време сега за светли мисли и чувства.

Не е време още за светли и благородни постъпки. Днес изгаси една светла мисъл в ума си, утре изгаси едно светло чувство в сърцето си, докато най-после стане тъмен като земята и започне да страда за изгубеното щастие.

Това са фигури на речта, които трябва да превеждате, да ви станат ясни. Настанало е време, когато всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка трябва да се превърнат в запалена свещ, която никога да не изгаря. Когато дойде това време, светлината на слънцето ще стане седем пъти по-ярка от сегашната. Причината за това ще се крие в мислите на бъдещите хора. Със светлината на своите мисли те ще увеличават светлината на слънцето. Който погледне към земята, ще види, че тя свети, като слънце. Отдалеч ще изглежда, че земята гори. Невидимият свят се интересува от хората дотолкова, доколкото излиза светлина от умовете им. Колкото по-силна е светлината им, толкова по-голям е интересът на разумните същества към тях. Дето има мисъл, там има светлина. При това положение виждаме, че животът на хората заслужава интерес и внимание.

И тъй, искате ли да се справяте с мъчнотиите, нещастията и противоречията в живота си, прилагайте дадената ви формула, било в единствено, било в множествено число. Кажете си: Бог е Любов. Бог е Мъдрост. Ние сме добро. Ние сме истина. Произнасяйте формулата съзнателно и следете да видите какви резултати ще имате. Дали сте гладен, болен, слаб, произнасяйте формулата смело, без колебание. Дето минавате, произнасяйте формулата и мислете върху съдържанието и смисъла ѝ. Мисли за Бога, за ближния си и ще намериш своето

благо. Мислиш ли първо за своето лично благо, ти ще станеш нещастен. Бог е предвидил твоето благо, няма защо да мислиш за себе си. Когато ви канят на гости, в дома на някой граф или княз, трябва ли вие да носите хляба си? Той е предвидил всичко, което е необходимо за вашето гостуване при него. Следователно, отидете ли при Бога, ще се облечете с най-хубавите си дрехи, но хляб няма да носите. Бог е предвидил всичко което е нужно за вас. Докато мисли, какво ще яде, как ще се облича, как ще свърши живота си, човек е роб на условията. Едно се иска от човека – работа. Като работи, всичко ще му се даде.

Ползвайте се от формулата, която днес ви дадох, при всички трудни случаи на живота си. Произнасяйте я с всичкото уважение и почитание. Дръжте тази формула в ума си като добро оръжие, с което можете да се защитавате. Ако държите оръжието си чисто, каквото желаете, можете да постигнете. Оставете ли го да ръждяса, други ще го вземат от ръцете ви. Щом изгубите оръжието си, с него заедно ще изгубите и свободата си. Човек е дотолкова свободен, доколкото носи в себе си оръжие, на което разчита при всички трудни моменти в живота си. Свободен човек е онзи, който признава Бога за Любов, за Мъдрост, а себе си за добро, за истина. Дойде ли до това съзнание, човек е придобил онази свобода, която търси.

– Б о г е Л ю б о в . Б о г е М ъ д р о с т .
Н и е с м е д о б р о . Н и е с м е и с т и н а .

*

35. Лекция от Учителя, държана на
23 април, 1930 г. София – Изгрев.

ПОЛОЖИТЕЛНО ЗНАНИЕ

Ще прочета част от началото и края на 119 Псалом.

”Блажени, които са непорочни в пътя си. /Алеф – 1 ст./. Всяко нещо в началото си е непорочно.

”Които ходят в закона на Господа” /– 1 ст./.

”Блажени, които пазят свидетелствата Му, и търсят Го с все сърце”. /– 5 ст./.

В първо време човек търси знанието, но като го намери, престава да търси. Така и децата, в първо време търсят знанието, но като станат възрастни, престават да го ценят и, вместо да се подигнат от него, те се възгордяват. Ако не може да използва знанието, както трябва, човек се възгордява, а гордостта покваря човешката душа.

”Тогаз няма да се посрамя, когато погледна всичките Твои заповеди”. /– 6 ст./. Кога човек се срамува? Когато е нарушил нещо. Щом изпълнява Божиите заповеди, той не се срамува.

”Да приближи викането ми пред Тебе Господи” /Тав. – 169 ст./. Днес всички хора викат към Господа; децата викат пред Господа; генералът, който води стотици хора на полесражението, вика към Господа. Докато не е влязъл в сражение, генералът заповядва, обикаля фронта. Щом преживее някаква авария, всички започват да бягат.

Мине ли катастрофата, ново настъпление, ново викане пред Господа.

”Избави ме според Словото Си”. /— 170 ст./. Всички хора, грешни и праведни, искат избавление. Защо и праведният вика към Господа за избавление? Защото не е много силен. Има нещо страшно в света, от което и праведният иска да се избави. Той се обръща към Господа да го избави.

Защо идат страданията в света? Страданията се явяват като метод за развиване на мекота в човека. В човешкото естество има нещо грубо, което трябва да се смекчи. Колкото рязка и груба да е гамата, в която даден човек живее, тя е необходима за самия него; влезе ли в отношение с хората, този човек трябва да прояви известна мекота. За да прояви мекотата си, нужни са страдания. Той трябва да прави ред отстъпления в себе си, докато прояви онази мекота, свойствена на Божествената любов. Само при големи страдания човек може да прояви мощта на своя дух.

Съвременните хора, мъже и жени, са силни в мъжкия принцип. Колкото повече се засилва мъжкият, грубият принцип в човека, толкова повече лицето му се покрива с косми. Космите, с които е покрито тялото на животните, говорят за голямата им грубост. Чрез страданието космите постепенно отпадат, за да се прояви мекият принцип. Някои хора се показват външно меки, разположени, усмихнати, но зад усмивката им се крие нещо кисело и горчиво. Достатъчно е да ги засегнете малко, за да се прояви тяхната грубост. Киселият, горчивият елемент не влиза в човешкото съзнание. Той е външен дисонанс, какъвто срещаме при съчетанието на известни тонове. Ако двама души изпеят тона do, непременно ще има известно различие в тембъра, в силата, в чистотата. Из-

общо, тоновете се различават един от друг по броя на трептенията. Както тоновете се различават по броя на трептенията, така и числата се различават по енергията.

Представете си, че получавате от трима души по четири лева, или от двама души по шест лева. В двата случая получавате числото 12, но от различни числа. Числото три е пасивно число, число на равновесие, а четири е активно число. Тройката представя детето – синът или дъщерята, а четворката – майката или бащата. Ако синът и бащата, или дъщерята и майката работят заедно, какво ще създадат? Ако умножите числата $2 \times 3 = 6$, ще имате двойката – бабата и тройката – внукът. Когато бабата и внукът работят заедно, ще се получи числото шест – произведение. Коя работа ще бъде по резултатна, тази на бабата и внука, или на бащата и сина? Кой резултат ще бъде по-могъщ: този, който се получава от 3×4 или от 2×6 ? Мислете върху съчетанията на числата, да проникнете в техния смисъл, в тяхната философия. Както външният и вътрешният живот на човека предполагат известна философия, така и в отношенията на числата има известна философия, която трябва да се изучава.

Следователно, дойде ли до философията на своят вътрешен живот, човек трябва да наблюдава, какви са мислите и чувствата му през различните часове на деня, в зависимост от изгряването и залязването на слънцето. Ако следи мислите и чувствата си, човек ще забележи, че сутрин те имат един характер; на обяд, когато слънцето се намира в зенита – друг характер и вечер – при залязване на слънцето – трети. Изгревът внася в човека едно нещо, а залезът – друго. При изгрев слънце човек изпитва радост; при залез слънце – скръб. Изгревът може да се уподоби на радост, залезът – на скръб. Кой са

причините, поради които изгряването на слънцето прави човека радостен, а залязването — скърбен? Когато се качва по планински върхове, човек става радостен; когато слиза в долини, той става скърбен.

Човек е подложен на различни промени, резултат на различни причини. Не само човек, но всички тела претърпяват промени. Ако вземете прясно, току-що издоено мляко, и започнете да го удряте, след половин час то ще се превърне на масло. Като отделите маслото, ще остане мътеница. Мътеницата е мляко, от което е отнето маслото. Когато човек се оплаква, че е изгубил нещо от себе си, той мяза на мляко, от което е извадено маслото. Кой вади маслото от човека? Страданията. Те не са нищо друго, освен буталката, с която бият млякото, докато извадят маслото от него. Ако остане само мътеницата, човек започва да страда, че е изгубил любовта, радостта, разположението на духа си и т.н. Срещате един човек разположен, любезен. На другия ден го виждате неразположен, скърбен. Защо? Очукали го, обрали маслото му и оставили само мътеницата. В това отношение някои хора приличат на скъперника на Молиера, който се оплаквал, че го обрали. Кой го обрал? Всички хора, целият свят го е обрал. Мнозина казват, че всички хора са лоши, че целият свят е лош. Това са разсъжденията на Молиеровия скъперник. С такива разсъждения нищо не се постига. Като живее, човек трябва да знае определено, защо се радва и защо скърби, защо обича и защо мрази, кой го обича и кой не го обича. Само по този начин той ще дойде до вътрешната наука на живота.

За да се домогне до вътрешната наука на живота, човек трябва да бъде свободен. Може ли да се нарече свободно магарето, което има юлар на главата си, и господарят му всеки момент го тегли за юлара? Колкото е

свободно магарето от юлара си, толкова е свободен и човек. Седи човек и мисли, какво да направи, как да се прояви, да се прочуе, да стане знатен. Обаче, като рече да се прояви, вижда, че не е свободен. Защо? Юлар има на главата си, не може да се освободи от него. Силен човек е онзи, който няма юлар на главата си, т.е. който не е вързан. Вържат ли го веднъж, той е изгубил свободата си. Като вързан, нищо друго не му остава, освен да учи. За да се освободи от юлара си, човек трябва да приложи закона на смаляването.

Веднъж Буда направил една грешка, за която се измъчил много. Той имал будно съзнание, вследствие на което виждал и най-малките си грешки. Един ден, когато бил в добро разположение на духа, той легнал под едно дърво да си почине. В това време голямата змия на света се увила около ребрата му и започнала да го души. Той не се борил с нея, но започнал да се смалява и се смалил толкова много, че се освободил от веригите на змията. Ако обикновен човек попадне във веригите на змията, ще се напъва, ще се бори с нея, ще я победи. Змията на света представя злото. Не е лесно човек да се бори със злото. Няма човек в света, който да не е бит от злото и да не е опитал неговата сила. Като знаете силата на злото, не се подавайте на него, не ставайте негов проводник. Станете ли проводник на злото, няма да мине много време, ще го опитате върху гърба си. Даде ли път на злото в себе си, човек разваля отношенията си със своите близки. Често виждате, как двама приятели, или две приятелки се сбиват за нищо и никакво. Боят между приятелите не е нищо друго, освен игра на билиард, дето топките се удрят една в друга. Като разсъждавате по този начин, вие ще се домогнете до истината.

Две деца играят с пясък, правят си къщички. Едното взима пясък и хвърля в очите на другото. Разсърдено и недоволно, и второто дете прави същото. В резултат и двете деца се разплакват и отиват при майките си. Майките се скарват помежду си и разправят случката на мъжете си. И двете семейства взимат участие в разправията на децата и се скарват. Трябва ли възрастните хора да вървят по ума на децата? Като не могат да разрешават въпросите правилно, хората дохождат до големи противоречия и казват: Животът е лош, светът не е добре създаден и т.н. Питам: Бог ли е виновен за изопачения човешки живот? Бог ли създаде този свят, пълен с недоразумения и противоречия? Някой пътник минава през една местност и в крака му се забива трън. Кой е виновен за това: човекът, или трънът? Трънът е влязъл в крака на човека, защото, или е бил бос, или обувката му са били тънки. Като е знаел това, пътникът е трябвало да бъде внимателен, да гледа, къде стъпва. Колкото да философствува, защо са тръните в света, защо бодат, човек нищо няма да разреши. Какво трябва да прави, ако се е убоил? Той трябва да вземе игла, да бодне с нея в крака, дето е влязъл трънът, и внимателно да го извади.

Какво представя трънът? Трънът е злото в света, с което човек мъчно може да се справи. — Защо е дошло злото в света, не питай. Кажи си: "Да спи зло под камък!" Продължаваш ли да се запитваш много, ще те дадат под съд и ще те осъдят, как си могъл, без позволение да нарушиш цялостта на тръна. Ти си взел нещо от него. Следователно, нищо друго не ти остава, освен да се примириш с тръна, т.е. със злото в света. Както доброто съществува, така и злото има право на съществуване. Като се убожда на тръна, с това човек нарушава неговото спокойствие. Трънът не е нищо друго, освен

бодлив тел, поставен на пътя му. Бодливият тел показва, че хората живеят във военни времена. Те не са толкова добри, колкото си представят, вследствие на което навсякъде се натъкват на бодлив тел, чрез който се възпитават.

Като изучават ботаника, естествена история, мнозина считат тръна за болезнено растение. Други, обаче, казват, че трънът е толкова необходим, колкото и ябълката. И трънът може да се използва за нещо добро, както и плодните дървета. Мисли или чувства от рода на тръна някога могат да изиграят по-важна роля от мисли и чувства от характера на ябълката. В този смисъл понякога светският човек може да контролира мисълта си повече от духовния. Слушате някой духовен да казва, че Бог ще промисли за всичко, и оставя работите си на Него, Той да ги нарежда. Той казва: Достатъчно е, че се моля на Бога. От мене повече не се иска. Този човек не разсъждава право. Той трябва да се моли, но и да работи, да разчита на себе си. Ако не разсъждава правилно, човек изпада в заблуждение. Например, някой се чуди, защо работите на грешните хора се уреждат, а на праведните не вървят добре. Работите на грешните хора се нареждат толкова, колкото и на забитите колци. Има случаи, когато един забит кол, от голямата влага, може да изкара няколко листа, но в никой случай той не може да цъфне, да даде плод, и плодът му да узрее. Дойде ли сушата, покаралите листенца изсъхват, и колът си остава пак кол. Другояче се нареждат работите на праведните. Работите на праведния се нареждат, както върви развитието на зеленото дърво. Посадите ли едно дърво в земята, то пуца листа, клончета, започва да цъфти, да връзва плодове. Бавен е процесът на развитието на зеленото дърво, но сигурен. Посади ли се веднъж, то се закрепва

здро̀во в земята, от която черпи храна, и издър̀жа на всички условия. При това, животът на това растение или дър̀во не е кратковременен.

Съвременните хора се нуждаят от положителни знания и разбирания за живота. Като не разбират нещата правилно, мнозина се запитват, защо понякога природата изменя отношенията си към тях, а не се запитват, защо те изменят отношенията си към природата. Къ̀де е причината за промяната на тия отношения: в човека, или в природата? Ако времето се изменя, кой е виновен за това? Тря̀бва ли да мислите, че времето е ло̀шо разположено към вас, защото вятърът духал, или дъжд валил? И вятърът, и дъждът, и слънцето имат своите добри страни. Някой се оплаква, че хората не го обичат. Ако вятърът духа, той пак се оплаква. Когато вятърът духа, благодарете, че се е намерило същество, което ви милва, което глади косите ви. Когато дъждът ви мокри, благодарете на естествената баня, която природата ви създава. Ако слънцето грее силно и се изпотявате, благодарете на хубавите потни бани, които правите. Когато някой се оплаква, че изгорял от слънцето, той не разбира законите. Невъзможно е слънцето, което стои на милиони километри от човека, да изгаря. Почерняването не става от слънцето. Чернотата се дължи на ло̀шото, което се крие в самия човек. Слънцето изтегля нечистото, ло̀шото, което е скрито в човека. Ако то не излезе навън, човек ще се изложи на големи страдания и нещастия. Когато почернява, човек трябва да се радва, защото слънцето го лекува. Хора, които не почерняват, не могат да се лекуват от слънцето.

Мнозина се оплакват от слънцето, но те се лъжат. Слънцето не причинява никакви повреди. Казват, че някой пострадал от слънчев удар. Слънчевият удар се дъл-

жи на известна дисхармония между човека и земята. Когато се движи, човек трябва да регулира своя ход с движението на земята. Щом се хармонизира със земята, той ще се хармонизира и със слънцето, защото между слънцето и земята има известно отношение. При това положение човек никога няма да пострада от слънчев удар.

Човек трябва да знае, че материята на неговото тяло може да се уподоби на материята, от която земята е направена. Всяка частица от човешкото тяло има свойствата на материята на земята. Следователно, ако не може да се хармонизира с материята на земята, човек усеща едно бълникане, колебание между частиците на тялото си. И в резултат на това колебание или бълникане той се усеща физически неразположен. При това положение той не може да мисли, да чувства и да постъпва добре. За да се хармонизира с материята на земята, човек трябва да спре движението си за една-две минути. Това спиране ще му помогне така, че работите му през целия ден ще вървят добре. За да се справи със силите и теченията на природата, човек трябва да познава себе си, но трябва да изучава и земята, с всички нейни сили и закони, които я управляват. Като се изучава, човек забелязва, че между промените, които стават в природата, и тия, които стават в него, има известно съотношение.

Съвременните хора работят много, а придобиват малко, защото разглеждат въпросите от тяхната анормална страна. Ако се произнасят върху мислите, чувствата и постъпките на човека, те ги разглеждат така, както днес се проявяват без да изключват анормалните прояви. Всяко нещо трябва да се разглежда в неговото здравословно състояние и след това да се вади заключение. При това, преценката на хората още не е абсолютно вярна. Например, това, което за един човек е добро, за друг

е зло. Човек трябва да познава доброто и злото като основни мерки в живота. Само при това положение човек може правилно да расте и да се развива. Само при това положение невидимият свят може да разкрие на човека ония скрити закони на Битието, към които душата му се стреми. Само при това положение човек може да разбере смисъла на числата. Вие пишете числото 12, но не знаете, какво е значението на това число. Ако вземете числото 12 във втора степен, ще получите число, което представя важна формула. С тази формула вие можете да разрешавате важни въпроси. Дойдете ли до числото 13, вие се натъквате на някакво нещастие, или на някаква изненада.

Разправят следния случай за един герой. С един нож той убил 12 души. След това той турил ножа в ножницата си. Като намислил да убие 13 човека, той посегнал към ножа си, но останал изненадан – ножът ръждясал. Значи, след 12 убийства, той се натъкнал на последствията на своите дела. За да избегне лошите последствия на делата си, човек трябва да бъде внимателен, да знае, какво прави. При най-малкото невнимание, човек може да изгуби своето добро разположение. Ако е невнимателен в храненето, в мислите, в чувствата, в постъпките си, той непременно ще пострада. Приеме ли една мисъл, или едно чувство не навреме, той непременно ще разстрои своята нервна система. Същият закон се отнася и към храненето. Например, краставицата действа благотворно върху нервната система, но да се яде сутрин и на обяд. Яде ли се вечер, тя се отразява зле върху стомаха. Вечер краставица не трябва да се яде. Изобщо, вечер човек трябва да се храни преди залез слънце. Не е ли ял до това време, по-добре да не яде. Нека пие една чаша гореща вода или чай и да си легне с празен стомах. Така

ще спи леко, и приятно. Каквито разстройства преживява светският човек, през такива минава и религиозният, и духовният, само че в други области. Светският човек разстройва стомаха си, а религиозният — мисълта си. Докато дойде до истинското разбиране на живота, той минава през ред заблуждения. Той мисли, че като вярва в Бога, изведнъж ще стане чист и свят човек. Не се постига лесно чистота и святост. При това, мъчно се познава, кой човек е свят. Светият човек външно не може да се познае. Той е естествен в отношенията си, смирен, минава незабелязано. Макар че се храни със специална храна, никога няма да разберете, какво яде. Ако го поканите с храна, каквато не яде, той никога няма да ви каже, че това или онова не яде, но деликатно ще се извини, че се е хранил, и ще вземе само няколко хапки хляб, да не откаже на поканата ви. Влезе ли в някой дом, той не се взира, как е наредено, но се занимава с мисълта си. Стане ли въпрос за отношенията между мъжа и жената в този дом, каквото да види, той го разглежда от красивата страна. И ако го питат, какви са впечатленията му за характерите им, той ще каже че и двамата са добри хора, на които са дадени известни въпроси за разрешаване. Той ще им пожелае Бог да ги благослови, да решават правилно задачите си.

Светият човек вижда всичко, но в ума и в сърцето си задържа само хубавите неща. Докато не се научи да вижда само красивите неща в живота, да чува само хармоничните тонове и да яде чиста и здравословна храна, човек никога не може да стане свят. Това значи да живее човек в правия път — в пътя на любовта, в пътя на Христа. Тесен е пътят на любовта, но разнообразен. Някои мислят, че тесният път е път на страдания. Не, тесният път е път на учене, на придобиване знания. Само в тес-

ния път човек познава себе си, ближния си и Бога. Само в тесния път човек разбира, отде е дошъл, защо е дошъл и как трябва да живее.

Да се върнем към числата. Какво число ще получите, като подигнете 12 във втора степен? $12^2 = 144$. Като съберете цифрите на числото 144, ще получите числото девет. Като работите с числата, ще забележите, че при умножаване на девет с кое да е число, винаги сборът от цифрите на полученото число дава пак девет. Например, $2 \times 9 = 18 = 1 + 8 = 9$; $3 \times 9 = 27 = 2 + 7 = 9$; $4 \times 9 = 36 = 3 + 6 = 9$; $5 \times 9 = 45 = 4 + 5 = 9$; $6 \times 9 = 54 = 5 + 4 = 9$; $7 \times 9 = 63 = 6 + 3 = 9$; $8 \times 9 = 72 = 7 + 2 = 9$; $9 \times 9 = 81 = 8 + 1 = 9$; $144 = 1 + 4 + 4 = 9$; $1296 = 1 + 2 + 9 + 6 = 18 = 1 + 8 = 9$. Какво заключение можете да извадите от това съчетание на числата? Оттук можем да извадим следния закон: благоприятните условия всякога дават добри резултати. Земеделецът знае този закон и се съобразява с него. Той знае, кога и при какви условия, какви семена да сее. Това подразбира благоприятни условия. С този закон се обяснява, защо едни хора са богати а други – бедни. Богатият е роден при условия да стане богат – при благоприятни условия. Бедният е роден при неблагоприятни условия, затова не може да стане богат. Каквото да правите, вие не можете да станете богати, ако сте родени при бедни, неблагоприятни условия. Някой се ражда в бедно семейство, но условията на раждането му са благоприятни. Не минава много време, случва се, че неговият богат чичо умира и му остава всичкото си наследство. Друг някой се ражда в богато семейство, но случва се, че бащата изгубва всичкото си богатство, и синът, вместо да наследи нещо от баща си, нагърбва се да изплаща дълговете му.

Като живее на земята, човек минава от благоприятни в неблагоприятни условия и обратно – от неблагоприят-

ни в благоприятни – да се учи. Иосиф беше продаден, след това лежа в затвор две години и най-после зае високо място в двореца на фараона. Добра беше зодията на Иосифа. Каквото да прави, човек трябва да мине през противоречията на живота, да мине от едни условия в други. На окултен език казано: за да подобри съдбата си, човек трябва да се роди отново. Може ли отново, човек може да измени условията на живота си. Не може ли да се новороди, той ще остане при старите условия, дето ще се мъчи, ще страда, ще пада и става и, в края на краищата, нищо особено няма да постигне.

Казано е в Писанието: "Ако не се родите изново, не можете да влезете в Царството Божие." Следователно, ако не се родите изново, сиромашията, грехът, мъчението, страданието ще вървят след вас. Родите ли се изново, вие ще се съблечете от всички несгоди, както змията съблича кожата си. Не може ли да се освободи от несгодите на живота; човек ще остане в стария живот. Мнозина искат да знаят, родени ли са изново, или не. Това те сами знаят. Някои са едва заченати, и трябва да прекарат цели девет месеца при неблагоприятни условия – в утробата на майка си. Те са изложени и на помятане. Ако майка им е разумна, ще ги роди, ще им даде условия за нов живот. Ако е неразумна, може да ги пометне. Когато се зачене, човек трябва да се моли, да не го пометне майка му, но да го роди благополучно. И Христос прекара три неблагоприятни, тежки дни в утробата на земята, но след това възкръсна, роди се изново.

Какво представя помятането? Човек може да бъде пометнат от утробата на майка си, но може да изскочи и от файтон, от трен, от аероплан, от прозорец и т.н. И това е помятане. За да не бъде пометнат, човек трябва постоянно да се моли. Но той трябва да знае, как да се

моли. Понякога една дума може да произведе такъв резултат, какъвто произвеждат сто думи — зависи, как е казана. Някой се моли по цели часове, и молитвата му не се приема. Друг се моли десетина минути, и молитвата му се приема. Една светла мисъл може да даде по-големи резултати от най-дългите молитви, но при условие, човек да прилага законите на любовта, на мъдростта, на истината, на доброто. Който работи по този начин, той има помощта на разумния свят, на всички възвишени същества. Дали тази помощ ще дойде отвън, или отвътре, не е важно. Важно е, човек да я използва. Малка ли ще бъде помощта, или голяма, и това не е важно. Важно е да е дадена от любов. Колкото малка да е, щом е дадена от любов, тя е благословена.

Мнозина обичат да обобщават нещата, и като им се говори, казват, че знаят и разбират всичко. Щом разбират всичко, нека кажат, какво знаят за Божията Любов. Всички говорят за любовта, но въпреки това тя остава неразбрана. Казано е, че любовта ражда живота. За да разбере любовта, човек трябва да разбере живота във всички негови прояви. Божията Мъдрост пък създава условия за растене и развиване на всички живи същества. Животът и условията, които са дадени на човека, представят торба, пълна със злато, която той не е използвал. Някои хора съзнават, че носят в ръцете си торба, пълна със злато, и съжаляват, че не могат да я използват, не знаят, как и къде да приложат това злато. Други пък, даже не подозират, че носят злато в торбата си. Малцина са тия, които съзнават, какво богатство им е дадено, и разумно го използват. Всеки човек носи в ръцете си книгата на живота, но не може да чете от нея. Той я отваря и затваря, без да знае, какво съдържа. Един ден, когато

мъдростта го посети, той ще отвори книгата и ще чете, ще разбира написаното в нея.

И тъй, когато се домогне до истинската наука, човек ще разбере нещата и ще ги приложи. Пише ли книга, той ще я пише с чистотата на своята мисъл. Шие ли дреха, той ще я шие с чистотата на своето сърце. Каквато работа вземе, човек трябва да я изработи с чистотата на своя ум и на своето сърце. Който се докосне до тази работа, той ще усети чистотата, която е вложена в нея. От всяка нейна клетка ще лъха радост и веселие. Не работят ли с любов и чистота, хората създават около себе си голяма дисхармония. Тази дисхармония се дължи на тяхното неразбиране.

Често хората се запитват, защо не успяват в живота си. Много естествено — те сами влизат в ограничителните условия на живота. Щом условията ограничават човека, той никога не може да успява. Искате ли да успява, казвам: Не приемай условия, които могат да те ограничат. Не се подавай на мисли, чувства и постъпки, които ограничават. За да успява в живота си, човек трябва да разбира свойствата на материята с която работи. Същевременно той трябва да разбира и законите на ума и на сърцето си, както и ритъма, на който те се подчиняват. Човек не може да успява, ако не познава всички закони, на които се подчиняват неговото физическо, духовно и умствено тяло. Той трябва да знае, че до голяма степен успехът му се дължи на неговата чиста кръв.

Сега вие сте влезли в практическата школа на живота, която изисква от всички хора знания. Да говорите за нещата, това още не е знание. Истинското знание е това, което е приложено. Знанието подразбира приложение. Кажеш ли, че трябва да бъдеш добър, веднага прояви добротата си. Кажеш ли, че трябва да бъдеш красив,

веднага стани красив. Човек не може да бъде добър, красив и разумен, ако още не е роден. За да се одухотвори, мъртвата материя трябва да мине от едно състояние в друго, т.е. да се новороди, да се внесе живот в нея. Мъртвата материя е изгубила живота си, вследствие на което се нуждае от нов живот. Ако не може да придобие живот в себе си, мъртвата материя ще произведе голям дисонанс в разумната природа. Тази е причината, поради която човек прави големи усилия да мине от смърт в живот.

– Б о г е Л ю б о в . Б о г е М ъ д р о с т .
А з с ъ м д о б р о . А з с ъ м и с т и н а .

*

36. Лекция от Учителя, държана на
30 април, 1930 г. София – Изгрев.

ПРЕТРЪПВАНЕ И ПРИТЪПЯВАНЕ

Р а з м и ш л е н и е .

Често хората се натъкват на особени психични състояния – претръпване и притъпяване. Например, когато изпитанията се трупат върху някой човек едно след друго, в първо време той страда, но после претръпва или изтръпва. Каквито страдания и изпитания да му се случват, той стои като изтръпнал, като че нищо не чувства. Ако пък човек повтаря едни и същи мисли по няколко пъти наред, най-после той се механизира и дохожда до състояние на притъпяване – нищо не помни. Притъпяването показва, че човек е преминал предела по който нервната система може да понася. Щом мине този предел, настава претръпване. Преди да дойде до този предел, човек трябва да измени посоката на своето движение. Ще кажете, че човек трябва да се движи по права линия, да върви в правия път. Това е човешко разбиране. Разбирането на разумната природа не е такова. Според нея правият път не означава права линия.

Влезете ли в някое религиозно общество, там ще чуете да се разисква върху въпросите: Кой път е прав? Какво представя любовта? Какво може да направи тя за човека? От човека зависи, какво може да направи любовта за него. Какво може да направи един човек, като влезе

в бакалницата? Той може да извади кесията си и да купува. От кесията му зависи, много или малко неща ще купи. Обаче, отношенията между бакалина и клиента са още механически. Те подразбират условно отношение на взимане и даване. Дойдете ли до любовта, и там има отношения на взимане и даване, само че всичко става доброволно: който дава, не мисли да взима; който взима, мисли да дава. Говори ли за любовта, човек трябва да я разбира в нейните тънки прояви. Говори ли за музиката, човек трябва да я чувства вътрешно.

За да разбира нещата правилно, човек трябва да ги схваща и външно, и вътрешно. Външното разбиране е едно, а вътрешното – друго. Тъй щото, не е достатъчно само да кажем, че трябва да обичаме, или трябва да пеем и да свирим, но да дадем дълбок, вътрешен израз на любовта, на музиката и на пеенето. И природата започва с музика и пеене. И природата започва с любов и с живот. Тя е жива, разумна, но човек трябва да я разбира вътрешно и външно. Много музиканти и певци има в света, но повечето свирят и пеят механически. Истински музикант е онзи, на когото тоновете изразяват нещо; всяко движение на този музикант е свързано с движенията на разумната природа. Всеки негов тон, всяко движение изразява известна идея. Всяко нещо, което събужда някаква идея в човека, е живо. Например, щом видите един портокал, в ума ви веднага се ражда някаква идея: да го посадите, или да изтискате сока му. Каквото да направите с портокала, все ще придобиете нещо. Ако изпиете сока на портокала, ще имате един резултат; ако посадите портокала, ще имате друг резултат. Ценни са резултатите, ако в тях има движение. Дето има движение, там всякога има растене.

Следователно, и животът, като движение, е подложен на растене. Растенето пък се поддържа от идеите, били те умствени или сърдечни. Умствените идеи имат отношение към мислите на човека, а сърдечните — към чувствата му. Дето има чувства, там има религия. Религията, в тесен смисъл на думата, е свързана с чувствата. Обаче, ако умът не взима участие в религията, човек е изложен на големи опасности. Остане ли само с чувствата си, човек изпада в гъста среда, в тежка атмосфера, която причинява болезнени състояния. Големи промени, добри и лоши, стават с човека, когато влезе в духовния свят. Физическият и духовният свят са противоположни един на друг. Докато се нагоди към условията на духовния свят, човек минава през големи изпитания. Той влиза в идеен свят, но като не е готов да реализира тия идеи, започва да страда.

Където да е човек, на физическия, или в духовния свят, той все ще има страдания. И ловецът, който е нарамил пушката си, страда. Защо? Че не е могъл да убие заек, или друг някакъв дивеч. Всички хора, светски и духовни, са въоръжени. Всеки носи пушка на рамо, иска да вземе нещо. Не е лошо да бъде човек въоръжен, но да не си служи с насилие. В който свят и да влезете, ви трябва да спазвате неговия ред и порядък, неговите права. Не спазвате ли реда в света, в който влизате, не очаквайте никакви постижения. Като влезете в умствения свят, за да придобиете някаква идея, не е нужно да прилагате насилието, чрез което да нарушите реда и порядъка в този свят. Достатъчно е да попаднете в тона на дадена идея, за да я възприемете. Приложите ли насилието, вие не сте готови за този свят.

Същият закон се отнася и до света на чувствата, до духовния свят. Искате ли да постигнете някакво чувство,

вие трябва да попаднете в линията на неговото движение, т.е. в неговия тон. Чувствата и мислите в човека растат, цъфтят, дават плод, както и растенията. Всяко добро разположение е плод на някакво чувство в човека. Колкото по-съзнателно работи човек върху себе си, толкова по-доброкачествени плодове раждат неговите мисли и чувства. Ще кажете, че имате достатъчно знания. Знания, които не се прилагат, представят стока, която пълни магазини само, без да допринася нещо. Стоката трябва да се превърне в звонкови монети. Ако човек не впрегне природната сила на работа, той нищо не е придобил. Какво ще се ползва от това, че знае законите и силите, които действуват в природата? Щом знае нещо, той трябва да го приложи. Едно време, когато нямаше електрическо осветление, хората осветяваха домовете си с малки газени лампички — газеничета. Като ставаха сутрин от сън, дълго време трябваше да кашлят, да очистят дробовете си от саждите на своите газеничета. Много от мислите и чувствата на съвременните хора представят такива, именно, газеничета, които дават малка светлина и малко сажди. Всяко недоволство, всяко неразбиране в човека, не е нищо друго, освен малко газениче, с което той си служи.

И тъй, иска ли да се справи с недоволството си, човек трябва да се свърже с разумната природа, да придобие широки, правилни разбирания за нещата. За да постигне това, той се нуждае от повече мисъл. Какво е нужно на газеничето, за да свети по-силно и с по-малко дим? Да преустроите формата му и да вкарате повече въздух. Въздухът ще помогне на саждите да изгорят, да се превърнат във въздухообразно тяло, което ще излети. Вложете и вие повече светлина в мислите си и повече топлина в чувствата си, за да се освободите от недовол-

ството. Дето има недоволство, там има тъмнина и дим. Гледайте широко на света, на всичко, което става около вас. Не мислете, че вашите разбирания са най-прави. Не се стремете да обърнете хората, да мислят като вас. Не е нужно всички хора да мислят по един и същ начин. Вложете в човека импулс, да се свърже с разумната природа, която носи принципите и законите на вечността. Стремете се към великите закони на Битието, а не към личните разбирания на хората. Стремете се към великата доброта, а не към доброто на човека, която ту се намалява, ту се увеличава. Истински добрият човек остава верен на себе си. Той не се подава на външните условия.

Един от учениците на древните окултни школи отишъл при своя Учител да го пита, какво представя животът и какви закони го управляват. Учителят не отговорил направо на зададения въпрос, но казал на ученика си: Иди в света; дето ще срещнеш трима души – военен, брамин и адепт. И на тримата ще удариш по една плесница. След това ще се върнеш при мене. Ученикът срещнал военния, ударил му една плесница, но докато се готвел да се отдалечи, военният му ударил две плесници и го повалил на земята. След това той срещнал един брамин, който се молел на Бога. Ученикът се приближил към него и му ударил една плесница. В първия момент браминът дигнал ръката си, с намерение да го удари, но веднага я свалил долу и продължил молитвата си. Най-после ученикът срещнал адепта, на когото също ударил плесница. Адептът бил толкова вгълъбен в мисълта си, че даже не усетил плесницата. Нито един мускул на лицето му не трепнал.

Ученикът се върнал при Учителя си и разказал своята опитност от дадената задача. Тогава учителят му от-

говорил: Военният представя закона, който действа с две срещу едно. Браминът представя разумното сърце в човека, което не търси правото си. То се стреми към разрешаване на въпросите по нов начин. Адептът представя любовта, която не се смущава от нищо. Който живее в областта на любовта, той не се смущава от външните условия, от преходните отношения. Той живее в чистата и възвишена мисъл, в която няма никакви сенки, никакви облаци.

Като се говори за духовния живот на хората, в ума ни изпъква идеята за музика, песен и танци, т.е. за движения. Всяка песен подразбира движение. Ако човек не може да изрази движението правилно, и тона на песента не може да вземе правилно. Значи на всеки тон отговаря съответно движение. Човек не може да се настрои духовно, ако няма антена, чрез която да възприема движенията, т.е. трептенията от духовния свят. Истински духовен човек е онзи, който разбира трептенията на духовния свят и правилно ги възприема. Не може ли да приема тия трептения, той не може да възприема и картините на духовния свят. Щом не може да възприема тия картини, той не разбира езика на духовния свят. Духовният свят си служи с образи, с картини. Ако не можеш да възприемеш и разбираш образите на духовния свят, ти не можеш да чувствуваш. Ако двама приятели не могат да се разговарят и разбират, те не са приятели. Да бъдеш приятел на някого, това подразбира да имате пълно вътрешно разбиране по мисли и по чувства. Това не значи, че и той трябва да мисли и чувствувва като вас. В присъствие на приятеля си всички тревоги и безпокойства изчезват. В присъствие на приятеля всички смущения изчезват.

Днес всички хора – светски и религиозни, учени и прости, се смущават. Защо се смущават? Липсва им не-

що. Каквото и да правят, докато не придобият вътрешна хармония, те нищо не могат да постигнат. Ще слушат да им се говори върху различни въпроси, ще правят опити, но резултатите им ще бъдат слаби. За да постигне нещо, човек трябва да се проникне от силно желание към това нещо. И тогава, ако влезе в някое духовно, или научно общество, той ще се приобщи към средата, ще придобие нещо и ще излезе обновен, тъй като планината обновява човека. Качи ли се на планината, човек се обновява от чистия въздух, от светлината и топлината на планинското слънце. И религията, и науката са в състояние да обновят човека, да внесат в него радост и веселие, да му дадат подтик към великото и красивото в света. По този начин само човек ще осмисли живота си, ще го направи разумен. Кой каквото може да направи, да се заеме да го направи: дали ще свири, пее, учи, това не е важно. От човека се иска работа. Някои религиозни четат Библията по два пъти в годината и са дошли до големи постижения. Като четат Библията, човек трябва да я разбира. Иначе, той дохожда до механизирание на нещата. Една 90 годишна американка прочела Библията 90 пъти. Ако четете живота на пророците, на апостолите и светиите, ви трябва да се свържете с тях, да разберете техните опитности. Йезекил, Данаил, Иоан, както и всички останали пророци и апостоли, са имали големи постижения, заради което заслужават да се изучават.

Мнозина казват, че не се интересуват от стари неща. Днес има много нови неща и постижения, които заслужават по-голямо внимание. Наистина, много нови неща има днес, но в духовно отношение човек не е много напреднал. Има хора, които не знаят нищо за духовния свят. Те даже не признават съществуването на друг свят, освен физическия, и на други същества, освен човека.

Какво представя човек? Същество, чрез което разумността се проявява. Разумността обхваща цялата природа. Следователно, ние не можем да отделим човека от природата, от великата разумност, която обхваща всички живи същества, от най-малките до най-големите. Над човека, като разумно същество, живеят други същества, с по-голяма разумност и интелигентност. Един ден и те ще се проявят в своите форми, ще станат видими за човека. Ако човешката форма не подлежи на развитие и усъвършенствуване, животът на земята се обезсмисля. Съзнателно или несъзнателно, човек се стреми към нещо велико. При това, той има желание, каквото постигне, да го предаде на ония, които остават след него. Докато е на земята, човек трябва да работи усилено, да постигне нещо, че като замине за другия свят, да бъде готов за работа. И там има нужда от добри работници. Небето не е място за удоволствие и почивка. На земята ще учите, ще пеете, ще свирите, а на небето ще прилагате наученото. Който не може да свири, поне да мисли. Всеки може да мисли. Ако всички хора не могат да бъдат художници, архитекти, всеки може да работи поне върху себе си. Всеки може да чука и вае върху себе си, да изработи красива статуя. Човек има много необработени и неприложени идеи, които чакат своето време. След всичко това, той се чуди, какво да работи.

Религиозните и вярващите съзнават, че трябва да проповядват Словото Божие. Добра е тази идея, но какво ще проповядват. Не е достатъчно само желание да проповядват, но приложение се иска. Да проповядваш, това значи, да си родил дете, но това дете трябва да се отглежда. Колко безсънни нощи, колко грижи и тревоги е прекарала майката, докато отглежда детето си! Но и с това не се свършва. След като порасне, майката и бащата се

намират пред нови грижи и задължения: да го възпитат, да го изучат. Едва след 20 годишен труд и работа върху детето, те могат да кажат, че донякъде са свършили задачата си. Не само родителите работят върху детето си, но и то работи върху себе си.

Като работи върху себе си и върху близките си, човек всеки ден трябва да прибавя по нещо ново в живота си, да се освобождава от старите си разбирания. Казвате, че има неморални работи в живота. Неморални неща са тия, които спират развитието на човека. Всяко чувство, всяка мисъл, всяка постъпка, които спират човешкото развитие, са неморални. Щом е дошъл на земята, човек трябва да се развива. Всяко нещо, което дава подтик на човека към развитие, е морално. Ние заместваме думите "морално и неморално" с "разумно и неразумно". Всяка храна – физическа или духовна, която не внася подтик в човека, трябва да се тури настрана. Като дойде до чувствата си, които също са храна, човек вижда, че освен качване, предстои и слизване. Той трябва да познава законите на слизането, да може правилно да слиза, без големи сътресения. Като слиза и се качва, човек се обогатява, придобива големи опитности и преживявания. Подтикът, който иде отвън, е запалка, но тази запалка се нуждае от материал, който може да гори, да развива светлина и топлина. Хлебарят меси и пече хляб, но знанието си не влага в него. Като ядете хляб, вие сами трябва да вадите от него това, което природата е вложила. Тогава ще разберете стиха, в който Христос казва: "Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, той има живот в себе си". Ако можете да влезете в съприкосновение с този хляб и да извадите от него това, което Бог е вложил, вие ще станете едно с него, и той – едно с вас. Един ден и вас ще опекат и изядат, както вие ядете хляба. Изяждането на човека не е нищо друго, освен умиране.

Какво представя смъртта? Смъртта представя преливане на един живот в друг, преминаване на едно съзнание в друго. Обикновено низшият живот се прелива във висшия, низшето съзнание — във висшето. Заслужава човек да умре, за да мине в по-висок живот от обикновения. За предпочитане е хлябът да влезе в човешкия стомах, отколкото да се подмята във фурната. За предпочитане е човек да живее в свещената стая на някое възвишено същество, отколкото да остане при обикновените условия на живота, да го подмятат на една и на друга страна.

Като ученици, вие трябва да чистите мислите и чувствата си, да се освободите от всички външни примеси. Какво нещо е любовта, не говорете. Колкото по-малко говорите за нея, толкова по-добре. Вие разбирате живота по-добре от любовта. Любовта подразбира вътрешен стремеж към Бога. Следователно, докато не обича Бога, човек не може да обича хората. Въздухът в стаята има отношение към външния въздух. Не можеш да обичаш хората, докато не си обикнал Бога. Ако внесеш някакъв нечист елемент в любовта си към Бога, ти трябва или да го изхвърлиш навън, или да го обработиш по някакъв начин. Когато количеството на въглеродния двуокис във въздуха се увеличи повече, отколкото трябва, въздухът става вреден. Какво трябва да направиш? Или да пречистиш въздуха, или да обработиш въглеродния двуокис. За да го обработиш, ти трябва да придобиеш свойствата на растенията. Когато казвам, че човек трябва да се приспособи към лошите условия, имам предвид да намери начин да ги трансформира. Хората заспиват от въглеродния двуокис, както и от страданията. Щом дойдат страданията, за да не заспиват, хората трябва да се обърнат за помощ към растителното царство в себе си, да

заставят растения да обработят излишния въглероден двуокис. При процеса асимилация или хранене, растенията приемат въглеродния двуокис и го обработват в сложни органически съединения, от които се ползват и хората. Като понася страданията разумно, човек се усилва, става по-здрав.

Следователно, здрав е онзи, който носи страданията с благодарност. Страданията определят силата на човешката душа, а радостите — нейните възможности. С други думи казано: чрез страданията се изпитва силата на човека, а чрез радостите — това, което той може да направи. Страданията и скърбите са пробният камък за човека. Чрез тях той се изпитва. И обикновените, и великите хора страдат. И Христос, Който казваше, че с вяра могат гори да се преместват, като се намери в големи страдания, отиде да се моли на Господа, ако е възможно, да отмени тази чаша. Като видя, че не може да с е отмени чашата, Той разбра, че трябва да преживее страданията, да се опита силата му и каза: "Господи, в Твоите ръце давам Духа си. Аз дойдох да изпълня Твоята воля, а не моята". Силата на Христа се вижда в търпението, с което издържа страданията.

И тъй, намерите ли се пред мъчности и страдания, вие трябва да се молите, но да знаете, как да се молите. Ще получите ли отговор на молитвата си, това не е важно — вие трябва да се молите, да бъдете във връзка с разумния свят. Христос се моли, но не получи отговор на молитвата си. Господ наложи на Христа големи страдания, срещу които получи голямо благословение — възкресението. Отговорът на Христовата молитва донесе възкресението Му. Като знаете това, не се стремете да избягвате страданията, но понасяйте ги с благодарност, да получите възкресението. Това е красивото и велико-

то, което всеки човек очаква. Всички ще минете през страдания. Най-страшното страдание – смъртта, ще дойде за всички. Рано или късно, всеки човек ще мине през смъртта. Кога ще дойде тя, не е важно. За човека е важно да бъде готов да я посрещне, че като дойде, да мине през нея и да придобие вечния живот.

Смъртта представя минаване на човека от един свят в друг. Младата булка не минава ли от едни условия в други. Щом облече булчинската си рокля, тя е готова вече, с радост очаква момента да излезе от бащината си къща и да отиде в дома на онзи, когото обича. Тя се радва, но не знае, че я очакват по-лоши условия. Бащиният дом е раят за момата, но тя го напуска и отива във външния свят. Щом се ожени, човек отива да оре, да копае и да сее. Значи женитбата не е нищо друго, освен излизане на човека от рая. Когато казват за някоя мома, че трябва да се ожени, това, значи, че дошло е времето да я изпъдят от рая. Това е физическото разбиране на женитбата. Духовното разбиране на женитбата е противоположно на физическото: излизане от света и влизане в рая, в Бащиния дом. Тъй щото, не е въпрос да не се жени човек, но като се жени той трябва да излезе от света и да се върне в рая, отдето някога е излязъл. Христос е изказал идеята за духовната женитба в притчата за блудния син, който, разкаян и смирен, се върна при баща си, да направи с него нова, здрава връзка. Като чуят думата "духовен", някои хора я разбират криво. Под "духовен живот" те разбират еднообразен живот, т.е. отричане от всичко външно. Думата "духовен" е изгубила своето първично значение. Духовният живот е най-красивият и разнообразен по форма, по съдържание и по смисъл.

За да дойдете до духовното начало на нещата, ви трябва да мислите и да чувствувате по нов начин. Каквото предприемете, във всичко влагайте нов елемент. Ако

четете Свещената книга, или беседите, вложете ново разбиране. Гледайте на всяка притча, на всеки пример, като на особена формула, която трябва да разберете и приложите. Човек се мъчи и страда, докато живее с физически, земни разбирания за нещата. В тези разбирания влизат съмнение, подозрение, които спъват човека. До-йде ли до Божествените разбирания, работите се нареждат добре.

Сега, колкото да се говори на хората, не може да им се помогне, докато всеки не започне да работи върху себе си. Малко хора могат да работят, както трябва. Като поработят половин или един час, те мислят, че много са работили. Някой вярващ се моли половин, или един час и мисли, че много се е молил. Казано е в Писанието: "Непрестанно се молете." Каквото да работи, където да ходи, човек трябва да държи съзнанието си будно, да бъде непрестанно свързан с разумния свят. Това значи молитва. Ако човек мисли, че за да се моли, трябва да се изправи на крака и с часове да шепне молитви, това е механическа молитва, която не дава никакви резултати. Духовността в човека не е външно качество. Истински духовният е духовен и в клетките си.

Следователно, казвам: Непрестанно се молете, да не прекъсвате връзката си с възвишения свят. Щом сте свързани с този свят, вие постоянно ще се обновявате. Непрестанно се радвайте, да разкривате възможностите на своята душа. Колкото малка да е радостта, тя всякога допринася нещо ценно на човека.

Т. м.

*

37. Лекция от Учителя, държана на
7 май, 1930 г. София – Изгрев.

ДОБРИЯТ ДЕН

Б о ж и я т а Л ю б о в и Б о ж и я т а М ъ д -
р о с т н о с я т п њ л н и я ж и в о т .

Всички хора се стремят към нов живот, към нов морал. За да постигнат своите стремежи, те се нуждаят от няколко основни идеи, които да прилагат във всекидневния си живот. Ако продължават да живеят по стар начин, със стари разбирания, те нищо няма да постигнат. Реката тече в посока, каквато ѝ е дадена; заекът бяга според устройството на тялото си; птицата хвърчи според условията, които ѝ са дадени. Обаче, човек, който е подложен на развитие, не може да живее по един и същи начин. Животът му е подложен на постоянни промени. Докато детето е малко, родителите му го носят на ръце. После то започва да пълзи, пристъпва бавно, докато един ден се изправя на краката си и започва свободно да ходи. Човек минава през същите фази и в духовния си живот: в първо време го носят на ръце, после започва да пълзи, и щом краката му заякнат, той ходи вече самостоятелно. За да запази своята самостоятелност и устойчивост, човек трябва да има една опорна точка, отдето да започне. Опорната точка в човека представя Божественото начало. Едно отличително свойство на това начало е неговата неизменност. Изгуби ли Божественото в себе си, човек всичко губи. Докато се държи за Божественото, като за център, човек представя кръг. Изгуби ли

този център, в него става особена промяна, удължаване, вследствие на което той придобива два центъра и се превръща в елипса. Сегашният човек представя елипса, същество с два центъра, т.е. с два морала, с две посоки на живота – нагоре към Бога и надолу към земята. Когато Божественото начало в човека вземе надмощие, животът му постепенно се изменя, елипсата се приближава към кръга. Да премине човек от елипса в кръг, това значи, постепенно да реализира възможностите на Божественото начало в себе си. Всяка точка от неговия живот има право отношение към Божественото, като към централна точка, еднакво отдалечена от всички точки на окръжността. Точките на окръжността са еднакво отдалечени от центъра на кръга, но те се различават по интензивност и по възможности, които са вложени в тях.

Ако разгледате тази идея от положението на геометрията това е невъзможно, защото, като механически, всички точки на окръжността са еднакви. Обаче, ако всяка точка на окръжността е жива и представя човек, тогава те се различават, както се различават всички хора. Ако си представите дължината на окръжността толкова голяма, че на всяка нейна точка да застане по един човек, тя ще бъде съставена от два милиарда точки. Божественото начало в Битието ще бъде център на този голям кръг. При това положение, наистина, всяка точка на окръжността ще се отличава с различни възможности и с различна интензивност. Това виждаме навсякъде в живота: всички хора се проявяват и развиват различно. Всеки човек забелязва промяната, която става с него, но сам не може да си обясни, защо става тази промяна. Докато мисли, че е самостоятелен, независим, човек вижда, че е изложен на постоянни промени. Не е лошо, че се мени човек, но всеки ден той трябва да придобива по нещо

ново и красиво. Човек може да бъде самостоятелен до-толкова, доколкото спазва отношенията си към Божественото. Наруши ли тия отношения, всяка самостоятелност изчезва. Ако човек измени отношенията си към Божественото, и Божественото изменя своите отношения към него. Не е достатъчно човек да мисли, но мисълта му трябва да бъде права. Права мисъл е тази, която се отразява върху сърцето. Всяка мисъл, която не се отразява добре върху сърцето, не е права. Сърцето е мярка за ума, а умът — за сърцето.

Като изучавате човешкия организъм, виждате четири важни уда, които го управляват: мозък, дробове, сърце и стомах. Най-тясно свързан с физическия свят е стомахът. За да поддържа своя живот, той се нуждае от човека. Човек трябва да работи и с главата, и с ръцете, и с краката си, за да го изхрани. Но и човек е в зависимост от стомаха. Ако стомахът се откаже да работи, човек ще фалира. Колкото по-горе отиваме, толкова тази зависимост се намалява. И дробовете се нуждаят от човека, но по-малко. Като диша и издиша човек, дробовете се пълнят и празнят. Средата, в която живее човек, е готова храна за дробовете. Като приемат въздуха, дробовете хранят и мозъка. Тъй щото, пряката зависимост на мозъка от човека се намалява. Но все пак, ако човек не диша, ако не приема въздух, дейността на дробовете и на мозъка се прекратява. Сърцето, обаче, в своята дейност е свършено независимо от човека. То има автономно управление. Понеже е представител на Божественото начало в човека, сърцето представя държава, напълно независима и свободна. Божествените закони са написани на човешкото сърце, благодарение на което умственият и физическият свят имат отношение към него. Ако спазва тия закони, човек ще живее така, както Бог изисква. Обаче, в желанието си да завладее сърцето си, човек се е

отклонил от своя нормален път на развитие. Днес всички хора се стремят към завладяване: майката и бащата искат да завладеят сърцето на децата си: момата иска да завладее сърцето на момъка; момъкът иска да завладее сърцето на момата; свещеникът иска да завладее сърцата на своите пасоми, професорът – на студентите си и т.н. Всеки иска да завладява, да печели последователи. Човек не е дошъл на земята да завладява, но е дошъл да създава правилни отношения с умовете и сърцата, с дробовете и стомаха на хората. Срещнеш ли някой гладен човек – нахрани го. Така ще си създадеш добри отношения с него на физическия свят. Ако го нахраниш с цел да го привържеш към себе си, ти си на крив път.

Значи сърцето остава автономно при всички случаи на живота. Всеки който се е опитал да завладее сърцето, т.е. Божественото в човека, се е разрушил и развратил. Тази е причината, задето и млади, и стари хора се развъртават. Всеки който се е опитвал да завладее сърцето на своя ближн, е постраждал заедно с ближния си: единият ставал на каша, а другият – на въглен. За да не изгаряте и да не ставате въглен, не се занимавайте със сърцето си. Дайте сърцата си на разположение на Бога. Той се занимава с тях. Ако искате работа, занимавайте се с умовете си, с ушите си, с очите си, с ръцете си, с краката си, с всичко, каквото пожелаете, но не и със сърцето си. Оставете сърцето си свободно! Не се месете в Божиите работи!

Съвременните хора искат да бъдат обичани. Това не е тяхна работа. Ученикът отива на училище да учи, а не да бъде обичан. Ако учи добре, учителят непременно ще го обича. Любовта е резултат. Ученикът е длъжен да учи, да възприема и обработва уроците и, щом ги обработи и приложи, учителят ще бъде доволен от него и ще го обича. Бог държи сърцето на човека в ръцете си. Той държи източни-

ците на живота в ръцете си, защото в тях се крият тайните на Битието. В сърцето се крият източниците на живота. Ако Бог би оставил сърцето в ръцете на човека, всичко би било разрушено. Ако светът не е разрушен, причината за това е, че Бог държи сърцето на човека в ръцете си. Хората смесват любовта с чувствата. Това са две различни неща, два различни свята. Бог е господар на любовта, човек – на чувствата, а животното – на страстите. Следователно, ако оставиш да се проявяват страстите, ти си дал ход на животинското в себе си; ако проявяваш чувства, ти си дал ход на човешкото; ако проявяваш любов, ти си дал път на Бога в себе си. Той да се проявява. Любовта съдържа и мислите, и чувствата, но не е нито мисъл, нито чувство. Тя се проявява независимо от тях. Като не се познават, хората искат да управляват сърцето си и казват, че могат да бъдат негови господари. Мислят ли така, те създават злото. Това е криво разбиране. Човек не се е научил да управлява ума си, че сърцето си ще управлява! Ако момата даде сърцето си на един момък, или момъкът даде сърцето си на една мома, ще видят, какво ще стане след една – две години. Каквото прави малкото дете с цветето, това ще направят момата и момъкът със своите сърца. Като вземе едно цвете, детето първо го мирише, радва му се, докато най-после го скъса и захвърля настрана. Какво се постига със скъсването на цветето? Нищо не се постига. Детето не знае, какъв труд, усилия и енергия е употребено за създаване на едно цветенце. Дайте една книга в ръката на детето и вижте, какво ще стане с нея. В първо време детето ще я разлиства, ще я гледа, докато започне да къса листата ѝ един след друг. Вижте, какво прави вълкът с овцата. Първо започва да я души, после я тегли, дърпа, докато я изяде. Какво печели от това? Не само че нищо не печели, но той си създава карма с овцата, която и след хиляди години не може да

изплати. Страшно е днес да наречете някого вълк! Лошо име си е създал вълкът.

И тъй, не правете опит да владеете сърцето – нито вашето, нито това на вашите близни. Стане ли въпрос за любовта, не се занимавайте нито с вашата любов, нито с любовта на своите близни. Любовта сама ще уреди работите си, няма защо вие да уреждате нейните работи. Трябва ли като отидете при някой цигулар, да уреждате въпроса за неговото свирене? Щом знае да свири, той взима цигулката и свири – нищо повече. Който знае да копае, той сам ще уреди работите си. Той ще вземе мотиката и ще отиде да копае. Всеки човек е център в своята работа. Следователно, любовта, като център във великия кръг на живота, урежда не само своите работи, но тя урежда работите на всички хора. Вън от този център човек не може да придобие нищо. Ще кажете, че искате да бъдете самостоятелни. Да бъдете самостоятелни, това значи, да си създадете своя вселена. Какво ще спечелите от тази вселена? Няма самостоятелни хора в света. Ако философът мисли, че е самостоятелен, той се лъже. Каква самостоятелност е тази, при която той търси друг философ, да каже няколко похвални думи за него? Някой музикант минава за самостоятелен, но и той разчита на публиката, да чуе нейното мнение. Днес светът е пълен с учени – недоучени хора, които развалят всичко. Обикновените хора са хората от народа, които не мислят, че знаят много. Обаче има талантиливи хора, които постоянно живеят в спорове, в тщеславие и гордост. Понеже са културни хора, те мислят, че знаят всичко, но се лъжат. Единствената заслуга на талантиливите се заключава в това, че приготвят почвата за гениалните хора. Шестата раса ще бъде раса на гениите. Седмата раса е раса на светиите. След светиите иде вече расата

на Учителите. Когато мине през фазата на Учителите, човек напуска земята, напуска слънчевата система, понеже минава в друга еволюция.

Съществуват четири категории хора: обикновени, талантиливи, гениални и светии. Обикновените и талантиливите са познати на всички. Те се срещат много. Обаче, малко са гениалните и светиите, а още по-малко — Учителите. Обикновените хора възпроизвеждат онова, което гениалните и светиите казват и правят. Талантиливите се отличават от обикновените по това, че дават коментарии на всичко, което са направили гениалните и светиите. Докато възпроизвеждат нещата, можете да ги слушате. Започнат ли да дават свои коментарии, стойте настрана. Гениалните хора и светиите се отличават по това, че сами творят. Талантиливите са недоволните хора, а гениите и светиите са се справили с недоволството. Талантиливиот трябва да използва недоволството като подтик, да излезе от положението, в което се намира, да мине във фазата на гения. Той трябва да запази талантиите си и да ги изяви в творчество, а не само в изпълнение.

Като ученици, вие трябва да определите отношенията си към Бога. За да направите това, вие трябва да гледате на тялото си като на уд от Божествения организъм. Гледате ли на него по този начин, вие ще го запазите от ония разрушения, на които днес е подложено. Как ще почиташ човека, ако не почиташ тялото му, т.е. къщата му, в която той живее? Какво ще кажете за онзи човек, който взима тесла и удря с нея върху добре построената, измазана и изчистена къща на своя ближен? Като разрушава къщата му, той нарушава хармонията във вътрешния живот на своя брат. Това, което той прави, не е почитено. Трябва ли да драскате върху произведенията на някой писател и да правите свои бележки и коментарии?

Ако има нещо в неговите произведения, с което не сте съгласни, напишете вие нещо самостоятелно, по-хубаво от неговото, но не драскайте върху работите му.

Следователно, срещнете ли някой човек, погледнете на него, като на нещо ценно, върху което Бог е работил и продължава още да работи. Сегашният човек не е свършен още. Той е суров материал, от който великият майстор ще изработи нещо свършено, на което ще отдадете своето уважение и почитание. Докато Бог работи, стойте настрана. Внимавайте и учете се от Неговата работа, без никаква критика. Уважавайте тялото на човека, за да уважават и вашето. Когато хората дойдат до съзнание да уважават телата си, войните ще изчезнат. След това вече може да се очаква уважението и на сърцето на човека. Като почитате тялото на човека, което Бог е създал, вие ще почитате всичко, което Бог е създал, вие ще почитате всичко, което живее в това тяло. Хората не дават още нужната цена на Божественото. Те си играят с него, вследствие на което го развалят. Какво ще стане със статуята на великия скулптор, ако всеки, който мине край нея, си отчупи парченце за спомен? Сегашните хора – мъже и жени, нямат правилно отношение към Божественото, поради което сами себе си рушат. Щом разрушават себе си те разрушават и своите близки. Когато срещнете днес, виждате, че преждевременно е остарял и огрубял. Човек е изгубил онази първична девственост, с която е излязъл от рая.

За да се оправдаят, хората казват: Човек трябва да има чисто сърце. Оставете този въпрос настрана. Чистотата е Божествено качество. Само Бог може да чисти човешките сърца. Що се отнася до чистене на сърцето, никой човек досега не е могъл да го очисти. Кой чисти извора? Сам се чисти. Ще кажете, че трябва да бъдете

внимателни, да не цапате извора. Не се смущавайте. Идете при извора с всичкото си уважение и почитание, напийте се от водата му, благодарете и продължете пътя си. Ще кажете, че сърцето ви е нечисто. Не говорете против Божественото. Само по себе си, по произход сърцето е чисто, но от усилията на човешкия ум да го завладее, сърцето се е наслоило. Сега то трябва да се освободи от тия външни наслоявания и примеси. Понеже сърцето принадлежи на Бога, никой не може да го завладее. Казано е в Писанието: "Сине мой, дай ми сърцето си!" Всяко завладяване на чуждото води към смърт.

Като говоря за завладяване, аз нямам желание да морализирам никого, но казвам, че трябва да мислите правилно. По какво познавате правата мисъл? Правата мисъл внася живот и обновяване в човека. Христос казва: "Аз дойдох да дам живот, и то преизобилно". Значи, любовта носи живот. Бог е Любов. Като Любов, Бог внася живот във всички живи същества. Ангелите внасят интелигентност в чувствата. Хората внасят желанията в света, а животните – страстите. Тъй щото, животът, интелигентността, желанията и страстите представят стъпала на целокупния живот.

Колкото да се говори на съвременните хора, в края на краищата те казват: Човек е грешен и непоправим, защото в грях е заченат. Да мисли човек така, това се дължи на неговите стари разбирания, на неговото непослушание. Бог каза на човека да не яде от плодовете на дървото за познаване на доброто и злото. Защо не трябваше да яде от това дърво? Защото в него имаше нещо нечисто, което се предава на кръвта, която пък петни сърцето. Така, именно, стана. Първите хора ядоха от плодовете на забраненото дърво и опетниха сърцето си. Каквото е храната на човека, такива ще бъдат и резулта-

тите. Затова е казано на човека да се храни с чисти мисли и чисти чувства, за да не поквари ума и сърцето си, а оттам и цялото си тяло. От храната на човека можете да съдите за неговата мисъл. Видите ли, че някой учен яде по няколко пъти на ден свинско месо, предварително можете да знаете, каква ще бъде неговата ученост.

Храната, която човек употребява, трябва да отговаря на неговата мисъл. Между човека и храната, която той употребява, трябва да има известно отношение. Той трябва да обича храната, която употребява, но и храната трябва да има разположение към него. Това наричаме ние жива храна, жив хляб. Христос казва: "Аз съм живият хляб". Вие ще намерите този хляб във всички храни и плодове. Търсите ли Божественото ще го намерите и в храните и в плодовете. За да се свърже с Божественото в храната, човек трябва да яде всичко с благодарност и любов. В това се крие философията на храненето. Който е могъл само един път в живота си да яде с любов и благодарност, той е разбрал смисъла на храненето. Не е въпрос да яде човек разнообразна храна, но той трябва да яде с любов и да благодари на Бога за великото благо което му е дал. Тогава и най-простата храна е благословена.

Съвременните хора искат да знаят истината. Във всичко, каквото им се говори, те търсят истината. За да говори истината, човек трябва да бъде прям. Истината се изразява не само с говор, но и с движение. Всяко движение съдържа истината в себе си. Който разбира смисъла на движенията, той може да чете по тях. Като играе на хорото, младата мома има предвид някой момък. Тя тропа, върти се на една и друга страна, но има предвид момъка. Като се ожени за него, тя навежда глава, замисля се, вижда, че работата не е излязла, както очаквала. Тя е недоволна, че е тропала на хорото. Защо

е недоволна? Че не е могла да реализира желанието си, както мислила.

Значи, всеки поглед, всяка усмивка, всяка сладка дума представят части от едно желание, от една определена идея. Желанието или идеята могат да бъдат благородни или неблагородни. Като съберете всички желания и идеи на човека на едно място и ги свържете в последователен ред, виждате, че те представят съзнателното или несъзнателно стремление на човека да се приближи към Цялото, към Бога. Има ли човек тази цел предвид, всичките му постъпки и отношения ще бъдат правилни. Ако отношенията на човека не са правилни към Цялото, те няма да бъдат правилни и към частите. За да бъде изправен към Цялото, човек трябва да бъде благодарен за всичко, което му е дадено. Дали е болен или здрав, беден или богат, той трябва да благодари за всичко. Като благодари и за несгодите, и за неблагоприятните условия, той всеки ден ще получава по нещо ново, всеки ден ще се обновява. Ако не благодари за несгодите, той ще може да благодари и за добрите условия, които ще му се дадат. От човека се изисква да благодари още сега, в момента, а не в бъдеще. Всеки иска да бъде красив, но той трябва да отговаря на изискванията на красотата. Всеки иска да бъде обичан, но той трябва да отговаря на известни условия. Какво иска господарят от слугата? Работата. Като работи добре, той ще го обича. Какво изисква слугата от господаря си? Да му плаща редовно. Щом му плаща редовно, той ще го обича. Любовта се явява като резултат на известни отношения.

Като ученици на Велика Школа, вие искате да работите върху себе си, да имате нови постижения. Щом е така, изберете си един ден през седмицата, през който да работите изключително с любов. Когато срещнете на

пътя си, помолете се за него, поздравете го вътрешно за това, което до този момент има. Благодарете мислено на Бога за работата, която е приложил върху него. Ако видите някакъв дефект, не го съдете, защото той още не е завършена статуя. Много още има да се работи върху него. Когато не е доволен от ученика си, учителят му туря долна бележка, с което иска да му каже, че не е съвършен още. Тури ли му шесторка, учителят показва на ученика, че е доволен от него. Слабите бележки показват, че учениците вървят по стария път.

Когато се намерят пред мъчности, хората казват: Нашата работа се свърши вече, но да помислим за възпитанието на бъдещото поколение. Не е въпрос за бъдещото поколение. Докато живее, човек непрестанно трябва да работи. Друг някой казва, че ако в този живот не може да постигне нещо, поне в друг живот да го постигне. Щом е дошъл на земята, човек трябва още в този живот да изпълни програмата, която му е дадена. Всеки момент носи своя програма и задача. Като знаете това, не отлагайте днешната работа за утрешния ден. Ще кажете, че трябва да обмислите работата добре, да не направите някаква грешка. И като я обмислите, пак можете да сгрешите. Кой човек не греши? Като сгрешите, ще поправите грешката си. Само Бог не греши. Единственото същество, което не греши, това е Бог. Като казвам, че човек не може без грешки, аз не поощрявам грешките, но обръщам внимание на това, че човек не е дошъл още до съвършенството, което изключва грешките. Например, някой казва: Днес ходих с кобилица за вода. Това изречение не е пълно – котлите липсват, но се подразбират. Кобилица без котли не може да носи вода. Както виждате човек говори понякога непълно, но се подразбира. От гледище на точния израз, той прави грешки.

Значи, от гледището на обикновените разбирания една човешка постъпка е права, но от по-високо гледище в нея има нещо криво, неправилно.

И тъй, колкото по-неразумен е човек, толкова повече греши. Разумният човек е досетлив, лесно се ориентира. Будно е съзнанието на разумния. Погледнете ли го само, той разбира вече, какво трябва да прави и как да го направи. Казваме за този човек, че има разумно сърце. Неговият ум се ръководи от сърцето му. Наистина, ние виждаме, че човек учи с удоволствие това, което обича. Щом не обича нещо, не може да го изучава. Значи, сърцето подтиква ума. Колкото по-разумно е сърцето, толкова по-велики са проявите на ума.

Сега, като говоря за Божественото начало в човека, нямам намерение да влагам нещо ново във вас, но обръщам вниманието ви върху това, което е вложено вече. Божественото е вложено във всеки човек. Негова задача е да работи върху себе си, да Го събуди и да се ползва от онова, което То носи в себе си. Работете върху себе си, за да се прояви у вас онова, което Бог е вложил още от създаването на човека. Дошло е време вече да го проявите. Знайте, че днешният ден е най-добрият ден за работа. Не отлагайте за друг ден. Дошло е време вече за правилно разбиране. Затова казвам: Почитайте ума на своя ближен, почитайте тялото му, благоговейте пред неговото сърце, защото Бог е в него. Щом гледате на човека така, вие ще взимате участие във всички радости и скърби. Когато някой плаче пред вас, не плачете заедно с него, но вижте, от какво се нуждае, и му помогнете. Плачът е дъждът в човека. Без дъжд няма растене. Значи, дъждът е в реда на нещата. Когато някой въздиша, не въздишайте и вие с него. Влезте в положението му и му

помогнете. И въздишките са на място. Когато въздиша, човек уравновесява силите на своя организъм.

Въздишането е свързано с дълбокото дишане. Докато диша, човек живее. Престане ли да диша, той умира. Когато въздиша, човек има някаква неопределена идея. Той копнее за нещо, което не може да постигне. Той копнее за някакъв далечен идеал. Ще кажете, че въздишането е присъщо на влюбения човек. Това са стари разбирания. Когато някой чете с разположение една книга, влюбен ли е в книгата? Ще кажете, че е влюбен в автора на книгата. Авторът не е между живите хора. Тогава, как може да бъде влюбен в него? Всеки човек е книга, върху която Бог е писал и продължава да пише. Като изразява написаното, човек извява Бога в себе си. Не трябва ли тогава да уважаваме, почитаме и обичаме човека заради свещените мисли, чувства и постъпки, които Свещеният е вложил в него? Тъй щото, като любиш човека, ти любиш Онзи, Който е скрит в него. Ако не любиш Бога, по никой начин не можеш да любиш човека. При това, вие не знаете, защо обичате един човек повече от друг. Ако бихте могли да дигнете завесата на миналото, щяхте да разберете причината на отношенията между хората.

Щом се породят известни отношения между двама души, хората наричат това любов. Те говорят за любовта, без да я познават. Колкото да се говори за любовта, никой не може да си представи, какво нещо е тя, какъв е светът, в който тя царува. Казано е в Писанието: "Ние няма да умрем, но ще се изменим." Кога ще се измени човек? Когато любовта дойде в света. Тогава и умовете, и сърцата и хората ще се изменят. Нови отношения ще съществуват между тях – отношения на любов.

Сега, ще ви дам една задача на добра обхода. В продължение на три седмици определям по един ден за добра обхода към всички, които срещате. Първият ден от първата седмица ще бъде неделя. Вторият ден от втората седмица – сряда. Третият ден от третата седмица – петък. През тези три дни ще бъдете особено внимателни, с нищо да не нарушите добрата и идеална обхода. Каквото живо същество срещнете този ден на пътя си – цвете, дърво, буболечка, птица, животно, човек, ще го поздравите вътрешно, ще му отстъпите, то да мине първо, и ще го благословите в себе си, като Божие творение. Ще се стремите поне един ден през седмицата да благословите името Божие по нов начин. Този ден наричам ”добрият ден”.

Този ден трябва да бъде за вас свещен ден. Никаква критика, никакво мнение не се позволява за този ден. Само Бог има право да се произнася за този ден. Вие ще бъдете като войници, които изпълняват своята длъжност, без да казвате мнението си. Този ден е най-добрият ден през живота ви. За да изпълните задачата си добре, вие трябва да бъдете като новородено дете, което не мисли за нищо. То се е родило в един дом, дето бащата и майката се грижат за всичко. За него всичко е наредено и предвидено. Следователно, този ден ще станете рано, преди изгряването на слънцето, и ще започнете работата си. От вас не се изисква нищо друго, освен будно съзнание, да не пропуснете някои моменти от дадената ви работа.

– П р о я в е н а т а Б о ж и я Л ю б о в и
п р о я в е н а т а Б о ж и я М ъ д р о с т н о с я т
п ъ л н и я ж и в о т .

*

38. Лекция от Учителя, държана на
14 май, 1930 г. София – Изгрев.

СТОЙНОСТ НА НЕЩАТА

Като четете шестата глава от Посланието към Ефесяните, вие подразбирате ония лоши същества, които са въплътени на земята, с цел да поддържат неправдата.

Като четете Стария и Новия завет, вие виждате, че се говори за неща, които не остаряват, които не губят цената си. Такива неща ние наричаме "истинни" или "истини". Те нямат определена възраст и определено време. Те се случват през всички времена и епохи и всякога минават за нови. Затова казват, че няма стара или нова истина. Истината е една и съща през всички времена. Например, влиянието на храната, на въздуха, на светлината, на водата е едно и също върху организмите през всички времена. Каквото представят светлината, въздухът, водата и храната за физическия човек, същото представят и за духовния човек. За да разберете стойността и значението на тия елементи за духовния човек, вие трябва да ги преведете, да видите, всеки елемент на какво отговаря в човека. Например, въздухът отговаря на човешките мисли, водата — на човешките чувства. Според някои, волята има отношение към храната. Наистина, храната дава устойчивост на организма.

Характерът, устойчивостта на човешките убеждения се определят от храната, която човек употребява. Мнозина мислят, че ако употребяват месна и разнообразна храна, ще станат физически силни, здрави, пълни. Те са на крив път. Преди всичко, пълнотата не показва, че чо-

век е здрав. От друга страна, пълнотата не зависи от храната само. Онази храна е добра за човека, която е в състояние да организира силите на неговия организъм. Не може ли да направи това, колкото да пълнее, човек трупа само материя, без да я организира. Всяка клетка в човешкия организъм трябва да бъде организирана, жива, за да взима съзнателно участие във функциите на неговите органи. Не взима ли участие във функциите на човешките органи, тази клетка е мъртва. Щом е мъртва, тя е същевременно вредна за организма.

Това, което се иска от физическата храна на човека, се изисква и от духовната му храна. Духовният човек се храни с мисли, чувства и постъпки. Следователно, ако мислите, чувствата и постъпките на човека не взимат участие в съграждане на неговото духовно тяло, те са мъртви. Щом са мъртви, те са вредни. Какво добро може да допринесе една отрицателна мисъл на човека? Много религиозни хора се безпокоят за живота си, за материалното си състояние и мислят, че въпреки тези безпокойства ще постигнат нещо духовно. Мисли, които внасят смущение и тревога, не са творчески. Те остават за тор в организма. Други пък се страхуват от хората, предпазват се от тях. Защо? Лоши били. Как познават те кой човек е добър и кой — лош? Ако разглеждат хората от свои лични разбирания те вървят в крив път.

Един болен, с изкривена челюст, отишъл при един лекар, да търси помощ. Щом влязъл в стаята на лекаря, последният го погледнал и веднага му ударил една плесница. Болният се възмутил от лекаря и се почудил, как е попаднал при такъв лош човек. Като видял, че болният стои като зашеметен, лекарят го хванал за дрехата и му казал: Хайде, върви у дома си! Болният излязъл от стаята на лекаря, като се окопитил, забелязал, че челюстта

му била наместена. Тогава той си казал: Благодаря на този лекар, че ме удари. На място бие. При това не ми взе пари. Добър човек е той. Лекарят започнал зле, свършил добре. Това е правият метод на работа. Не е правилно да започва човек добре и да свършва зле.

В природата съществува закон на последователност и постоянство. Ако човек прилага този закон в живота си, работите му ще свършат с успех. Който не прилага този закон, той очаква да получи всичко наготово: знание, богатство, сила. Това е невъзможно. Знание, богатство, сила, придобити по лесен начин, не могат да оправя света. Те не носят щастие нито на самия човек, нито на окръжаващите. Колко глави на американски милиардери са пострадали от крадци и апаши! От така спечелени милиарди никой не е станал щастлив. Не само светските хора се молят за пари, но и някои религиозни четат молитви, посещават събрания, с цел да получат отнякъде някакви суми, да подобрят материалното си положение. Те ходят от един приятел на друг, да искат пари, и разправят, какви нужди имат. Добре е да има човек приятел, на когото да разкаже своите трудности. Представете си, обаче, че при вас дойдат десетина ваши приятели, и всеки ви разправя своите мъчности, всеки иска да му помогнете. Това е все едно да те посетят десет души и да ти показват раните си. Ти не разбираш от медицина, не знаеш, как да им помогнеш. Следователно, имаш ли рана, покажи я само на специалист, на вещ човек. Само той ще ти помогне. Видиш ли, че някой човек не разбира от медицина, не му говори за раната си, нито я показвай.

Като заболяят, хората веднага търсят лекар, да им даде някакво лекарство, или да им направи инжекция. И това е добре, но те не са опитали силата на добрата

мисъл. Една добра мисъл произвежда по-големи резултати от лекарствата и от инжекциите на лекарите. Отправете съзнателно и с любов една добра мисъл към някого и вижте, какъв резултат ще даде. Мисъл, приложена правилно и на място, всякога лекува. Мощно нещо е мисълта. Ако някой страда от треска, той може да се лекува само с мисълта си. Например, нека вземе известна сума със себе си и отиде в една аптека и мислено поиска от аптекаря десет сантиграма хинин. След това да се върне у дома си, да вземе чаша гореща вода, да изсипе хинина вътре, да изстиска няколко капки лимон и да изпие водата с мисълта, че в нея има хинин. След няколко часа треската ще изчезне. Обаче, за този опит се иска вяра и силна мисъл, без никакво раздвояване.

За да успява в живота си и да си служи правилно със своите мисли, човек трябва да прилага закона на равновесието, да уравнилесава силите си. Бакалите прилагат този закон. Те имат везни, с които мерят стоката си. На едното блюдо турят стоката, на другото – грамовете, и, докато не уравнилесаат и двете блюда, те не дават покупката на клиента си. И човек има такива везни в себе си, с които може да мери мислите си, докато ги уравнилеса. Дойде ли една мисъл в ума на човека и започне да го смушава, той трябва да я тури на везните и да я премери. Щом тури на едното блюдо мисълта, на друго – мярката, той веднага ще познае, права ли е мисълта, или не. Всеки човек носи в себе си Божествената мярка, с която определя, коя мисъл е права, и коя не е. Когато човек дава път на криви мисли в себе си, това показва, че той не е приложил Божествената мярка към тях. При тази мярка, вложена дълбоко в душата на човека, невъзможно е той да мисли криво. Кривите мисли нарушават вътреш-

ния мир в човека и го изкарват от равновесието на живота му.

Като ученици, вие трябва да се стремите към изправяне на мисълта. Чиста, права трябва да бъде вашата мисъл, без никакво петно. Вие се стремите към духовния свят, дето не се позволява никаква нечистота. Видят ли най-малкото петно на вашата мисъл, те веднага ще ви върнат назад. Пред тях всичко е открито. Ако видите човек, облечен с бели дрехи, вие ще се радвате на чистотата, която го обгръща. Забележете ли най-малкото петно на бялата му дреха, вие веднага ще го спрете и ще го накарате да се върне у дома си да се изчисти. Ако на физическия свят не се търпи нечистотата, колко повече тя е нетърпима в по-високите светове – духовният и Божественият. Като е дошъл на земята, човек трябва да започне от физическата чистота. Дрехите, обувката, тялото трябва да бъдат идеално чисти. Човек трябва да мие лицето, ръцете, зъбите си по десет пъти на ден. Зъбите не трябва да се мият всякога с четка, да се изтърват. Достатъчно е да ги миете с топла вода и сапун, или с малко спирт. Много болести се дължат на микробите, които се развиват в зъбите. Чист трябва да бъде човек във всяко отношение. Ако човек не е готов да поддържа физическа чистота на тялото си, как ще поддържа своята духовна чистота? И след всичко това той иска да стане велик, гениален човек.

Кой човек е гениален? Гениалният се отличава с голяма разумност. Той има големи знания, които прилага в живота си. Какъв смисъл имат знанията, ако са неприложими? Ще каже някой, че знае, как е създаден светът, какво е било първоначалното състояние на земята, а като се намери пред една мъчнотия, не може да понася. Гениалният разбира смисъла на нещата и ги използва.

Като види овца, той разбира, какво представя тя и гледа на нея като на символ в цялата природа. Ако някой е недоволен от живота си, нека се спре пред една овца, която пасе тихо и спокойно зелената трева. Той има на разположение две-три яденета, има къща, удобства, а овцата по цял ден яде само трева и стои на открито — на дъжд, на вятър и пак е доволна. Добре е човек да се стреми нагоре, но той трябва да се поучава и от по-долните и малки същества под себе си. Ще кажете, че овцата не се развива. И овцата се развива, но много бавно. Превозните средства, с които тя пътува, са много слаби, вследствие на което развитието ѝ е почти незабелязано. Голямо търпение се иска от овцата, но още по-голямо от човека. Само разумният и гениален човек може да бъде търпелив. Обикновеният, обаче, носи неволята, той търпи по необходимост.

Как се изразява разумността? Едно от качествата на разумността е това, че тя си служи със закона на свободата, а не с насилието. Когато крокодилът гълта цели жабчета, той прилага насилието. Какъв е резултатът тогава? Който прилага насилието, той сам го опитва на гърба си. В реката Нил има особени жабчета, които крокодилът гълта цели. Като влязат в корема му, те започват да гризат, докато направят дупка вътре. Водата влиза в тази дупка, и крокодилът се обръща с корема си нагоре и умира. Жабчето дава добър урок на крокодила. То му доказва, че който прилага закона на насилието в реката, т.е. в живота, той сам ще опита последствията на този закон. Не желайте неща, които не са за вас, защото ще прегризат корема ви и преждевременно ще заминете за онзи свят. Натъкнете ли се на някое желание подобно на малкото жабче, затворете устата си, докато се разми-

не. Щом жабчето ви отмине, отворете устата си и продължете своя път.

Един турски дервиш носел торба с барут. Той минал край едно дете, което носело запалена главня в ръката си. Дервишът веднага се спрял, направил път на детето да мине и след това продължил своя път. Малко е детето, но дервишът му отстъпил да мине първо. Разумен е дервишът. Той знае, че барут и запалена главня не могат да стоят наблизо.

Това са примери, сравнения, които можете да използвате за вашия вътрешен живот. Често човек се натъква на свои вътрешни състояния, които не може да разреши сам. Той трябва да се обърне към мъдреците в живота. Къде ще срещнете тия мъдречи? Вие ще ги срещнете между хората, в книгите, в песните. Те са оставили своите съвети навсякъде в живота. Човек се нуждае от помощта на мъдри и велики хора. Светът е пълен със същества, изостанали в своето развитие, които влияят на човека. Много от тия същества нямат нищо общо с даден човек, но го нападат със своите лоши мисли. Някои пък имат роднински връзки с тях. Те са деди, прадеди на даден човек и, като не могат сами да се ориентират в невидимия свят, обикалят около своя близък и започват да му влияят със своите мисли. Често една тяхна мисъл може да произведе цяла пертурбация в ума на човека. В такъв случай той се нуждае от помощта на опитен човек, да му даде начин, да се освободи от тази чужда, отрицателна мисъл.

Дали вярвате в тия неща, това не е важно. Вярвате, или не, независимо от това, нещата си съществуват. Дали вярвате в тона до, не е важно. Този тон съществува в природата. В природата съществува и мажорна, и минорна музика, независимо от това, дали вие я признавате.

Вашият дядо и прадядо съществуват някъде в пространството, макар вие да не признавате тяхното съществуване. Като започне да ви влияе с мисълта си, искате или не, ще го признаете. Ако можете да му помогнете, ще помогнете и на себе си; ако не можете да му помогнете, ще го посъветвате да си отиде, да потърси друг някой, който ще му помогне. И в единия, и в другия случай трябва да бъдете искрени, да не го залъгвате. Никога не говори това, което не знаеш.

Човек трябва да говори истината. Малко знаеш, малко говори, но каквото знаеш, да бъде истина. И малкото знание е толкова благословено, колкото и голямото. Малкото знание, което човек е опитал и приложил, е благословено, защото има условия да расте и да се развива. Обаче, ако човек има много знания, но неприложени и непроверени, нищо не се ползва. За предпочитане е да имаш сто лева златни, отколкото хиляда книжни. Много от идеите на хората са подобни на книжните пари и са осъдени на остаряване. Идеи, които остаряват, нищо не ползват човека. Ще каже някой, че идеите му били мистични. Идеите му били мистични, но остаряват. Щом остаряват, те не са мистични. Мистични идеи са ония, които остават през вечността. Такива са идеите на гениалните хора, на светиите, на Учителите. Като погледне към онова, което Бог е създал, мистикът се изпълва с благоговение. И за него има неща непонятни, които изпълват душата му със священ трепет и любов към Бога.

Ще кажете, че човек трябва да знае всичко. Това е повърхностно заключение. Има неща, които човек трябва да разбира, но има неща, които не трябва да разбира и знае. Вие имате един приятел, когото обичате. Един ден се научавате, че той извършил някакво престъпление. Вие веднага се отдръпвате от него. Не е ли по-добре да

не знаехте за престъплението, което приятелят ви извършил? Вървите с един човек, за когото казват, че бил голям мистик. Срещате на пътя си един слаб, беден човек. Мистикът, който обикновено е въоръжен от главата до краката, удря болния човек и го поваля на земята. Набързо той изважда ножовете си и го оперира: разрязва гърдите, корема, изважда вътрешните органи и ги туря настрана. Вие гледате, чудите се, какво прави този човек – нищо не разбирате. След това мистикът налива в един съд чиста вода и измива всички органи, които после туря на мястото им и ги намазва с някакво масло. След операцията виждате слабия човек възстановен, но подмладен, бодър, свеж, като че е възкръснал. Първоначално, докато не знаехте, какво ще излезе от операцията, считяхте, че мистикът е лош, жесток човек. После, като разбрахте, какво направи, изменихте мнението си за него. Казвате, че мистикът е добър човек. Има смисъл човек да разруши нещо, но ако може от него да съгради нещо по-добро и по-здраво. Такъв човек наричаме добър. Не може ли човек да съгражда нещата отново, той е лош. Лошият човек руши и разваля, но не може да съгражда и обновява.

Съвременните хора се въоръжават, но като не знаят, как и къде да прилагат оръжията си, те се страхуват. Като се намерят пред някой недъг, те започват да се плашат от него, да не ги зароби. Оръжието им е в ръката, а се страхуват от своите недъзи. Натъкнете ли се на някой свой недъг, извадете оръжието си, ударете недъга в сърцето, повалете го на земята и започнете да мушкате с ножа си. Мушкайте, режете, извадете вътрешността му и след това измийте всичките му части с чиста вода. Съберете частите му, турете ги на местата им, намажете ги отгоре с масло, духнете един път, и всичко ще се

преобрази – недъгът ще се превърне в нещо ново, годно за работа и живот. Той е бил недъг, докато имал чужди вещества, нечистотии в себе си. Щом се изчисти, той се превръща в добро. Не се страхувайте от операцията. Колкото да е сериозна, тя ще допринесе нещо добро на човека.

Следователно, не се страхувайте от операции, които носят благо за човека. Направете такава операция на ония ваши мисли, чувства и желания, които са слаби и хилави, от които нищо н е можете да направите. Направете им операция и ги раздайте на ония същества, които се нуждаят от тях. Както котките се нуждаят от червата и шкембетата, така и във вас има същества, на низък умствен и духовен уровень, които се хранят с вашите недъзи. Дайте недъзите си на тия същества, да се нахранят с тях.

Като се разхождате по улиците на някой малък град, вие срещате търговци на черва и шкембета. След тях вървят котки и мяучат. Всеки човек, който види своята котка след шкембетата, ще каже да търговеца да ѝ отреже едно парче. Каквато работа да има, той ще я остави, за да задоволи котката си и да престане да мяучи. Кой човек няма в себе си по една-две котки, по цели часове да мяучат за парче шкембе? Дайте им едно парче от шкембето, което търговецът продава, да престанат да ви безпокоят. Шкембетата представят недъзите в човека. Отрежете тия недъзи от себе си и ги дайте на ония низши същества, които се хранят с тях.

Следователно, всичко, което става вън от човека, става и в неговия вътрешен живот. Като не знае причините на нещата, т.е. връзката между външния и вътрешен живот, човек констатира само нещата, без да разбира техния дълбок вътрешен смисъл. Някой казва, че е

неразположен. Защо е неразположен, и той не знае. След това отива в една гостилница, дето си хапва от две-три яденета и след това казва, че е добре разположен. Защо е бил неразположен? Защото бил гладен. Защо е разположен? Защото се нахранил. В разсъжденията си той спира дотук. Защо му се е дала възможност да се нахрани той не се запитва. Обаче, като върви по улиците, той вижда на едно място стара баба, която счупила краката си и не може да мръдне от мястото си. Ако я дигне на ръце и занесе у дома ѝ, той е разбрал предназначението на храненето. Той се е нахранил, придобил сила и разположение, с единствена цел да помогне на старата жена. Една от задачите му е да дигне бабата на гърба си и да ѝ послужи. Изпълни ли задачата си, както трябва, той е влязъл вече в рай. Ако не изпълни задачата си и се откаже да послужи на старата жена, с това той е подписал своята смъртна присъда. Такава задача е дадена и на обикновения човек, и на ангела. От всички се иска правилно разрешение на задачата.

Сега, през тази година, всеки трябва да реши задачата си с бабата. Бабата представя слабото, хилавото в човека, което всеки трябва да дигне на гърба си и да го занесе на мястото му. Може ли да направи това, той ще влезе в рая, дето ще получи наградата си. И бабата, от своя страна, ще му благодари. Като направите тази услуга на бабата, вие ще разберете, какво значи, да подигнеш слабия и немощния. Само по този начин вие ще разберете, че всеки човек, колкото и да е грешен, заслужава вниманието на Бога. И той е в състояние да изпълни волята Божия.

Един ангел, като гледал от небето, как живеят хората, казал в себе си: Не трябва Бог да им помага. Ако ги изостави, те ще си научат уроците. Като разбрал мисъл-

та на ангела, Бог го изпратил на земята, между хората, да живее като човек, да види, трябва ли, наистина, Бог да се откаже от хората. През една зимна, студена нощ ангелът се връщал от работа, но толкова много измръзнал, че не могъл да се движи. Спрял се на пътя, цял треперещ, и гледал, отде ще му дойде помощ. В този момент край него минал един пиян, който се клатушкал на една и на друга страна. Като видял, че човек стои на пътя, цял трепери от студ и не може да се движи, той му казал: Братко, и ти си закъсал като мене. Я се качи на гърба ми, да те занеса до някое място. Ангелът се качил на гърба на пияния, който го занесъл до дома му и го оставил. Значи, пияният, който минава за грешник, изпълнил волята Божия. Някой мисли, че за да изпълни волята Божия, трябва да стане светия. Не е така. При каквото положение да се намира човек трябва да е готов да изпълни волята Божия. Като се видял, на гърба на пияния, ангелът разбрал, че мислил криво. Всякога и при всички случаи трябва да се помага на човека заради Божественото, което е в него. Във всеки човек има нещо красиво, което се проявява и изпълнява волята Божия.

Ето, днешният ден – сряда, е денят, в който трябва да приложите идеалната обхода. Защо трябва да бъдете недоволни? Недоволството показва, че има някакво неразбиране на нещата. Колкото е по-голямо недоволството, толкова е по-голямо и неразбирането. Изчезне ли недоволството, човек е дошъл до известно равновесие в себе си. Изчезне ли недоволството, въпросите се разрешават. Когато човек попадне при условия да прояви недоволството си, нека се вгълби в себе си и се свърже с великия Божи Промисъл. Направи ли това, той ще разбере, че зад всяко явление в живота и в природата се крие някаква разумна причина, която регулира нещата. Кол-

кото да са противоречиви известни явления, ако резултатът им е възходящ, това показва, че те са допуснати като уроци за човека. От тези уроци той се подига. Те представят известно посвещение, през което човек неизбежно трябва да мине. Какво ще кажете за войните? Ако резултатът на войните е възходящ, те са допуснати с някаква разумна цел. Човек трябва да се учи от всичко. Дали нещата стават вън или вътре в човека, той трябва да вади от всичко поука. Ако след една война убитите оживеят и възкръснат, хората вървят по възходяща линия. Не оживяват ли, има нещо неразумно във войната.

Като ученици, вие искате да разберете своя личен живот. За тази цел вие трябва да вървите от общото към частното. Това, което става в целокупния живот, става в живота на отделния човек. Кой не е преживял войната в себе си вътре? Кой не е преживял падане на духа, отчаяние и обезсърчение, след като е видял бойното поле в себе си, осеяно от убити и ранени? Защо се отчайва човек? Защото неговото слънце е залязло. Щом залезе слънцето му, той трябва да запали свещ или огън на огнището си, да не остане в пълен мрак. След това, нека се опита да съживи убитите и да излекува своите ранени. Любовта е единствената сила, която може да лекува и възкресява. Колкото малка да е любовта, тя е в състояние да стопли и подигне човека. Следователно, никога не загасвайте огъня на огнището си, никога не загасвайте своята свещ.

Какво представя огънят? Огънят не е нищо друго освен топлина в сърцето на човека. Тази топлина наричаме любов. Като люби ближните си, човек помага и на себе си. Ако никого не люби, човек е осъден на замръзване. Отвън има голям студ, около 30–40°, който замразява всичко живо. За да не замръзнете, запалете огъня на

вашето огнище. Колкото слаб да е, огънят трябва постоянно да гори. Силата на човека се познава по неговата любов. Силен човек е онзи, който люби, без да очаква другите да го любят. Който очаква на любовта на другите хора, той живее на чужд кредит. Който иска да стане силен, да прояви Божественото в себе си, той трябва да обича. Радвайте се, когато хората обичат, защото могат да станат силни. Обаче, стремете се да проявите своята любов, за да станете и вие силни.

И тъй, прилагайте любовта в живота си, за да станете силни. Любете, не както хората любят, но както Бог люби. Дадете ли път на Божествената любов в себе си, вие ще придобиете две неща: светлина в мисълта си и топлина в чувствата си. Щом дадете място на тази любов в себе си, ще впрегнете своите желания и страсти, вие ще станете господари на човешкото в себе си. Ако не разбира желанията и страстите си и не може да ги управлява, човек не разбира елементите, от които е създаден неговият свят. Човек не трябва да се страхува от своите желания и страсти, но трябва да знае, къде и как да ги впрегне на работа.

Една от основните мисли на лекцията, която трябва да задържите в ума си, е следната: Щом залезе Божественото слънце във вас, запалете свеща си и огъня на своето огнище. Свещта представя светлината на ума, а огънят — топлината на сърцето. Настанало е време да запалите свеща на вашия светилник и огъня на вашето огнище. Разумният свят следи, какво правите. Разумните същества искат да знаят, можете ли да мислите и чувствувате. Вие пък очаквате да получите любов от тях. Ако те ви любят, ще покажат силата си. Вие сте опитвали и всеки ден опитвате тяхната сила. Важно е вие да проявите силата си. Докато детето е малко, на ръце го

носят. Щом започне да расте, първа майка му го сваля на земята, остава го свободно да се движи, да пълзи, да пристъпва, да прояви силата си. Ако постоянно го държат на ръце, то ще стане инвалид. Не желайте вашите деца да стават инвалиди. Не оставяйте вашите желания неприложени. Впрегнете ги на работа, да видите техните плодове. Детето, което се е ползвало от любовта на майка си, на близките си, трябва да стъпва самостоятелно на краката си, да покаже, че е силно, че и то може да обича. Като израснат, синът и дъщерята трябва да покажат, какво могат да направят за своите родители, за своите по-малки братя и сестри.

Днес всички хора, искат да бъдат обичани. Те искат Бог да ги обича. Когато Бог обича хората, това е за Него самия, но и те трябва да Го обичат. Мнозина искат да знаят, дали ще се оправят работите им, като обичат Бога. Едно трябва да знаете: само любовта е в състояние да оправи обърканите работа на хората, не както те мислят и изискват, но както Бог разбира. – Като обичам Бога, ще се оправят ли работите на жена ми, на децата ми? Не, само твоите работи ще се оправят. Всеки за себе си трябва да обича Бога, и то, не със сметка да получи нещо, но с чиста, света, безкористна любов. Обича ли по този начин, човек трябва да бъде сигурен, че работите му ще се оправят. – Как да обичаме? – Това не се казва. Учете ли човек, как трябва да обича, вие го лишавате от възможността да обича. Представете си, че някой ви даде една череша. Ако не знаете, как се яде череша, ще намерите някой да ви научи. Той ще изяде пред вас черешата, вие ще научите, как се яде, но вкуса ѝ няма да знаете. – Ще ми дадат втора череша. – Не, само една череша се дава. Следователно, дадат ли ви една череша, вие сами трябва да направите опита, сами да я вкусите.

Дойде ли някой да ви показва, как се яде черешата, откажете се от всякакви обяснения.

Следователно, иска ли да придобие Божественото знание, човек трябва да се вглежда първо в себе си, във възможностите, които са вложени в него, и да търси причините първо в себе си, а после в окръжаващите. Външният, обективен свят е създаден от Бога, вследствие на което там владее пълна хармония. В човешкия и в ангелския свят, обаче, съществува известна дисхармония, която хората и ангелите сами могат да изправят. Като изучава Божиите закони, в които няма никаква дисхармония, човек се домогва до ония правила и методи, чрез които може да се справи с недоволството и мъчнотиите на своя живот. Защо идат мъчнотиите и страданията? За да освободят човека от греха. Като греши, той охлузва кожата си. Щом кожата на човека е охлузена, както да го пипат, непременно ще му причинят болка. Ще кажете, че хората трябва пипат внимателно. Не е там въпросът. Важно е кожата ви да бъде здрава, че както и да ви пипат, да не ви причиняват болка.

Някои казват, че за да не греши, да понася нещата правилно, човек трябва да бъде мистик. Мистикът е онзи, който живее в реалността на нещата, който сам опитва работите, който се радва еднакво и на малките, и на големите придобивки. Той се радва на една череша толкова, колкото и на стотици череши. Той живее в закона на благодарността. Никой не е в състояние да отнеме радостта на мистика. Мистикът знае, че и малките, и големи усилия, дават еднакви резултати; малките и големи удари причиняват еднакви резултати.

И тъй, искате ли да успявате в живота си, впрегнете вашите неразумни желания на работа. Ако упорствуват, хванете ги за опашката. Искате ли да вкарате магарето в

обора, хванете го за опашката. Опашката в животното е свързана с мисълта му. Щом го хванете за опашката, то започва да мисли. Тъй щото, натъкнете ли се на някое неразумно желание в себе си, хванете го за опашката, да започне да мисли. Щом започне да мисли, то ще влезе в правия път на живота.

Т. м.

39. Лекция от Учителя, държана на
21 май, 1930 г. София – Изгрев.

ПРАВИЛНО РАЗБИРАНЕ

Т. м.

За следния път всеки от вас да извади от беседите, които досега е чел, десет важни мисли.

Често се говори за установени и неустановени неща, както и за изменяеми и неизменяеми. Кой неща са установени? Които не се изменят. Кой неща са изменяеми? Които не могат да се установят. Какво нещо е морал? Правата посока в живота. Какво наричаме права линия? Най-късото разстояние между две точки. Това определение е математическо. Обаче, от морално гледище, права постъпка е тази, която има едно последствие. Крива постъпка е тази, която има две противоположни последствия. Оттук казваме: Права мисъл е тази, която има един резултат. Крива мисъл е тази, която има два различни резултата. Ако си служи с криви мисли и постъпки, човек гради живота си върху основа, която всеки момент може да се измени и разколебае. Ако вярата, надеждата и любовта на човека всеки ден се менят, те не могат да се поставят за основа на неговия живот.

Мнозина основават своето верую върху това, което е писано в Свещените книги, и върху това, което хората казват. Верую, което се основава на писано, или на казано, не е истинско. То се мени всеки ден. Днес хората казват едно, утре – друго, а веруюто се мени според казаното. Това не е установено верую. Истинското казване, или писа-

не седи в самото Битие. Това, което Битието е казало или писало, е неизменното верую на човека. В него се вижда проявата на Бога. Истински прояви на Бога са тия, които произвеждат в човека един и същ резултат. По външни прояви Бог се мени, но вътрешно, по същина, Той всякога остава един и същ. Черешата, като дърво, през зимата представя едно; през пролетта, накичена с цветове, представя друго нещо; през месец май, увиснала от зрели плодове, тя представя трето нещо. Всъщност, тия три прояви на черешата представят само фази на нейното проявление, но черешата си остава една и съща.

Следователно, истина наричаме това, което произвежда в човека само един резултат. И като дърво без листа, и като дърво с цветове и плодове, черешата си остава череша. Каква дума носи истината в себе си? Такава, която отнема скръбта, или неразположението на човека. Всяка дума, която отнема радостта, или внася неразположение в човека, не носи истината. Коя любов е права? Права или идеална любов е тази, която дава и не мисли да взима. Да обичаш някого, това значи, да даваш. Ако искаш и той да те обича, това значи, да ти върне онова, което си му дал, с лихвите заедно. Това не е идеална любов. Когато хората не се обичат, това показва, че никой нищо не е дал за другия. Някои казват, че обичат душата на човека. Къде са видели душата му? Един ще каже, че я видял в очите, друг – в сърцето и т.н. Не се минава много време, любовта изчезва. Защо? Излъгал се в този човек. Как е възможно да обичаш човека, да виждаш душата му и да се излъжеш в него? Ама нямам душа. Къде отиде душата, която по-рано виждаше в него? Значи, докато взимате нещо от човека, вие го обичате и виждате душата му. Той е стомна или извор, от който можете да черпите. Щом престане да дава, вие не го обичате вече и казвате че този човек няма душа. Щом няма

душа, той е пресъхнал извор, не можете да черпите от него.

Често слушате да се говори за стар и млад човек. Това са противоположни понятия, които трябва да се изяснят. Казват още стара и нова книга. Библията, например, е стара книга. Защо? Защото е написана вече. От тази книга можете да ползвате, да си вадите бележки, да се поучавате, но нищо ново не можете да прибавите към нея – пълна е вече. Вземете ли някоя чиста, нова книга, вие можете да пишете много неща в нея. Тя е още празна. Казват, че някой човек е млад, а друг – стар. Каква е разликата между младия и стария? Младият играе, старият седи на едно място. Защо? Младият е житно зърно, което е в хамбара още, на широко, движи се от едно място на друго, оставено е на свобода. Старият е житно зърно, което е посято вече в земята. Той седи на едно място, затрупан отгоре с пръст, и пъшка под нейната тежест. Млад и стар, това са фази, които трябва да разбирате. От разбирането на тия фази зависи разбирането проявите на Бога. Той не се налага, но оставя човек сам да учи, да разглежда нещата във всички техни прояви. Ако сте убедени, че Бог е навсякъде, търсете Го във всички прояви на живота, малки и големи, видими и невидими.

Казано е в Писанието, че човек трябва да възлюби ближния си като себе си. Защо трябва да обичате? Да обича човек, това значи, да вложи капитала си, който Бог му е дал, в своя ближен. Този капитал постоянно расте и се увеличава. Не обича ли, човек сам изяжда капитала си. Ще дойде ден, когато ще остане без стотинка. Който обича, той постоянно разбогатява и живее с радост и веселие. Който не обича, той постоянно осиромашава, вследствие на което страда. В този смисъл, страданието не е нищо друго, освен губене на капитала. Радостта пък не е нищо

друго, освен увеличаване на капитала. Да страда човек, това значи, да не е вложил капитала си в обръщение. Когато страдащият отива при мъдреца, той иска да вземе нещо от богатствата му. Когато радостният посети мъдреца, той иска да вложи нещо от богатството си в неговата банка и, когато му потрябва, да го вземе. За да не се разправя с взимания и давания, мъдрецът всякога приема по двама души заедно: радостен и скръбен. Тогава обмяната става между двамата, а не между мъдреца и посетителите. Радостният дава от своя капитал на страдащия, с условие един ден да върне, каквото му е дал, даже с лихвите. Страдащият понеже се нуждае от пари, взима това, което му се дава. При тази обмяна и двамата излизат доволни, а мъдрецът остава чист и свободен от всякакви човешки сделки.

Сегашните хора не са доволни от живота, защото не го разбират. Преди да са го изучили, преди да познават законите на живота, те искат да станат светии. Това е невъзможно. За да стане светия, човек трябва да познава **великите принципи на живота**, да бъде учен, художник, музикант. Какъвто художник е този, който рисува един човек, без да прилича на действителния образ? Следователно, когато се опитвате да правите характеристика на някой човек, това е все едно, че го рисувате. Портретът, който сте нарисували, прилича ли на дадения човек? Който го погледне, вижда, че не прилича. Щом не можете да нарисувате истинския образ на човека, това показва, че не сте добър художник. Щом не сте го нарисували добре, той няма да купи портрета, и тогава всички разноски за платното, за боите остават на ваша сметка. На физическия свят, платното, четките, боите са евтини, обаче, в духовния свят са много скъпи. В невидимия свят едно парче платно на големина човешки ръст, струва един милион. Като се опиташ да нарисуваш образ на

даден човек и излезе сполучлив, ще получиш десет милиона лева възнаграждение. Не го ли нарисуваш добре, десетте милиона ще пропаднат. Ако днес изгубиш десет милиона, утре – десет милиона, ще дойде кармата, с която ще се разправяш хиляди години.

Какво представя кармата? Кармата е дълг, натрупан от несполучливо рисуване картини. Кой се е опитвал сам да се рисува? Някой се опитва да рисува своя образ и се мъчи да си предаде най-красиви черти. Защо? Защото бил душа. Кое е отличителното качество на душата? Едно от отличителните качества на душата е възможността ѝ да обича. Следователно, който може да обича поне едно същество, той има душа; не обича ли нито едно същество, той няма душа. Само душата крие в себе си възможността да обича Бога – Единният и Вечен принцип в живота. Или казано в широк смисъл: само душата има възможност да люби. Щом люби, душата познава Онзи, от Когото е излязла. Не познава ли своя Създател, човек не може да люби. Той не е отворил още душата си за Божествените лъчи, т.е. за лъчите на Божественото слънце.

Като се говори на хората за любовта, за истината, за мъдростта, като Божествени принципи, някои от тях правят движения с главата си, махат я на една, или на друга страна. Защо? Не са съгласни с това, което им се говори. Какво трябва да правят? Да мислят. Понякога и клоните на дървото се движат, но причините на движение са външни, а не вътрешни. Следователно, за да осмислите движението на главата си, пренесете го вътре в себе си. Нека стане вътрешно движение в главата. Вътрешното движение в главата наричаме мисъл. Ще каже някой, че човек не трябва да мисли много. Отде знае това? От опитност. Опитностите на един човек не са меродавни за всички хора. При това, каква опитност е тази, при която

мисълта не взима участие? Ще каже някой, че от опитност е дошъл до заключението, че не може да намери човек в света, когото да обича. Защо? По две причини: или той сам няма душа; или хората, които се движат около него, нямат душа. Резултатът на неговия живот ще бъде $0:0=0$. Каква философия има в това? Какво знание е придобил този човек? Той знае само това, че едно празно гърне и още едно празно гърне дават две празни гърнета. Празните гърнета не дават нищо, но ако имате две пъпки от някое дърво, или растение, вие ще придобиете нещо. Ако пъпките са от карамфил, ще цъфнат. Вие можете да се радвате на красивите цветове, но можете и да ги продавате. Ако имате две семки от ябълка и ги посадите, те ще цъфнат, ще вържат плод и след няколко месеца ще откъснете от дървото няколко хубави, сладки ябълки.

И тъй, за да се ползва от проявите на живота, човек трябва да има вътрешно отношение към тях. Искан ли човек да се ползва от една идея, самата идея трябва да има вътрешно отношение към него. Ако идеята няма никакво отношение към човека, и ако човек няма никакво отношение към идеята, всяко взимане и даване помежду им остава безпредметно. Всяка проява трябва да има свой център, към който да се съсредоточават всички сили. В този смисъл, човек представя равностранен триъгълник с общ център, към който се стремят всички негови енергии. С други думи казано: човек е сбор от енергии, които се стремят към общ център. И обратно: човек е сбор от енергии, които излизат от общ център и се разпръсват в различни посоки. И при едното, и при другото положение получаваме един и същи резултат. Кой е резултатът на човешкия живот? Любовта. Любовта е вътрешен процес, т.е. движение на сили отвътре навън.

Понеже това движение излиза от един център и се връща към същия център, ние го наричаме "любов към Бога".

Следователно, да любиш Бога и да бъдеш човек, това са две еднакви понятия. Кажеш ли някой, че е човек, това значи, че люби Бога. Отрича ли тази любов, той се самозаблуждава, той не е още човек. Казвате, че човек е същество, което мисли. Мисъл без любов не съществува. Любовта действа преди мисълта. Тъй щото, за да мисли върху всичко онова, което Бог е създал, човек трябва да люби Бога. Щом люби Бога, той мисли; и като мисли с любов, нещата му се откриват. Преди да види малките неща, човек трябва да види големите. Първо трябва да видиш големия камък пред себе си, а после ще видиш малката игла, поставена на известно разстояние.

Сегашните хора мислят непрекъснато за своите незавършени работи и недоучени уроци. Какво показва това? Това показва, че когато е било време за учене, те са яли и пили, не са мислили за уроците си. Учителят е преподавал, а те са ходили на угощение. Днес всички се намират пред матура, а виждат, че не са готови. Питат ги нещо по математика — не знаят, пропадат на изпита. Питат ги нещо по геометрия — не знаят. Питат ги нещо по естествените науки — също не знаят. Те се виждат в чудо, не знаят, какво да правят. Вие се намирате пред прага на духовния свят, искате да влезете вътре, но не ви пущат без изпит. Непременно трябва да държите матура, а знанията ви са оскъдни. Ще кажете, че за духовния свят е нужна любов. Вярно е, че любовта разрешава всички въпроси, но какво разбирате вие под думата "любов"? Ако сте търгували и сте изгубили всичкия си капитал, какво се придобили с тази търговия? Ако сте учили десет години наред и сте станали безбожник, какво знание сте придобили? Ще кажете, че сте свършили по геоло-

гия, познавате земята и промените, през които е минала. Ако знаете геология, а отричате съществуването на Бога, вие нищо не сте придобили. Това не е геология, но нещо подобно на анатомията, която изучава мъртвия човек, т.е. човека без живота в него. Човек изучава човешките органи и техните функции, но за истинския човек, който живее в тия органи и ги управлява, нищо не знае. Всяко знание е осмислено, когато може да се приложи на време и да даде резултат. Всяка постъпка, всяко чувство са ценни, когато имат съдържание в себе си.

Млад, учен човек отива на планината да се разходи и носи със себе си торба, пълна с храна. На пътя си той среща млада, красива мома, която се е объркала в гората. Той я спира и запитва, къде отива, как е изпаднала сама на това място. Тя разправя всичко, което е прекарала, но не може повече да ходи, чувства се крайно уморена. Пътникът влиза в положението ѝ, разбира, че нищо не е яла и веднага ѝ предлага парче хляб. Тя взима хляба, изядва го и благодари на Бога, че е подкрепила силите си. След това благодари и на младия момък. От своя страна и той благодари, че е могъл да срещне красотата на пътя си. След това я изпраща до дома ѝ. И двамата остават доволни от случая, че се срещнали на планината. Това значи, да дадеш на човека нещо навреме и да знаеш, как да благодариш. Това значи правилна постъпка, в която има съдържание и смисъл.

Следователно, всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, които имат вътрешно съдържание и смисъл, са ценни. Те никога не губят значението си. Можете ли да говорите лошо за човек, който постъпва с една мома толкова добре? Той става светъл образ за момата, а момата – за момъка. Никой не е в състояние да раздели двама души, свързани помежду си с любов. Любов, в

която няма правилна обмяна, лесно изчезва. Обичайте хората с чистота и святост на вашето сърце, без да ги ограничавате, без да изисквате нещо от тях. Речете ли да им се налагате, да изпълняват вашите желания, любовта ще се отдалечи от вас. Тогава ще се яви гневът. Причината за гнева е незадоволеното човешко желание. Щом желанията ви не се задоволяват, вие се сърдите. За да не се гневи и да не изразходва енергията си, човек не трябва да си поставя желания, изпълнението на които зависи от други хора. Вие можете да обичате слънцето, звездите, земята, дърветата, растенията, животните и хората, но не можете да им се наложите. Никой на никого не може да се налага. Човек и на себе си не може да се налага. Само Бог може да изменя и изправя нещата. Ако външният свят, т.е. отношенията между хората един към друг могат да произведат пертурбация в техния организъм, това показва, че те нямат правилни отношения към живота. Същевременно те нямат правилни отношения и към Бога. За да не си създава излишни страдания, човек трябва да спазва следния закон: в един и същ момент да не се проявят две мисли, две чувства, две постъпки. Например, в един и същ момент двама души не могат да черпят вода от една чешма. За проявата на всяко нещо е определен специфичен момент. Като знае това, човек трябва да спазва момента за проява на своите мисли, чувства и постъпки. Срещнат ли се две мисли, две чувства и две постъпки, едната непременно трябва да отстъпи. Коя от двете ще отстъпи? Между двама души всякога разумният отстъпва. Глупавият никога не отстъпва. Любовта всякога отстъпва, но не става нужда да отстъпва, защото никога не се натъква на противоречия. Тя знае момента, кога трябва да се прояви. Любещият знае, че за всяко нещо е определен специфичен момент на проявление.

ние. Соломон казва: "Всяко нещо си има своето време". Какво ще каже старият, ако го накарате да дойде с вас на разходка, или ако му дадете твърда храна да яде? Той ще ви отговори: Синко, защо не ме покани на разходка, когато краката ми бяха здрави? Защо не ми донесе тази вкусна храна, когато имах зъби?

Сега, като ви се говори по този начин, вие трябва да се научите да превеждате нещата. Без вътрешен превод на нещата вие ще изгубите възможността да разбирате Божествения език. Какво означават думите млад и стар човек в широк смисъл? Млад човек е онзи, който сега търси истината. Той не е намерил още истината. Стар човек е този, който е намерил вече истината. И двете положения са на място. Обаче, какво е придобил старият, ако, след като е намерил истината, не я оценил? Какво е придобил младият, който търси истината без любов? Като търси истината, младият трябва да трепти за нея. Като намери истината, старият трябва да я оцени. При това положение и двамата са на прав път. Ще каже някой, че след като е намерил истината, не се е ориентирал. Това показва, че е намерил истината, но не я разбрал.

Какво означава думата "ориентиране"? Ориент означава изток. Значи, ориентирането подразбира намиране на единствената права посока на дадено желание. Всяко желание, всяка мисъл, всяко чувство имат само по една права посока, както имаме само един изток, един запад, един север и един юг. Четирите точки на света, това са четири кардинални посоки за ориентиране на човека. Изток представя главата на човека, запад – краката, а според някои – стомаха. Юг представя дробовете на човека. Изток представя още и права посока на движение. Изток и запад показват отношението на човека към Бога и към всичко създадено от Него. Север и юг определят, какво

човек трябва да извърши в живота си. Изток подразбира още Божествения свят, юг – човешкия свят. Човек започва живота си с търсене на истината. Казано е в Писанието: "Глава на твоето Слово е Истината". Тук се явява една малка загадка: коя е тази глава на Словото, която наричат истина? Изток наричаме още първопричина на нещата; запад – отношение на човека към създаденото. Защо човек се стреми към истината? За да познае Битието. Ако не познава Битието, човек не може да познае истината. Ако не познава истината, той не може да познае любовта. Ако не познава любовта, той не може да познае мъдростта. Любовта, мъдростта и истината представят живи сили в природата, с които човек трябва да се обмени. Познаването е вътрешен процес. Следователно, да познаеш човека, това значи, да си готов да направиш за него това, което той иска. Същевременно и той трябва да бъде готов да направи за тебе, това, което ти искаш. Тук не може да се яви никакво противоречие, защото познаването е свързано с разумността. Само разумният човек познава нещата. Когато човек се моли на Бога и не получава отговор на молитвата си, едно от двете е вярно: или той не познава Бога, или Бог не го познава.

Един беден човек се молел на Бога да му изпрати малко пари, да посрещне нуждите си. Край къщичката на бедния минал един богат човек. Той чул молитвата му и на прозореца на бедния оставил една кесия, пълна с пари. Като видял кесията, бедният веднага я взел и благодарил на Господа, че толкова скоро отговорил на молитвата му. Богатият, който бил скрит зад къщичката, чул благодарността на бедния, отправена към Бога, и му казал: Слушай, братко, аз чух молитвата ти, а не Бог. Кесията с парите е моя, аз ти помогнах. Бедният отгово-

рил: Аз благодаря на Бога, че те е накарал да ми помогнеш. Ако Той не беше те накарал, ти никога нямаше да направиш това. Богатият продължил пътя си, но през всичкото време си мислел: Нима това не беше моя идея, да помогна на бедния човек? Като размишлявал известно време, най-после той се убедил, че наистина е станал проводник на волята Божия, и благодарил на Бога, че му се е дал случай да изпълни Неговата воля.

Сега аз искам да остане в ума ви идеята за правилно разбиране на Божията Любов. Задръжете в ума си определението за права мисъл, право чувство и право действие. Това е предмет на новото учение. Щом е така, ще знаете, че новото учение има само един резултат. То говори само за една любов – любов към Бога. Много е любил човек, но любовта му всякога е имала два резултата: тя е започвала с живот, а свършвала със смърт. Обаче, когато възлюбите Бога, ще имате само един резултат – животът: ще започнете с живот и ще свършите с живот. Който люби Бога, той никога не умира. Прекъсне ли връзката си с любовта, човек умира. Докато е свързан с любовта, т.е. с Бога, човек не умира. Затова и Христос казва: "Това е живот вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога". Познаването подразбира готовност в човека да направи всичко, каквото неговият възлюбен желае.

Следователно, ако обичате Бога, вие можете да направите за Него всичко, каквото Той желае. И ако Бог прави за вас всичко, каквото желаете, и Той ви обича. Това са максими на новото учение, които трябва свещено да пазите в душата си. Ако прилагате тия максими в живота си, вие ще имате едно начало без край, едно велико блаженство, непостижимо за обикновения човек. Само при това положение ще се оправдае стиха от Еван-

гелието: "Каквото попросите в мое име, ще ви се даде". Докато хората търсят Бога в Свещените книги, в свещените образи на света, никога няма да Го намерят. Бог е вън и вътре в света, а Свещените книги и свещените образи представят резултат на нещо. В Свещените книги намирате мисълта на велики хора, но те са извън тези книги. Човек прави доброто, но не е в самото добро. Човек мисли, но не е в мисълта си. Хората са свързани по мисъл и по чувства едни с други, но сами те не са в мислите, нито в чувствата си. Мислите и чувствата им показват само техните правилни отношения.

Когато отношенията между двама души са правилни, те живеят в пълна хармония и единство. Между тия хора никога не се поражда съмнение или колебание. Такова трябва да бъде отношението между човека и Бога. Започне ли да разглежда, дали Божествената мисъл е права, човек се намира на крив път. Човек има право само да проверява, дали една мисъл е Божествена. Щом се убеди, че е Божествена, той трябва да знае, че тя е права. Всички Божествени мисли са прави – нищо повече. Те имат само един резултат. Божествените мисли носят живот, а човешките – смърт. За да не умира, човек трябва да свърже мисълта си с Божията. Когато свърже мисълта си с Божията мисъл, човек ще се освободи от всички нещастия и мъчности. По този начин той ще се справи и с кармата си. Тогава той ще разбере смисъла на стиха в Писанието: "Ще залича всичките им грехове и никога няма да ги спомена."

Като ученици, вие сте дошли на земята да учите. На какво трябва да разчитате на физическия свят? Докато сте на физическия свят, вие трябва да разчитате на кратката си, с които се крепите. Те са основа на вашия живот. Вие трябва да разчитате на ръцете си, с които влиза-

те в отношение с окръжаващите. Вие трябва да разчитате още на очите си, на ушите си, на носа си, на устата си. Това са пособия, които трябва да държите в пълна изправност. Дойдете ли до духовния свят, вие трябва да разчитате на своите чувства и на своето сърце. В умствения свят вие трябва да разчитате на своите мисли. В Божествения свят пък трябва да разчитате на любовта.

”Които чуят гласа на Бога, ще станат и ще оживеят.” Да станеш, това значи, да бъдеш здрав. Да станеш, това значи, да бъдеш добродетелен. Да станеш, това значи да имаш любов към Бога. Да станеш, това значи, да съзнаваш, че с Бога всичко можеш да направиш. Ставате ли сутрин от сън, дръжте в ума си идеята, че сте станали, за да направите всичко, което ви се дава като задача на деня. Запитвате ли се, защо станах, какво да правя днес, вие не сте станали още.

Как сте мислили досега? Колцина от вас са мислили тъй, както аз ви говоря тази сутрин? Ако не сте мислили така, причината за това е, че се намирате в черупката на яйцето. Тази сутрин аз ида при вас да счупя черупката на яйцето и да ви освободя от ограничения живот. Какво може да постигне човек в една черупка? Черупката на яйцето е затвор за човека. Ако на 20-ия ден не дойде някой да го освободи, той е осъден на смърт. Кой ще ви освободи от черупката на яйцето? Който знае законите на любовта, на мъдростта и на истината. Казано е, че истината ще ни направи свободни. Значи, дойде ли човекът на истината при вас, той ще ви освободи. Той владее магическата пръчица. Достатъчно е да удари с нея, за да придобие всичко, каквото му е нужно. Който знае законите на магическата пръчица, той може да бъде здрав, добър, любещ, учен и т.н. Който знае тия закони, той ще се разговаря приятелски със скръбта, с нещастieto, с

мъчнотията и, вместо тях ще поставя радостта, надеждата, насърчението.

Срещате един човек, който веднага ви казва, че е скърбен. За какво скърби? Той трябва да определи специално, за какво скърби. А тъй, да казва само, че скърби, това е много неопределено. Младата мома скърби, въздиша, не казва, защо скърби. Давам ѝ едно писмо от нейния приятел. Тя отваря писмото, чете го, и скръбта ѝ се превръща в радост. Срещам един млад момък, и той скърби и пъшка. За какво скърби, и той не казва. Давам и на него едно писмо от приятелката му, и скръбта изчезва. Едно е нужно на човека, за да се превърне скръбта му в радост. Какво? Дай на човека писмото, което носиш от неговата възлюбена, или от неговия възлюбен, и скръбта му ще се превърне в радост. За да живее в радостта и в изобилието на живота, човек трябва всяка сутрин да отива при своя възлюбен, да получи писмото си и да се върне у дома си да започне работата, която му е определена за деня. Така трябва да живее ученикът, така трябва да живее всеки човек. Живее ли така, дето и да се намира, при каквито условия да бъде, животът му се осмисля. Бог е възлюбеният на човешката душа.

Човек е дошъл на земята да се освободи от скръбта и да влезе в радостта. Той е дошъл на земята да се освободи от смъртта и да влезе във вечния живот. Това значи правилно разбиране на живота и на любовта.

Н и е с м е п р о я в е н а т а л ю б о в н а
н а ш и я Н е б е с е н Б а щ а .

Т а к а д а б ъ д е !

*

40. Лекция от Учителя, държана на
28 май, 1930 г. София – Изгрев.

ТОЧНОСТ

Т. м.

Едно правило, което човек трябва да спазва на физическия свят, това е точността. Сегашният човек проявява точността, когато има някакъв интерес. Няма ли някакъв интерес от нещо, той не е точен. Всяко явление в природата се извършва на точно определено за него време. Закъснее ли една секунда, или прибърза с една секунда, с това се нарушава нейният ред и порядък. Ще кажете, че нищо не представя една минута, две минути, даже и десет минути. За човека е така, но не и за природата. В една секунда светлината изминава 300 000 км. път. Знаете ли, какво грамадно разстояние е това? Човек в една година даже не може да измине пътя, който светлината изминава в една секунда.

Сега, като разбира значението на точността в природата, човек трябва да бъде точен. Всеки, който е решил да следва Божиите пътища, трябва да бъде абсолютно точен. Това не значи, че трябва да изпадне в педантизъм, но да се стреми да бъде точен, да следва точността на природата. Да следва човек точността на природата, това значи, да ляга и става на време, да яде и гладува на време, да се облича и съблича на време, да люби и мрази на време и т.н. Да намразиш някого, т.е. да го замразиш, това значи така да го изстудиш, да го поставиш на такава температура, че да не се разваля, да не се разлага и

гние. Да мразиш някого, това значи, да му дадеш нещо. Като кажеш една лоша дума на някого, ти му даваш нещо. Казваш: Лош човек е този. Кажете ли за някого, че е лош, хората започват да се вглеждат в него и намират, че не е толкова лош, има нещо добро и в него. Лошият човек не лъже. Като го хванат в някакво престъпление, или намерят, че е направил някаква грешка, питат го: Ти ли направи тази грешка? — Аз я направих. Онзи, който минава за праведен, като види, че не са забелязали грешката му, мълчи, на никого не казва, че е сгрешил. Лошият човек, който лежи в затвор за престъплението си, но говори истината, всякога се повдига пред невидимия свят. Праведният, който се спотайва и мисли, че грешката му с време ще се изглади, се проваля пред очите на невидимия свят.

И тъй, лошият човек, който лежи в затвора за някакво престъпление, е безпощаден към лъжата. Той се разговаря с нея: Ти ще отидеш на работа, няма да чакаш наготово, както е било досега. Аз съм работник, с труд изкарвам прехраната си, но и ти ще работиш като мене. Онзи, който минава пред хората за праведен, той сам се лъже. Той приема лъжата за истина и добре я посреща.

Като говоря за лъжата, аз я разглеждам в нейните широки прояви. Дето точността отсъствува, там лъжата взима широки размери. Ставаш сутрин от сън и се чудиш, да дигнеш ли ръцете си нагоре, да клекнеш ли надолу, искаш да избегнеш известни задължения към тялото си. Като не искаш да правиш упражнения, започваш да извърташ, да се отклоняваш от истината. Щом е въпрос за упражнения на тялото, ще правиш упражнения: ще ставаш, ще клякаш, ще дигаш и сваляш ръцете си. Когато техникът работи, непрекъснато кляка и става — пари ще получи за работата си. Железарят непрекъснато дига и слага чука си — пари ще

получи. Ти не можеш ли без пари да клякаш и ставаш? Великите хора се кланят навсякъде, дето трябва. Като види някое цветенце, великият човек се навежда да го разгледа и помирише. Като срещне някое животно, той се навежда да го помилва. Като срещне човек, той се покланя и го поздравява като последно Божие творение на земята. Глупавият не обича да се покланя. Природата насила го заставя да се преклони. Като счупи крака си, иска-не иска, той започва да се покланя.

Една българска поговорка казва: "Преклонената глава остра сабя не сече." В тази поговорка липсва нещо. Тя има друг смисъл: Преклонената, но пълна глава, остра сабя не сече. Дойде ли до празната глава, въпросът е поставен малко по-другояче. Преди всичко, празната глава не може да бъде наведена. Кога се навежда житото? Когато узрее. Житният клас натежава и започва да се навежда. В реда на нещата е узрелият житен клас да се навежда. В реда на нещата е изворът всеки момент да дава от себе си; не дава ли, не блика ли, той не е извор. В реда на нещата е човек всеки момент да прави добро; не прави ли добро, той не е човек на добродетелта. Само едно добро дело не може да направи човека добър. Божественото потиква човека всеки момент към добро. Престане ли доброто да извира от човека, и връзката му с Божественото се прекъсва. Както извирането е многократен процес, така и проявата на Божественото в човека е многократен процес. **Не туряйте граници на божествените прояви в себе си, за да не запушите източниците на вашия живот. Човек не трябва да подпушва енергиите на своя организъм. Ама щял да сгреши. Като сгреши, ще изправи грешката си. И като греши, и като прави добро, той се учи. Радвайте се, че имате условия да се учите.**

И тъй, щом живее на физическия свят, човек трябва да бъде точен. Точността е качество, което човек занася със себе си в духовния, и в Божествения свят, но там се изразява по друг начин. На физическия свят човек трябва да бъде точен. В духовния свят той трябва да пее. В Божествения свят пък трябва да мисли, да съзерцава, да се моли, да люби – поет да бъде. Значи, само точният човек може да бъде в съгласие с хората и земята; само певецът може да се хармонизира с духовния свят; само любещият и молящият може да се хармонизира с Божествения свят. Молитвата е велика сила. Тя представя език на Божествения свят. Значи, като се моли, човек се разговаря със съществата от Божествения свят. Знаете ли една буква, или една дума от този език?

Първата дума на Божествения език е любовта. Следователно, станеш ли от сън, първата ти работа е да отвориш сърцето си за всички живи същества, да обикнеш всички и да виждаш навсякъде доброто. Това значи, да говориш на Божествен език. После ще слезнеш в духовния свят, дето ще пееш. Чрез песента ти се разговаряш със съществата от духовния свят. Най-после ще слезнеш на физическия свят и ще бъдеш точен във всички свои прояви. Чрез точността ти се свързваш с хората. Точността е език за разбиране с хората. Който е точен, той всякога започва работата си навреме и свършва навреме. Затова той всякога обира каймака на млякото.

Точност се изисква навсякъде: в отношенията на хората – за физическия свят; в пеенето – за духовния свят, в любовта – за Божествения свят. Който люби, той е точен. Влюбеният не спи по цели нощи, само да не закъснее. Той става, ляга, гледа часовника, да не закъснее за срещата със своята възлюбена. Красиво качество е точността. Като започне да остарява, човек намира, че

не е нужно да бъде точен и постепенно се отпуща. Дойде ли някакво добро желание в него, той го туря настрана и казва: Моята работа се свърши вече. Не, щом желанието ви е добро, не го пропусчайте, без да го реализирате. Дойде ли някое чуждо желание, пуснете го да мине през вашата държава, без да го реализирате. Например, ако имаш един чифт волове, не пожелавай воловете на съседа си. Ако имаш едно златно перо, не пожелавай и второ. Ако можеш да пишеш, и с едно перо ще пишеш. Пожелавай ли повече неща, отколкото ти са дадени, това са чужди желания, на които не трябва да даваш път в себе си. Ако имаш едно оръжие, не търси второ. Едното оръжие ще те запази толкова, колкото и двете.

Един пътник, въоръжен с два револвера, минавал през една гъста гора. Разбойници го хванали и започнали да го претърсват. От страх той не могъл да употреби нито един от револверите. Разбойниците го запитали: Защо носиш два револвера? — За защита, в случай на някакво нападение от разбойници. — Ами какво по-голямо зло от сегашното очакваш? Разбойниците го обрали, набили го добре и го пуснали. Навътре в гората те срещнали друг пътник, когото също нападнали. Той не бил въоръжен, но се обърнал приятелски към разбойниците: Слушайте, аз нямам нищо в себе си, с което да ви задоволя. Заповядайте с мене в дома ми, ще ви нагостя добре. — Защо не носиш револвер със себе си? — Аз вярвам на доброто в хората, няма защо да се пазя от своите ближни.

Какво показва тия примери? Добрият човек вярва в доброто на хората и не се въоръжава. Добрите хора не се нуждаят от револвери. Лошите хора, обаче, се нуждаят от външна защита. Те носят по два револвера в себе си. Човекът на точността, обаче, не се нуждае от револвер.

Когато изпълнява всичко навреме и точно, човек не греши. Грешките се явяват като изключение в неговия живот. Всяко правило има по едно изключение. Това е допуснато и в самата природа, но човек трябва да се ръководи от правилата, а не от изключенията. Води ли се от изключенията, той живее в изненадите на живота. Например, казват на някого, че еди-коя си банка фалирала, и той веднага трепва. Отива да провери, оказва се, че не е вярно. Той пък се успокои. Ако е ученик, казват му, че го скъсали на изпита. Като провери, оказва се, че издържал изпита си. Друг път му казват, че издържал отлично, а всъщност го скъсали. Той ту трепва, ту се успокоява. Има ли нещо лошо в скъсването, т.е. в пропадането на ученика? Често скъсването на нещо е благо за някои същества. Ако чувалът с жито се скъса, мравките се радват.

Като не разбират законите на живота, хората са го механизирали, а с това са го обезсмислили. Колкото да е отмерен в постъпките си, човек все ще направи някаква грешка. Много естествено, той не върви по гладка плоскост. Ако плоскостта, по която човек се движи, е отмерена, стъпките и движенията му също ще бъдат отмерени. Щом започне да се изкачва нагоре, човек изгубва своя отмерен ход и своето отмерено движение. Крачките му стават неравномерни, и той се спъва тук-там, не може свободно да се движи. Светът, в който живеем, е съставен от гладки места и от големи възвишения, вследствие на което човека се натъква на големи мъчности и изпитания. Мислите ли, че при мъчнотиите и изпитанията в живота човек може да има отмерени движения и постъпки? Който се качва по високи места, той непременно ще се изпоти. Който работи много, също се изпотява. Който не работи, той няма условия да се изпоти.

Ако не работи и се изпотява, човек е болен. За предпочитане е човек да е здрав, да работи, макар и да се изпотява, отколкото да не работи и да не се изпотява.

Мнозина искат да имат блага, без да работят. Те искат да се ползват от благоволенieto на Господа, без да направят нещо за Него. Това е невъзможно. Дали човек е добър или лош, работен или мързелив, това е за самия него. Във всички случаи Бог остава един и същ спрямо човека. Обаче, човек сам спира благата, които идат от Божествения свят. Като не си дава отчет за своя живот, той изпада в противоречие и се чуди, защо е изоставен. Той сам е причина за положението си. Щом види, че има нещо, което не върви, както трябва, нужно е да измени посоката на своя живот. — Ама аз правя големи усилия, напрегам се много. — Не е нужно да се напрегаш много. Има определен предел, до който човек може и трябва да прави усилия и да се напрега. Вижте, какво прави цигуларят. Когато свири, той настройва цигулката си, завъртва струните до известен предел. Мине ли този предел, струните се скъсват. Същото се отнася и до лъка. Щом престане да свири, той отпуска малко струните и лъка, да не стоят напрегнати. Тъй щото, иска ли да живее правилно, и човек трябва да прави същото: вечер, като свърши работата си, той трябва да разслаби някои ключове, да ги освободи от напрежението, а други да остави в същото положение, в което са били през деня.

И тъй, човек трябва да бъде точен. В какво? В любовта си. Той трябва да обича, както Бог обича. Може ли да обича един човек по такъв начин, той ще обича всички хора. Да обичаш, това значи, да даваш, без да държиш сметка, че си дал. Например, носиш пълна кошница с череши. Дето минеш, на всички даваш: на деца, на мъже, на жени, на млади и на стари. Докато стигнеш до дома

си, кошницата ти се изпразва. Обаче, някой те настига и напълва кошницата ти с череши. Ти влизаш в дома си пак с пълна кошница. Следователно, когато обичаш, кошницата ти се празни; когато те обичат, кошницата ти се пълни. Ако кошницата ти нито се празни, нито се пълни, това показва, че ти не обичаш, но и тебе не обичат. Всяка вечер, като се върне в дома си, човек трябва да си даде отчет, в какво положение се намират кошниците му. Всеки човек носи по две кошници: от едната дава, в другата получава. Ако и двете кошници са пълни, това показва, че той е получил, а нищо не е дал. Той е нарушил закона на точността. Правилно е едната кошница да е празна, а другата пълна. Някога може и двете кошници да са празни. Това показва, че този човек е изпълнил своето задължение, но хората, между които се движи, не прилагат закона на любовта.

Ако се движиш между хората, и кошницата ти всякога остава празна, това показва, че те не изпълняват волята Божия. Те взимат, а не дават. Като отидете на онзи свят, свети Петър веднага ще погледне в ръцете ви, дали носите кошници и в какво положение се намират. Ако кошницата в лявата ви ръка, която е близо до сърцето, е празна, кошницата в дясната ръка е пълна, свети Петър ще ви пусне в рая. Той вижда, че всичко, каквото сте имали, сте раздали от любов и, каквото сте получили, пак е от любов. Ако отидете на онзи свят с две пълни кошници, по никой начин няма да ви приемат в рая. Поне едната кошница трябва да бъде празна, и то кошницата, която е в лявата ръка.

Религиозните хора говорят за онзи свят, без да го познават. Те говорят за светии, но не ги познават. Защо? Защото спират вниманието си на външността. Те мислят, че светията трябва да бъде слаб, жълт, всякога се-

риозен, замислен и просто облечен. Търсите ли светостта във външността на човека, всякога ще се заблуждавате. Светостта е вътрешно качество. Вие ще познаете светията по начина на неговия живот, по неговите прояви, по вътрешните му способности. Светските хора пък говорят за учения човек, без да го познават. Истински ученият не се познава отвън. И учеността е вътрешно качество. И светията, и ученият имат големи знания и възможности, които можете да видите при специални случаи. И светията и ученият живеят в радостта. Те първи се ползват от своите знания. Като опитат знанията си, тогава ги предлагат на света. Не прави ли същото фурнаджията? Като извади хляба от пещта, той пръв го опитва. Не прави ли същото и готвачът? Като наготви, той пръв опитва яденето. Не прави ли същото и домакинята? Преди да сложи яденето на масата, тя го е опитала, знае, какво е приготвила.

Като ученици, вие трябва да изучавате закона на различаването, да не се заблуждавате от външните форми. Много от сегашните форми на живот трябва да се изменят. Казваме, например, че домакинята трябва да е опитала яденето, преди да го сложи на трапезата. Какво трябва да направи онази жена, която е вегетарианка, и готви на мъж месоядец? Трябва ли да опитва яденето? Не трябва. Оттук се явява въпросът: какво трябва да направи някоя жена, която не обича мъжа си? Да остане ли при него, или да го напусне? Мъжът представя човешкия ум, а жената — сърцето на човека. Ако сърцето не обича ума, те не са в съгласие и не могат да работят заедно. За да се ползва от благата и условията на живота, за да се развива човек правилно, сърцето и умът му трябва да бъдат в хармония. Не са ли в хармония, това показва, че между тях е влязло нещо чуждо. Докато не се

освободят от чуждия елемент, те не могат да работят заедно. Същият закон се прилага и при отношенията на човека към Бога. Докато обича Бога, човек е готов на всички жертви за Него, но и Бог отговаря на неговите молитви. Каквото поиска от Бога, дава му се. Прекъсне ли се тази връзка, и отношенията се прекъсват.

Как се молите, когато искате нещо, от Бога? За да бъде молитвата ви приета, вие трябва да знаете езика на Божествения свят. Коя е първата буква на този език. Коя е първата дума, с която започвате вашата молитва? Вземете този въпрос за тема и пишете за следния път: "Първата буква и първата дума на Божествения език." Темата е мъчна, но нека всеки помисли малко, да види, какво ще се роди в ума му. За да напише нещо, човек трябва да бъде свободен, да не се влияе от това, което е чул, или чел някъде. За да бъде свободен, човек трябва да чисти ума и сърцето си от ония тежки мисли и чувства, които носи от миналото си. От миналото си човек носи и добри, и лоши неща. Той е минал през различни положения, които са оставили отпечатъци в неговия живот. Задачата в сегашния му живот е да се освободи от лошите отпечатъци на своето минало и да продължи по-нататък нов, чист живот. Мнозина запитват, какви са били в миналото, богати или бедни, учени или прости. Това не е важно. За човека е важно, като е живял, какво е придобил и какво носи в себе си.

Като изучавате живота на хората, виждате, че някой се движи в кръг, а друг – в елипса. Ако човек се движи в кръг, всичките му постъпки са отмерени. Ако се движи в елипса, постъпките му не са отмерени, а движенията му са неравномерни. Когато приближава към фокусите, движението му става по-бързо; щом се отдалечава от тях, движението му става по-бавно. С това се обяснява не-

равномерното движение на човека, който се движи в елипса. Като изучавате човешкото лице, от гледището на геометрията, по линиите му, вие познавате, как са се проявили неговият ум и неговото сърце.

Съвременните хора приличат на децата, които, като се облекат с нови дрешки, отиват между другарчетата си да се похвалят. Това е естествена проява. И детето, и възрастният искат да чуят нещо добро за себе си. Религиозният отива на черква, моли се и от време на време поглежда, виждат ли другите, как се моли. Проповедникът държи проповед и, като слезе от амвона, поглежда към хората, да разбере доволни ли са от проповедта му. Ученият, който написал някаква научна книга, постоянно носи книгата със себе си, иска да чуе мнението на хората за неговия труд. Той мисли, че всички хора знаят за неговата книга. Не е лоша тази черта. Всеки човек очаква да чуе поне една добра дума за себе си, но трябва да има търпение, да му кажат тази дума на време и на място.

Първото нещо, което се иска от човека, е да има вътрешна свобода – никого да не ограничава: нито себе си, нито ближния си. Искат ли да чуе мнението на някого, човек трябва първо да се вслуша в себе си. Най-добрият авторитет за човека е той сам. Като свърши проповедта си, нека се обърне към себе си и се запита: Добре ли проповядвах днес? Той ще чуе гласа на своя вътрешен слушател, който ще му каже: Днес говори добре, или днес не говори добре. И ученият може да чуе собствено то си мнение за своята книга. Не е нужно да чакаме някой отвън да се произнася за нас. За да разчита на своето мнение, човек трябва да бъде искрен в себе си: нито да се подценява, нито да се надценява. Като човек, ти не можеш да бъдеш нито най-добър, нито най-учен,

нито най-свят. Кажете ли човек за себе си, че е най-добър, това подразбира, че е дал път на Божественото начало в себе си да се прояви. Иначе, като обикновен човек, оставен на своите собствени сили, той не може да се прояви като най-добър. Защо е нужно човек да бъде най-добър? Знаете ли, какво е положението на най-добрия човек? Той е изложен на големи страдания. За да понесе тия страдания, той трябва да носи в себе си качествата на най-добрия човек. И най-лошият човек е изложен на големи страдания. Добрият трябва да има сили в себе си, да отговаря на нуждите и изискванията на хората. Като дава непрестанно от себе си, най-после и той се уморява и се отдръпва. Естествено е човек да се умори и да пожелае да си почине. Само Бог, само Божественото в човека не се уморява. Щом човек престане да дава, хората казват, че е станал лош. Не е лош, но е изморен. Виждате, че някой човек носи на гърба си едного. Докато го носи, той минава за добър. Свали ли го от гърба си, той минава за лош. Това не е прав начин на мислене. Това са криви заключения. Не е лесно да се определи, кой човек е добър и кой — лош.

Сега, като говорим против критиката и одумването, имаме предвид запазване чистотата на човешката мисъл. За да бъде здрав, човек трябва да пази чистотата на ума и на сърцето си. Който се занимава с възвишената, Божествена мисъл, той трябва да бъде далеч от обикновените одумвания. Всяко одумване е мътна вода, която нарушава чистотата на планинския извор. Следователно, не пущайте мътна вода в чистия планински извор. И мътната вода има мястото си, но само там, дето животът е прекъснат. Ако видите една суха чешма, пуснете мътната вода да тече през нея. За предпочитане е през сухата чешма да тече вода, макар и мътна, отколкото да няма

никакъв живот в нея. Ако човек не може да обича, поне да мрази. За предпочитане е сърцето да се движи, отколкото да се намира в застои. Както любовта може да се превърне в омраза, така и омразата може да се превърне в любов. Човек живее в контрастите на живота. Каквото да прави, той не може да ги избегне.

Като се натъкват на противоречия и страдания, хората искат да се освободят, да напуснат земния живот. Те не подозират, че животът, който им е даден, е най-голямата привилегия, с която се ползват. Какъвто да е животът, за предпочитане е човек да живее, отколкото да не живее. Някой се оплаква, че гладувал, че нямал къща, облекло. Какво от това? Ето, Христос гладува 40 дена, след което ангели от небето Му донесоха най-вкусното ядене в света. – Ама кога ще се оправи светът? – Това не е ваша работа. Онзи, Който е създал света, има грижа за него. Задачата на човека е да живее съобразно с волята Божия. След като мина през големи изкушения, Христос каза: "Не само с хляб може да живее човек, но и с всяко Слово, което излиза от устата на Бога".

Като ученици, вие трябва да се ползвате от всички положения. Знайте, че всеки човек има възможност да бъде учен и прост, богат и беден, добър и лош. От него зависи да бъде в едното, или в другото положение. Докато обича, човек никога не може да бъде лош. Щом любовта го напусне, той е в състояние да даде път на тялото в себе си. Любовта е непреривен процес, който действа извън времето и пространството. Любовта е многократен процес. Тъй щото, с право може да се каже, че дето е любовта, там зло не съществува. Това, което се явява и прекъсва, не е любов. Следователно, когато кажем, че някой човек е лош, ние разбираме, че той живее в любовта на промените. Каже ли, че не може да

обича, човек е изложен на голяма опасност — злото влиза в него.

За да се освободят от злото, хората трябва да мислят, да намерят причините на нещата. Като не мислят много, и религиозните, и светските хора говорят само за миналото си и казват: Какви бяхме едно време! Какви бяха времената едно време! Как се обичахме едно време! Казвам: Каквото е сега, това е било и едно време.

Б о ж и я т а Л ю б о в н о с и п ъ л н и я
ж и в о т .

*

41. Лекция от Учителя, държана на
4 юни, 1930 г. София – Изгрев.

ДВАТА ПРИНЦИПА

Р а з м и ш л е н и е .

В миналата лекция се каза, че първата дума на Божествения език е любовта. Това е твърдение, което не е доказано, а трябва да се докаже. За да избягнат доказателствата, някои ще кажат, че това е аксиома. Като аксиома, то не се нуждае от доказателство. Човек трябва да диша, това е аксиома. Щом някой отрече тази аксиома, ще го хванем за врата и силно ще го стиснем. Като започне да се задушаваша, той веднага ще признае аксиомата, че без въздух не може да се живее. Значи, аксиомата е такова научно твърдение, за което всички хора, във всички времена и епохи, имат едно и също мнение и от което всички хора едновременно имат нужда. Аксиомата е достъпна за всички умове. Без доказване всички хора я разбират. Дойдете ли до теоремата, там въпросът е поставен другояче. За да приемете известна теорема като твърдение, тя непременно трябва да се докаже

Апостол Павел казва: "Първият плод на Духа е любовта." Духът е разумното начало в света. Следователно, ако възоснова на думите казани от апостол Павел, приемем, че първият плод на разумното начало е любовта, ние имаме едно становище. Обаче, ако търсим първата дума, която произлиза от любовта, въпросът е друг. Сега трябва да мислите върху първата дума на любовта.

Казано е в Писанието: "Бог е Любов". Значи, когато любовта действа между двама души, всякога единият люби, а другият приема неговата любов. И двамата едновременно не могат да любят. Единият ще застане на мястото на Бога и ще люби, а другият ще приема любовта и ще благодари за нея. Единият ще бъде проводник на Божията Любов, а другият ще бъде човекът, когото любят. Човек не може да люби, той само приема любовта. Когато посети човека, любовта го подига, дава му подтик да върви напред, възкресява го. Само Божественото възкресява човека. Когато възкръсне, човек трябва да целува ръцете и краката на Божественото, да Му благодари. Не благодари ли, той е осъден на смърт. За да живее, човек трябва да благодари. Не благодари ли, той не е човек, щом не е човек, не заслужава да живее. Божественото люби, а човек благодари. Така са разпределили ролите си двете начала в човека – Божественото и човешкото. На Божественото не можете да поставите никакви граници, никакви предели. Божественият свят е безграничен. Опитали ли се някой да забие един кол в Божествения свят, като граница на нещата, той веднага се намира в човешкия свят. Колове съществуват само в човешкия свят. Само там се позволява ограждане с колове и плетове.

Като изучаваме живота на хората, ние можем да го разделим на няколко категории: живот на обикновения човек, на талантливия, на гениалния и на светията. Доидете ли до живота на обикновения човек, ще видите, че през каквито положения да минава, все обикновен ще си остане, навсякъде ще носи своите качества. И генерал да стане, и учен, и светия – все обикновен ще бъде. Същото можем да кажем и за останалите категории на живота. Каквото положение да вземе талантливият, навсякъде

ще се прояви като талантлив. По-далеч от себе си не може да отиде. Обикновената постъпка всякога си остава обикновена. Постъпката на талантливия всякога си остава със своите специфични качества. Постъпката на гениалния всякога си остава гениална. Постъпката на светията всякога си остава света. Външно човек може да обърка проявите на хората, да предаде на обикновената постъпка по-високи качества, но вътрешно, по същина, проявите на всеки човек са строго разграничени. Онзи, който различава нещата, никога не може да предаде на обикновената постъпка по-високи качества от тия, които тя притежава. Можете ли да кажете на онзи, който ви е обрал, че е постъпил като светия?

Какви са постиженията на обикновения живот? Обикновени. И при Бога да отиде в края на краищата обикновеният човек ще има обикновени резултати. Защо? Защото и отношенията на Бога към него ще бъдат обикновени. Като човек, свързан повече със земята, Бог ще заповяда да му дадат всичко в изобилие: хляб, къщи, ниви. Като се върне у дома си, ще започне да се суети, това да направи, онова да направи, докато дойдат крадци и го оберат. После ще отиде да се оплаква, че го обрили. Даде ли му се по-голямо богатство, той ще пълни хамбара си с жито, но после ще съжалява, че житото мухлясало. Какво придобива обикновеният човек от усилията, които прави в живота си? Има нещо красиво в живота на обикновения, на талантливия, на гениалния човек, както и на светията, но всеки от тях трябва да се подигне едно стъпало по-горе от положението, в което се е намирал. Като човек, безразлично в коя категория на живота се намира, всеки трябва да проявява Божественото в себе си. Не проявява ли Божественото начало в себе си, ние

го считаме мъртъв човек. Той ходи и се движи между живите, но е мъртъв.

Жив човек е онзи, който проявява едновременно и двете си качества: първо Божественото, а после – човешкото. Всяка работа започва с Божественото. Значи, на пръв план е Божественото. Например, в света първо се е явило изобилието, а после е дошъл недоимъкът. Като се е видял в лишения, човек започнал да краде, т.е. той проявил своето човешко естество. Когато отнемат на човека единствения хляб, който си е изработил, това наричаме кражба. Обаче, ако от хиляда хляба отнемат един, това не е кражба. Така е в природата. Ето защо, имаш ли два хляба в торбата си и срещнеш човек, който няма нито един, дай му един от своите. Не чакай той да ти го вземе. Ако имаш само един хляб, бъди уверен, че няма да срещнеш човек, който може да те обере. Това е закон. Следователно, чуete ли някой да казва, че взели единствения му хляб, че отнели хапката от устата му, знайте, че този човек си служи с термини, които трябва да се докажат. Докато не се докажат, те не могат да се приемат за научни твърдения. Ако, наистина, са взели хапката от устата на някого, това показва, че той е изял вече десет хапки. Значи, взели са единадесетата хапка от устата му, а не първата. Първата хапка е право на човека, и никой не може да му я отнеме.

Като слушат да им се говори, някои казват, че знаят тия неща, че няма нови работи за тях. Наистина, има неща, в които хората са специалисти, могат да държат лекции. Например, те казват, че знаят, как да живеят, да се хранят, да се обличат, не се нуждаят от никакви лекции. Те знаят да живеят, но въпреки това умират; знаят как и с какво трябва да се хранят, но въпреки това боледуват; знаят да се обличат, но въпреки това са недоволни

от облеклото. Птиците научиха изкуството да се обличат сами. Техните дрехи изникват от тялото им. Те ги пъстрят със специални бои, които никога не губят цвета си, но по-далеч от това изкуство не са отишли. И човек, като птицата, не е отишъл по-далеч от изкуството, което е постигнал като човек. Сега той трябва да даде път на Божественото в себе си, да прояви изкуството, което Божественото носи.

Като ученици, за вас е важно да знаете основното качество на човека. Ако дойдете до растенията и до птиците, ще видите, че те разрешиха въпроса за цветовете. В гамата на цветовете те работят по-добре от човека. За тях цветовете представят азбука. Защо въпреки това не са станали културни? Защото не знаят да сливат тези букви в срички и думи. Те нямат реч, слово, както по-напредналите от тях същества. В това отношение цветовете представят външната страна на една жива идея. Растенията и птиците са дошли до външната страна на тази идея, без да проникнат във вътрешната ѝ страна. Ако проникнат във вътрешната страна на тази идея, те ще излязат от ограничения живот на растения и животни, ще влязат в категорията на хората.

Сега, да се върнем към основната мисъл. Дайте ход на Божественото в себе си. Дойде ли Божественото в тебе, ти ставаш господар на себе си. Ти можеш вече да обичаш, без да мислиш дали те обичат. Ако искаш непременно да отговарят на любовта ти, ти живееш в човешкото. Ти стани господар на положението. Ти обичай. Ако не те обичат, това показва, че хората около тебе не са проявили още Божественото. Кажете ли някой, че няма кой да го обича, той не говори истината. Веднъж е създаден, значи, Бог пръв го е обичал. После той се е родил – майка му и баща му са го обичали. Цял живот е ял и пил,

обличал се е – хиляди същества са станали жертва за него от любов. И след всичко това се осмелява да казва, че никой не го обичал. Да мисли и да говори човек по този начин, това значи израждане. Това е най-голямата лъжа, от която човек трябва да се освободи. Ако наистина, няма кой да те обича, ти обичай. Твой е редът. Сега ти трябва да проявиш любовта си. Като проявиш Божественото в себе си, хората непременно ще те обикнат. Ако, наистина; няма кой да те обича, ето, пред тебе стои едно сираче, без майка и без баща, без братя без и сестри. Вземи това сираче и го осинови. Ти си богат човек, разполагаш с милиони. Вземи това сираче при себе си, то ще ти бъде син и слуга; ще ти помага, ще ти услужва във всичко. Ти започваш да мислиш, да се колебаеш, да го вземеш ли при себе си, дали заслужава тази жертва и т.н. Щом мислиш толкова много, ти не можеш да му бъдеш баща. То ще си намери друг баща, който ще го приеме веднага, без големи разсъждения.

Едно се иска от човека. Всяка сутрин, като става от леглото си, той трябва да се запитва: Обичал ли съм, т.е. дал ли съм възможност на Божественото в мене да се прояви? Ако си обичал, и тебе ще обичат. Това е закон за цялото Битие. Невъзможно е човек да обича и да не го обичат. Невъзможно е човек да е дал и да не е получил. Това е правило без изключения, защото е валидно за всички светове. Любовта е закон без никакви изключения. Много хора очакват на родителите си, на учителите си, да направят всичко за тях. Значи те очакват да бъдат осиновени. За да бъдеш осиновен от някого, ти трябва да бъдеш готов да му станеш син и слуга. Искаш да станеш син и слуга на някого, а си вирнал глава нагоре, турил си ръцете си отзад и вървиш гордо. Не, ще туриш ръцете си напред, а не назад; ще засилваш умствената, а не живо-

тинската си природа. Работа се иска от човека, а не само ядене и пиене.

Съвременният човек се нуждае от една основна идея, която при всички условия на живота му да остане една и съща, да не се мени. Основната идея на парахода е котвата. Ако параходът не е завързан, за котвата, вълните ще го отнесат всред морето, дето бурите ще го разрушат. Основната идея за човека е вярата му в Божественото. Докато се държи на Божественото, и в ада да влезе, пак жив ще излезе. С Божественото ли си, навсякъде си добре – и в рая и в ада, и в живота и в смъртта. Щом се държиш за Божественото, колкото пъти да падаш, пак ще ставаш; колкото да се обезсърчаваш, пак ще се насърчаваш; колкото да скърбиш, пак радостен ще станеш. – Ами ако изгубя любовта си? – Любовта никога не се губи. Бог е Любов. Може ли Бог да се изгуби? Той може да се оттегли от тебе, за да те изпита, но никога не може да се изгуби.

Като изучавате живота, вие трябва да го изучавате от кабалистична гледна точка. В математиката изучавате числата и действията с тях. Всяко число, пренесено в живота, означава сбор от живи сили, от енергии. Например, числото едно, т.е. единицата, означава мъжкия принцип, бащата; числото две, двойката – женския принцип, майката; числото три – детето. Когато вземете 2, вие казвате, че двете се е умножило само на себе си. Като умножите 2×2 , ще получите четири, но за вас и четворката е толкова разбрана, колкото и двойката. Двойката представя пътя, по който дадено тяло се развива; тройката – процесът на самото развиване. Когато се намери в противоречие, човек се мъчи да разреши противоречието си в единицата; ако не може да го разреши в единицата, отправи се към двойката; ако и в двойката не

може, отива към тройката; ако и в тройката не може, отива към четворката, петорката, до деветте. Числото девет означава резултат. Значи, като дойде до деветте, човек постига известен резултат.

В пътя на развитието си, човек прави различни движения, които външно, сами по себе си, могат да бъдат неразумни, но, по отношение на друго някакво съзнание, те са разумни. Например, за самото перо движението му по хартията е несъзнателно; обаче, за онзи, който пише с перото, колкото и какви разнообразни движения да прави, в края на краищата, написаното крие в себе си известно съдържание и смисъл. Научете се да превеждате нещата, да ги осмисляте. Иначе, животът става безсмислен и безсъдържателен. Някой иска да го обичат. Това не е безсмислено. Фактът, че се нуждае от любовта на някого, това показва, че той иска да види проявите на Божественото. Щом иска да бъде обичан, той трябва да е готов да благодари. Щом дойде онзи, който ви обича, вие ще отправите ръцете си към него, ще го прегърнете и ще му благодарите. Аз разглеждам прегръщането в най-красив и чист смисъл. Какво правите, когато искате да пиете вода от някой планински извор? Вие се навеждате, туряте шепата си в извора, гребвате с нея вода и я приближавате към устата. Пиенето на водата не е нищо друго, освен целуване на водата. Водата представя Божествения принцип, който влиза в човека и утолява жаждата му. Щом жаждата му се уталожи, той се успокоява. Следователно, успокоите ли се, вие трябва да благодарите на Божественото благо – водата, с което показвате, че сте приели, разбрали и оценили любовта.

Следователно, дойде ли Божественото при вас, да ви донесе своята любов, бъдете готови да го приемете, както трябва, и да му благодарите. С ръцете си ще го пипне-

те и прегърнете, с очите си ще го погледнете и прегърнете, с очите си ще го погледнете, с носа си ще го помиришете, с устата си ще го целунете. Всички удове, с които си служите, са разумни. Ръцете, краката, очите, ушите, носът, устата на човека са разумни, защото чрез тях той възприема Божественото и му благодари. Това значи жив човек. Може ли по този начин да приеме Божественото и да му благодари, човек може да влезе в рая. Не е ли готов да се отнесе по този начин с Божественото, човек не може да влезе в рая. Така постъпвайте и със себе си. Целунете и помилвайте ръката си, която върши разумни работи. Целунете и прегърнете краката си, които пренасят тялото от едно място на друго, да върши разумни работи. Как благодарят хората? Ще целунат ръката на някого, който я турил в ръкавица. Не, ще целувате голата ръка на човека. Голи дойдохте в света, голи ще се явите и пред Бога. Нищо срамно няма в голотата, скоято Бог ви е изпратил. Това, което се срамува в човека, е животното, животинската кожа, която ви дадох да облечете, за да слезете на земята. Ще съблечете животинските си дрехи и ще облечете ония хубави, красиви дрехи, създадени от Божественото във вас. Останете ли само с тия дрехи, вие ще светите като слънце. Нищо нечисто няма в дрехите, които Божественото е изработило. С тези дрехи ще се явите пред Господа, ще паднете пред нозете Му и ще ги прегръщате и целувате. Какво по-велико нещо от това, да прегръщате и целувате ръцете и нозете на своя Баща? От очите ви ще потекат няколко сълзи, но те ще бъдат сълзи на благословение, сълзи за възкресение на човечеството.

Днес религиозните и духовни хора говорят за Бога, или слушат да им се говори, а не знаят, какво положение да заемат. Видят ли, че някой не знае, какво положение

да заеме, когато му се говори за Бога, разумните същества му дават първия урок по смирение и го изпращат да отиде при своя Баща, да прегърне и целуне нозете Му. Като види, че са го били, Бог ще го погледне с любов, и болката му се изчезне. След това при Бога ще се яви онзи, който е дал първия урок на смирение на своя ближен и ще го заставят да прояви към него Божественния принцип, т.е. да го обикне. Щом го обикне, той ще започне да го учи, ще му даде всички добри условия за развитие. Така само ще изкупи своята грешка.

Следователно, всеки, който ви обича и се жертвува за вас, по някакъв начин изкупва някоя своя грешка в миналото. Знайте, че в отношенията на хората има нещо Божествено. Тъй щото, натъкнете ли се на Божественото, застанете пред него със свещен трепет, както жадният – пред водата, и благодарете, че ви се е отдал случай да го изучавате. Вие трябва да изучавате проявите на Божественото и да ги различавате от обикновените човешки прояви. Дето човешкото се проявява, там има тревоги и безпокойства. Не е лошо понякога да се разтревожи човек, но ако цял живот се тревожи, ако цял живот се проявява като обикновен, той не е разбрал смисъла на нещата. От сутрин до вечер човек трябва да минава през четирите състояния: състояние на обикновен, на талантлив, на гениален човек и на светия. И вечер, като спи, също трябва да минава през четирите състояния: ще легне като обикновен човек, ще спи като талантлив, ще сънува като гениален и ще се пренася във възвишените светове като светия.

Сега аз ви навеждам на мисълта за Божественото в човека, за да влея нова струя във вашия живот. Без тази мисъл, вие ще дойдете до безизходно положение. Намерите ли се в това положение, трябва да направите крачка

напред, да излезете от областта на човешкото и да влезете в областта на Божественото, дето има развитие. Който не може да мине в тази област, той ще се откаже и ще пожелае да умре, да свърши с живота си. Няма защо да умираш – ще се пожертвуваш, ще се откажеш от човешкото за сметка на нещо по-високо. Само егоистичните хора искат да умрат, за да не дадат нещо от себе си. Доброволно или насила, човек непременно трябва да даде нещо от себе си. За предпочитане е доброволно да даде. Смъртта, която преждевременно иде, показва, че е дошло време вече за човека да даде нещо. Тя го мушне оттук-оттам, вземе от него, каквото ѝ е нужно, и си заминава. Глупавите хора умират насилствено и преждевременно. Гениалните хора не чакат да дойде смъртта и да ги застави да дават. През целия си живот те дават доброволно, вследствие на което не умират, но заминават.

Мнозина се оплакват, че са остарели. Дали човек е млад или стар, това не трябва да го смущава. Това са временни положения, през които всеки трябва да мине. Важно е, при всички случаи на живота си да запазите в себе си онова, което не се изменя. Това е истинският човек, който не може да бъде нито млад, нито стар. При всички условия той остава един и същ. Дръжте се за него и не се страхувайте.

И тъй, човек трябва да обича и да го обичат. Пръв. Който е възлюбил човека, е Бог. За тази любов човек трябва да благодари всеки момент. Като стане сутрин и види изгряващото слънце, като усети неговата благотворна топлина, като види около себе си цветя, птички, животни, хора, той трябва да се изпълни с благодарност към всичко живо. Може ли да благодари по този начин, всичко в живота му ще се осмисли, от най-малкото до

най-голямото. Нещата се осмислят, само когато любовта и благодарността взимат участие в живота. Там, дето любовта и благодарността не взимат участие, нещата се обезсмислят. И тогава хората се питат, какво трябва да правят. Много просто. Ако сте обикновени хора, пясък ще копаете; ако сте талантиливи, цимент ще правите от пясъка; ако сте гениални, ще циментирате; ако сте светия, ще градите. Това са работи за човека на земята. За Учителите са определени по-високи работи.

Един е Великият Учител в света. Той има много ученици, но малцина от тях Го познават. Те мислят, че като им говори, познали са Го вече. Лъжат се. Учителят е толкова видим, колкото и невидим. Той е навсякъде: в светлината, във водата, във въздуха, в земята, в слънцето, в камъните, в растенията, в животните и в хората. Това е на земята. Същевременно Той е и в другите светове. Много неща не знаят хората, но разискват върху въпроса, кокошката ли е съществувала по-рано, или яйцето. Те казват, че първо е съществувало яйцето и от него е произлязла кокошката. Според мене, кокошката е съществувала първа, а после — яйцето. Кокошката се движи, а яйцето не може. Следователно, това, което не може да се движи, е родено от онова, което се движи. Да се твърди, че кокошката е излязла от яйцето, това значи, да се мисли, че Бог е произлязъл от човека. Не е така. Човек е яйцето, което чака времето си да се излюпи. Първоначално животът е съществувал, а всички форми в него са създадени от Разумната Причина на нещата. Същото се отнася и за човека. Първо е съществувало Божественото, а после се явило човешкото. Божественото се явява като малка светлинка и топлинка, които го придружават във всички случаи на неговия живот.

Представете си, че през една тъмна, студена зимна нощ вие успеете да се скриете в един подслон на завет. Вие сте доволни, че сте на завет, но около вас е студено и тъмно. Случайно намирате една кутия с кибрит. Запалвате първата клечка кибрит и веднага се ориентирате: намирате дръвца, талаш и запалвате огън. Щом огънят се разгори добре, вие изпитвате голяма приятност, имате вече светлина и топлина. Първата клечка кибрит спаси положението. Каквото представя клечката кибрит за измръзналия пътник, такова нещо е Божественото във всички трудни моменти на човешкия живот. Ако в трудни моменти на живота си не можете да намерите първата клечка кибрит – Божественото, и да я запалите на огнището, вие сте изгубени. Огнището представя човешкото сърце, на което огънят трябва постоянно да гори, без да загасва. Загасне ли огънят в огнището, вие сте изгубени. Тогава трябва да дойде някой отвън, да запали огъня ви, да ви спаси. Огънят на огнището и свещта на светилника трябва постоянно да горят.

Някой се обезсърчил и казва, че иска да напусне земята. Дето да отиде, една идея трябва да носи със себе си: да обича и да го обичат. Ако отиде на небето и спре пред вратата на рая, веднага ще го попитат: Обичаш ли? – Обичам. – Обичат ли те? – Обичат ме. – Влез вътре. Райската врата ще се отвори, и той ще влезе в рая. Който излиза от ада и отива при Христа, и той трябва да отговаря на формулата "обича ли, и обичат ли го". Разликата е само в това, че който иска да влезе в рая, отвън ще отговаря; който иска да излезе от ада, отвътре ще отговаря. Докато е на земята, много пъти човек ще влиза и ще излиза от ада. Щом влезе в ада, той веднага хлопа на вратата, иска да излезе вън. – Кой е там? – Аз съм, еди-кой си, затворен съм, искам да изляза – Обя-

чаш ли? — Обичам, Господи. — Обичат ли те? — Обичат ме, Господи. — Излез тогава навън. Това е една свещена формула, която постепенно трябва да носите със себе си. И при най-страшното положение да се намирате, къщата ви да отнемат, пак не се страхувайте. Да отнемат къщата ви, това значи, да отнемат тялото ви. Това е смъртта. Наистина, по-страшно нещо на земята от смъртта не съществува. Каквото да се случи в живота ви, бъдете вътрешно свободни. Знайте, че всеки момент сте на изпит, проверяват ви, обичате ли, обичат ли ви. Ако ви обичат, изпитват вашата благодарност. Благодарността ви трябва да бъде такава, че да сте готови да прегръщате и целувате като водата, а не като паяка, който прегръща мухата, за да изсмучи кръвта ѝ.

Сега аз говоря за Божествените прояви, за Божията Любов, а не за човешката. Как се обичат хората, това не е моя работа. Любовта на хората не ме интересува. Грешките на хората не ме интересуват. Ние се интересуваме от хора, които не грешат, които си помагат едни на други. На такива хора ние разчитаме. За тях се отнася стиха: "Дето са двама или трима, събрани в мое име, там съм и аз. И каквото попросят в мое име, ще им се даде." Щом Божественото се изявява към човека, той трябва да прояви човешкото в себе си и да благодари. От своя страна и той трябва да проявява Божественото в себе си, да люби и да помага на другите.

В една от най-богатите английски църкви се събрали видните ѝ членове, заедно със своя проповедник да решат въпроса, как да намерят няколко милиона стерлинги за едно благотворително дело. Всички предложили да се помолят на Бога, да отвори сърцата на богатите, да помогнат на делото. Като изслушал всички мнения, проповедникът казал: Братя християни, защо сме се събрали

да изкушаваме Господа? Ние, всички присъстващи тук, сме богати хора. Нека всеки от нас даде от себе си известна сума, и работата ще се нареди. Аз давам хиляда стерлинги. След думите на проповедника всеки дал една голяма сума, и в един час те събрали повече от един милион стерлинги.

Нека всеки последва примера на проповедника и, ако има сто лева, да даде десет; ако има хиляда лева, да даде сто и т.н. След това, когато видите събрана голяма сума пред себе си, благодарете на Бога, че Божественият принцип е проработил. Ще кажете, че човек трябва да се отрече, да даде всичко. Не, въпросът трябва да се постави в следната форма: когато ме обичат, аз трябва да проявя човешкото. Когато обичам, трябва да проявя Божественото. Докато Божественото не се прояви, човешкото не може да се прояви. То се проявява на втори план. Ако Божественият и човешкият принцип не се редуват правилно, човек не може да направи крачка напред.

Мнозина се хвалят с вярата си, че някога били много усърдни в молитвите си, че някога се обичали много. Това са въпроси на миналото, които не са важни вече. За нас е важно, какво сте днес, каква е вярата и любовта ви днес. Ще дойде някой учен и ще започне да разправя, как произлязъл човек. Според него, човек е произлязъл от клетка, която постепенно се е развивала и минавала през всички форми на растителното и животинското царства. За мене това не е важно. Аз знам, че съм произлязъл от едно Велико, Разумно начало, което съдържа в себе си всички съществуващи форми досега, както и много още, които не са проявени. Следователно, аз трябва да обичам всички форми, които се съдържат в това Начало – растения, птици, животни, хора. Само тогава мога да кажа, че Божественото и човешкото се проявяват в мене.

едновременно. Не гледа ли широко на нещата, човек всякога ще бъде недоволен и нещастен. Не очаквайте на любовта на един човек само. Очаквайте ли само на едното, вие сте пътник, който носи едно шише вода с вместимост един литър. Какво ще направите с един литър вода? През целия път ще мислите само за един литър, ще се страхувате да не се свърши и ще останете без вода. Смешно е да изисквате от човека да обича само вас. В любовта такъв закон не съществува. Никой не може да ограничи любовта, освен тя сама. Искате ли някой да обичам само него, аз ще го накарам той да ми даде пример, как да обичам само едного. Ако някоя баба иска само нея да обичам, аз разбирам, че тя има нужда от мене, иска да ѝ услужвам. Ако болният иска само него да обичам, това показва, че той има нужда от мене, да му помагам. Ако жадният иска само него да обичам, аз разбирам, че той има нужда от моята вода.

Две неща се искат от човека: да обича и да му благодарят; да го обичат и да благодарят. Това са два велики принципа, с които трябва да работите. Като работите с тях, вие ще станете красиви, ще се подмладите, и животът ви ще бъде светъл и чист. Аз се интересувам от човека дотолкова, доколкото прилага тия два принципа. А това, дали е обикновен, талантлив, гениален, или светия, не е важно; важно е да прилага двата велики принципа в живота си. За да придобиете тия принципи спазвайте правилото: Абсолютно никаква лъжа! Абсолютно никаква кражба! Всички грешки на човека могат да се извинят, но лъжата — никога! Който злоупотребява с доверието, което му е дадено, той злоупотребява с любовта. Този човек сам се излага на смърт. За да се избави от смъртта, човек трябва да бъде искрен в себе си. Направиш ли една грешка, признай я в себе си. Не е въпрос да се

окайваш, но да признаеш грешката и да я изправиш. Срещнеш ли човек, който е проявил Божественото, прегърни краката му, целуни ръцете му, както водата целува. Ако не е проявил Божественото, няма защо да го целуваш и прегръщаш. Той е умрял човек, ти не можеш да му помогнеш. – Не трябва ли да целуваме умрелите? – Ако с целувка можеш да съживиш умрелия, целуни го. Ако не можеш да го съживиш, не го целувай, за да не го измъчваш. Целувката измъчва умрелия.

За да успявате в живота си, спазвайте следното правило: в шише за вода наливайте само вода; в шише за масло наливайте само масло; в шише за газ – само газ и т.н. Разбъркате ли ги, вие ще нарушите честотата на това, което сте сипали. Значи сърцето е само за любовта. Освен любовта нищо друго не туряйте в сърцето си. Умът е само за мисълта. Турите ли друго нещо в ума си, освен чиста, светла мисъл, вие ще се разстроите. Сърцето е място за чиста планинска вода. Турите ли масло в сърцето си, там е животът. Вложете любовта в сърцето си, за да имате живот в себе си, кат велико благо, дадено от Бога.

Приложите ли тия правила, вие сте се домогнали до магическата пръчица, посредством която можете да се подмладите. Какви са методите за подмладяване, не казвам. Те могат да се дадат само на онзи, който е спечелил доверието на разумния свят, който си служи правилно с Божествения и с човешкия принципи. Не прилага ли тия принципи разумни, колкото и каквото да обещава, нищо не може да му се даде. Докато не се е научил да дава доброволно, човек не се ползва с доверието на разумните същества. Вместо да дава, той ще гледа оттук-оттам да вземе нещо. В Божествения свят не се позволява никаква кражба. Който влезе в този свят, трябва да има

търпение, да му се даде, без той да иска. Ако открадне нещо, или направи някаква грешка, трябва ли човек да чака да го бият, за да признае, че е извършил нещо неправилно? Щом се провини в нещо, човек трябва да бъде готов, веднага да признае вината си.

Като ученици, вие трябва да прилагате търпението си, да чакате времето, когато Бог – Великият, Всезнаещият, мине край вас и ви даде това, от което имате нужда. Не бързайте сами да взимате, каквото ви е нужно. Бързате ли, ще направите някаква грешка. Ще вземете нещо чуждо, което няма да ви отговаря. Когато Великият мине край вас, ще намести сърцата и умовете ви, и вие ще се зарадвате. Тогава ще започнете да работите с нов импулс, в нова гама на живота. Какво трябва да правите, докато дойде това време? Докато дойде времето на вашето обновяване, вие трябва да се справите със старото. Турете на изгаряне всички стари разбирания, всички стари дрехи. Пригответе новите си дрехи, та когато дойде момента да срещнете своя възлюбен, да сте готови. Кой млад момък, или коя млада мома отиват на среща с възлюбените си със старите си дрехи? Момата и момъкът обличат новите си дрехи и така се срещат. Ще кажете ,че това са глупави работи. Не, това са свещени работи. Според мене, глупави работи няма, но има неправилно поставени неща в живота на хората. Неверните работи трябва да се изправят. Разбърканите неща трябва да се поставят на местата им. Това значи, да живеете правилно. Велико изкуство е човек да знае, как да живее.

Като живее, човек трябва да носи своята свещена идея със себе си. Дето отива – в университет, на служба, на работа, той трябва да носи свещената идея със себе си. За нищо в света той не трябва да отстъпва от нея. Пазете своята свещена идея като зеницата на окото си и

за нищо не я продавайте. Дето ходите, каквото правите, навсякъде носете своята свещена идея. Ако разбойникът отива да убива и краде и носи със себе си своята свещена идея, най-после тя ще го спаси. Обаче, ако светията не носи със себе си своята свещена идея и разчита на това, което е придобил вече, той скоро ще изгуби светостта си. Дръжте здраво своята свещена идея, че нищо в света да не е в състояние да я отнеме. Като греши, човек трябва да изправя грешките си. Какъвто да е човек – обикновен, талантлив, гениален или светия, всеки трябва да изправя грешките си. Грешките никога не се прощават. Да изправиш една грешка, това е човешко. Да проявиш една добродетел, това е Божествено. Когато Божественият и човешкият принципи се съединят в едно, ражда се нещо красиво и възвишено.

– П р о я в е н а т а Б о ж и я Л ю б о в ,
п р о я в е н а т а Б о ж и я М ъ д р о с т и п р о -
я в е н а т а Б о ж и я И с т и н а н о с я т п ъ л -
н и я ж и в о т .

*

42. Лекция от Учителя, държана на
11 юли, 1930 г. София – Изгрев.

АБСОЛЮТНА ВЯРА

Т. м.

Ако видите яйца в едно гнездо, вие се интересувате от тях дотолкова, доколкото могат да ви послужат за храна. Природата, която е създала яйцата, се интересува за тях дотолкова, доколкото може да ги запази, за да използва съдържанието им за нов живот. За нея всяко яйце е живот, създаден с големи усилия. За нас яйцето не струва много, но за природата не е така. Понеже в природата всичко е процеси, следователно, и яйцето е сбор от процеси. За пиленцето, което излиза от яйцето, важна е майката. То се интересува от майка си, къде е отишла, кога ще дойде и какво ще донесе. Щом види майка си, то веднага отваря устата си и чака да му тури нещо вътре. Кой научи пиленцето на изкуството да отваря устата си?

Какво означава отворената уста? Минавате край една котка, виждате, че тя мяучи, отворила устата си. Понататък виждате, че един вол отворил устата си и преживя. Срещате един човек, и той си отворил устата. В едно гнездо виждате пиленце, което също отворило устата си. Какво ще кажете за отворената уста? Ако вървите замислен, обременен, с глава, наведена към земята, вие нищо няма да постигнете. За да постигнете нещо, вземете пример от пиленцата в гнездото. Докато стоят със затворена уста, майката нищо няма да им даде. Обаче,

отворят ли устичките си, майка им непременно ще им пъхне нещо вътре. На същото основание, искате ли да получите нещо, и вие, като пиленцата, трябва да дигнете главите си нагоре и да отворите устата си. Майка ви непременно ще пъхне нещо в устата ви. Някаква мисъл ще слезе отгоре, и вие ще я приемете. Щом се обезсърчите, вие отричате онзи велик закон, върху който е построен вашият живот. Не се обезсърчавайте, но вземете пример от растенията. Когато някой човек отреже клон от едно дърво, или насече кората му, дървото не се обезсърчава, но започва да изправя грешката. По какъв начин изправя грешката? Ако един клон е отрязан, нов израства; ако кората му някъде е насечена, дървото отделя особени сокове от себе си, с които заварява наранените места.

Оттук вадим заключението: не коригирайте Божественото в себе си, но оставете го свободно да се проявява. Щом се проявява свободно, то само ще коригира всички грешки. Като не разбират Божиите закони, хората казват, че човек трябва да бъде добър. Те мислят, че ако човек е добър, няма да има никакви мъчности и изпитания. Какво нещо е доброто? Каквито определения да дадете за доброто, те са относителни. Досега никой философ не е дал абсолютно определение за понятието "добро". И нашето определение ще бъде относително. Ние казваме: Добро е това, което при всички случаи остава едно и също. То не се огъва. Както да въртиш, накъдето да обръщаш, доброто не се огъва. Добрият човек е извор, който постоянно дава. Казвате му: Дай! — и той дава. Добрият човек дава и не мисли, колко е дал, защо е дал, заслужено ли е дал. Това не значи, че добрият човек не разсъждава, но като цени времето, той предпочита да даде, отколкото да изгуби онова, което не се връща.

Колкото искате от добрия човек, толкова ще ви даде. С добрия човек никой не злоупотребява. Всеки иска от него толкова, колкото е в състояние да даде. Най-малкото, дадено от добрия и праведния, има тежест. То крие в себе си нещо Божествено, а Божественото се отличава по това, че има вътрешен смисъл и съдържание.

Следователно, дръжте се за Божествените идеи в себе си, защото в тях е вашето спасение. Те съдържат мощна, велика сила. Откажете ли се от една Божествена идея, вие губите силата си. Когато първите човеци сгрешиха, те изгубиха онази основна идея в себе си, върху която се крепеше техният живот. Основната идея, върху която беше построен живота на първия човек, е абсолютната вяра. Докато не бяха сгрешили, Адам и Ева имаха абсолютна вяра в Бога. Той им каза да не ядат от плодовете на дървото за познаване на доброто и на злото, и те послушаха. Обаче, когато учителят на тъмнината влезе в рая, облечен в черен костюм, с черни гердани и с черен жезъл, и ги запитва, защо не ядат от дървото, което е всред рая, те се разколебаха. Те не знаеха, какво да отговорят. Когато новият учител им каза, че, ако ядат от забраненото дърво, ще станат като Бога, те се раздвоиха и изгубиха вярата си. С изгубване на вярата си в Бога, те сгрешиха. Те решиха да ядат от плодовете на забраненото дърво. Значи, яденето на забранения плод се яви като последствие на разколебаване във вярата.

След всичко това някой пита, какво да прави, за да стане истински човек. Ако си загубил вярата си в Бога, ти не можеш да станеш човек. Бог е първият човек в света, а ти – вторият. Ако си изгубил вярата си в първия човек, твоята съдба е подписана вече. Каква вяра е тази, която от най-малкия ветреца се разколебава? Ако видите, че една запетая, точка или удивителна, не е поставена на

място, вие се разколебавате. Това разколебаване се предизвиква от мъртви точки и запетай. Какво ще правите, ако видите една жива точка или запетая, която не е турена на място? Знаете ли, къде се турят живите точки и запетай? Според българския правопис точките, запетайте, двоеточието, се турят на едни места, а според английския – на други. Според строежа на българския език, членът се туря на края на думите, а в английски и в други езици – в началото на думите, пред самата дума. Защо в едни езици членът е отпред, а в други – отзад, за нас не е важно. Ние констатираме само фактите. На български език пишем: човек-ът. Членът "ът" на края показва преодоляване на известни мъчности.

Изобщо, човек е същество, което се движи в две противоположни посоки, но преодолява всички мъчности, които среща на пътя си. Човек е същество, което мисли, което дава и което не лъже. Няма ли тия качества, не можем да го наречем човек. Който си позволи да лъже, той непременно ще понесе и последствията на лъжата. Лъжата е нарушение на известен закон, а всеки закон е свързан с динамическите сили на природата. Следователно, природата държи отговорен всеки, който лъже. Не е позволено на човека да изменя хода на природните сили. Който си позволи да направи това, той плаща с живота си. Всяка дума съдържа в себе си известен род сили. Като знае това, човек не може да употреби една дума вместо друга. Той не може да купи азотна киселина вместо глицерин и да употреби за същото, за което е употребил глицерина. Всяко нещо трябва да се постави на своето място. Всяка дума, всяка мисъл, всяко чувство и всяко действие трябва да се поставят на мястото си. Не поставяте ли нещата на техните места, вие можете да създадете цяла катастрофа в своя организъм.

Като ученици, вие трябва да изучавате свойствата на всички неща, с които оперирате. Вие трябва да изучавате свойствата на храната, на въздуха, на водата, на светлината, на мислите и на чувствата си. Като изучавате тия елементи, заедно с тях изучавате и системите, с които те са свързани. С храна заедно изучавате стомашната система, с въздуха — дихателната система, с мислите — нервната система, с чувствата — сърцето и кръвообращението. Съвременните учени и физиолози говорят за сърцето, но не знаят, какви са ония вътрешни сили, които го карат да се свива и разпуска, да тласка кръвта из целия организъм. Да познаваш един орган, това значи, да си свързан със силите, които го управляват, и да бъдеш господар на тия сили. Учените говорят за дробовете, без да са свързани със силите, които ги управляват. Човек трябва да бъде господар на своето знание. Той трябва да влезе в хармония с всички сили, за които говори. Говорите ли за въздуха, вие трябва да влезете в хармония с него.

За да бъдете физически, сърдечно и умствено здрави, пазете следното правило: дишайте всякога чист въздух. Ако влезете в стая, дето въздухът не е чист, веднага отворете прозорците, да влезе чист въздух. Ако влезете в едно религиозно общество и намерите, че въздухът не е чист, веднага отворете прозореца на своето сърце и проветрете своята стая. Ако влезете в някое научно общество и намерите, че въздухът не е чист, веднага отворете прозореца на своя ум. Ама другите щели да бъдат недоволни — това не е важно. Проветрявайте стаите, в които живеете. Проветрявайте мислите и чувствата, с които се храните. Когато видят, че проветрявате стаите си, за да влезе отвън чист въздух, разумните същества казват: Ето един човек, който знае да живее. Въздухът,

който влиза в човешките дробове, в човешкия ум и в човешкото сърце, трябва да бъде чист, да внася в човека радост и веселие, да подига мисълта му, да облагородява неговите чувства.

Следователно, влезете ли в клас, веднага отваряйте прозорците. Отваряйте широко прозорците на вашия ум, на вашето сърце и на вашето тяло, да влезе чиста, нова струя въздух, да ви преобрази. Само чистият въздух е в състояние да произведе коренен преврат в човека. Сега вие не разбирате, буквално ли говоря, или преносно. И буквално, и преносно. Понякога човек мъчно разбира нещата. Някои казват, че не разбират великите принципи на живота и не могат да ги приложат. Те не разбират какво представят любовта, мъдростта и истината, вследствие на което не могат да се ползват от тях. Те трябва да се радват, че не ги разбират. Ако ги разберат, ще бъдат нещастни. Те трябва да се прилагат, без да се разбират. Трябва ли да разбереш любовта, за да я приложиш? Майката прилага любовта към детето си, без да я разбира.

Мнозина мислят, че ако знаят истината за нещата, ще бъдат щастливи. Представете си, че отворите черепа на някой човек, да видите, какво нещо е мозъкът и как работи. Вие ще видите едно особено вещество, на едно място бяло, на друго – сиво. Като спрете вниманието си върху това вещество, ще забележите, че в него стават особени подигания и снишавания, някакво пулсиране. В случая вие знаете истината повече от онзи, който не е видял мозъка на човека в процеса на неговата дейност. Но станяхте ли по-щастлив? Обаче, за разумния човек това не е нужно. Той познава дейността на мозъка не по издиганията и снишаванията, които стават в него, но по промените на лицето. Всяка мисъл се отразява върху

човешкото лице. Достатъчно е да погледнете лицето на човека, за да разберете, какви мисли и чувства го вълнуват. Виждате един човек, който подига очите си нагоре — някаква идея има той. Друг пък гледа надолу — и той има някаква идея. Вие трябва да се научите да четете, каква е идеята на първия и каква — на втория. С една дума: Човек трябва да бъде тънък познавач на човешките мисли, да чете по тях и да разбира. Има хора, които четат мислите и на животните.

Когато котката мяучи, аз зная, какво иска. Ако някоя котка мяучи пред мене, тя иска да ми каже: Научи ме сега, какво да правя. Едно време лесно намирах прехраната си. Днес, като приех новото учение, не намирам храна. Според новото учение мишки и плъхове не трябва да ям, птички — също. Тогава нищо друго не остава, освен ти да ми дадеш хляб и сирене. Като се оплаква котката, аз ѝ отговарям: Ти си възприела новото учение отчасти, не си го разбрала, както трябва. За да заслужиш хляб и сирене, ти трябва да хващаш мишките и плъховете, да ги повъртиш малко, да им дадеш добър урок, да не влизат в къщата на господаря ти, и тогава ще ги пуснеш далеч от къщите. Като казвам, че се разговарям с котката, аз имам предвид езика на животните, а не човешкия.

Това, което котката казва, е мисъл, каквато съществува и във вас. Някой казва: Едно време бях смел и решителен, никой не можеше да излезе срещу мене. Обаче, откак приех новото учение, изгубих смелостта си, изгубих силите си и всеки ме тъпче. Ако новото учение те е направило слаб, страхлив, ти не си го разбрал, както трябва. Човекът на новото учение трябва да бъде силен, смел и решителен. Той не трябва да прилага силата си за унищожаване и разрушаване, нито за убиване на хората, но за тяхното подигане. Видиш ли някой човек, който

иска да те напада, хвани го за краката и го вдигни във въздуха, като свещ. Като го подържиш няколко минути във въздуха, той ще разбере, че силен човек стои пред него и ще отстъпи. Духовният човек трябва да бъде силен. Както борецът всеки ден прави упражнения, за да увеличи силата си, така и духовният човек трябва постоянно да увеличава силата си. Губи ли силата, която дава устой на мислите и чувствата, човек не върви в правия път. Какво значение е това, което може да се изгуби? Изгуби ли знанието, паметта си, човек трябва да търси начин, да ги възстанови. Един от начините за възстановяване на умствените и физическите сили на човека е храненето. Има специална храна, чрез която човек може да възстанови паметта си; има храна, чрез която може да възстанови центъра за възприемане на красивото, за развиване на изкуство, поезия, музика, наука и други.

За да дойде до ония храни, чрез които може да възстанови онова, което е изгубил, преди всичко човек трябва да развие съответни мисли и чувства. Например, какви мисли отговарят на черешата, на сливата, на ябълката, на крушата? Всеки плод е свързан с една Божествена мисъл. Знае ли мислите, които са свързани с плодовете, човек може да се ползва от силата на тия плодове. Достатъчно е само да произнесе името на крушата, например, за да му се притече тя веднага на помощ. Ето, Мойсей дигна тоягата си, удари канарата, и вода потече от нея. С тоягата си, като с магическа пръчица, Мойсей постигаше всичко, каквото желаше. Защо Мойсей можеше да си служи с тоягата толкова сполучливо? Ако тази тояга попадне във ваши ръце, ще има ли някаква сила? Няма да има. Значи, силата беше в Мойсея, а не в тоягата. Мойсей предаваше силата си в тоягата и по този начин вършеше с нея чудеса.

Следователно, ако имате любов в себе си и знаете, как да произнесете думата "любов", вие ще вършите големи чудеса от тия, които Мойсей правеше. Правете опити, да видите, каква е силата на вашата любов. Ако сте разгневен и мислите да биете някого, преди да сте го набили, произнесете думата "любов". Можете ли да я произнесете така, че да измените решението си, вие имате любов. Някой се разгневи, набие брата си, а после казва, че се разкаял за постъпката си. "След дъжд качулка". Като се счупи гърнето, мъчно се поправя вече. Друго нещо е, ако сте майстор и можете да направите ново гърне. Но тъй, счупил си гърнето и съжаляваш, че си го счупил, а не можеш да направиш ново, това не е никаква наука. Като направи някаква грешка, човек започва да се моли, да изправи грешката си. Ако молитвата му е силна, той може да призове на помощ разумните същества, които ще му помогнат да изправи грешката си. Ако молитвата му не е силна, грешката ще си остане неизправена, както счупеното гърне.

Като ученици, вие трябва да правите опити, да проверявате силата на мисълта си. Например, вземете една стъклена чаша и я пуснете отвисоко, да видите, дали ще се счупи. Първият път хвърлете чашата на тревата; вторият път — на земята, а третият път — на камък и вижте, кога ще се счупи чашата, и дали ще се счупи. Правете опити с мисълта си, да я усилявате. Щом усилявате мисълта си, вие можете да се справяте с всички мъчнотии и препятствия в живота си. Всички препятствия, които срещате на пътя си, показват, че вие сте стеснили канализацията на вашите мисли. Разширете тръбите на канализацията си, и препятствието ще изчезне. Тъй щото, не търсете причината за препятствията и мъчнотиите си във външната среда. Причините са в самите вас, във

вашиите мисли и чувства. Разширете каналите на своите мисли и чувства, да потече през тях повече енергия, и препятствията ще се махнат от пътя ви. Хората, които се движат около вас, се настройват от вашите мисли и чувства. Колкото мислите и чувствата на човека са по-обилни и широки, толкова и окръжаващите са по-добре разположени. Щом окръжаващите са разположени, те не му създават никакви препятствия. За да се справя лесно с мъчнотиите си, човек трябва да внася всеки ден по нещо ново в мислите и в чувствата си. Новото е приток на живота. Колкото повече и по-големи са притоците в човешкия живот, толкова по-големи са и благата му.

И тъй, правете опити да усилвате мисълта си. Мнозина се оплакват, че са сиромаси. Според мене няма сиромаси в света. Има хора, които не са разработили талантите си, но те не са бедни. Докато развие талантите си и стане богат, човек може да работи и с мисълта си. Когато има нужда от пари, той може да проектира мисълта си към някой богат човек в света, да му изпрати известна сума. Обърне ли се направо към този банкер, той непременно ще иска трима души поръчители. Малко хора дават днес пари без поръчители. Като се намерите в трудно положение, вие започвате да се молите на Бога, да ви помогне някак, да подобрите материалното си положение. Молите се ден-два, но не получавате отговор на молитвата си. Защо? И тук се иска някой поръчител. За да ви даде известна сума, Бог търси някой добър, праведен човек, чрез когото да ви я предаде. Добрият човек играе роля на поръчител. Значи, и Бог иска поръчители. Когато дава, Бог никога не губи. Ако този, на когото е дал нещо, не е в състояние да плати дълга си, вместо него плаща онзи, който му е станал поръчител.

Докато праведният не се подпише за поръчител на някого, Бог не му отпуща никаква сума.

Казвам: И до днес още невидимият свят отпуща пари само срещу подписа на някой праведен. Това, което става в невидимия свят, става и на физическия. Като не успяват в работите си, мнозина се оплакват, че всички дяволи се опълчили срещу тях. Какво от това? Тяхна работа е да се опълчват, а ваша работа е да се справяте с мъчнотиите си. Ако дяволите излязат по-силни от вас, вие временно ще отстъпите, докато се засилите. Щом се засилите, вие ще настъпите, а те ще отстъпят. Щом сте дошли на земята, вашата задача е да гледате с радост на живота, да бъдете всякога поетически настроени, да вярвате в доброто.

Съвременните хора искат да имат резултати на земята, преди да са научили законите на мисълта, преди да са проявили своите чувства. Това е невъзможно. Какво виждате в семействата? Влизате в едно семейство, дето майката и бащата са строги. Децата обикалят около тях, не смеят да поискат нещо, страх ги е от родителите си. Те не могат да се доберат до някакво физическо благо от тях, докато не се отворят вътрешно към родителите си. Най-малкото дете отива полека при баща си, поглежда го в очите, милва го по главата и се усмихва. С тази постъпка то отваря сърцето на бащата. Той взема детето си на ръце, целува го, милва го, става весел и разположен. Щом отвори сърцето си за малкото дете, бащата се отваря и за другите деца. Всички деца въздъхват свободно и започват да пеят и да скачат. Целият дом е радостен. Малкото дете има вяра в баща си. Между бащата и него има отворени прозорци за съобщение. Те имат отношения помежду си.

Казано е в Писанието: "Ако не станете като малките деца, няма да влезете в Царството Божие." Сега и аз ви казвам: Станете като децата, за да направите връзка с вашия велик Баща. Каква връзка може да направи онзи, който няма никаква вяра в Бога? Какви отношения можете да имате с даден човек, ако постоянно го подозирате и нямате никакво доверие в него? Ето защо, първата работа на човека е да възстанови своята вяра в Бога. Може ли да направите това, той всякога ще се ползва от Божиите блага, без никакви поръчители, без никакви посредници. Без вяра в Бога вие не можете да направите крачка напред. Вярата дава устойчивост на човека. С вяра той може да стои здраво на краката си, да разчита на всичко, което му е дадено.

Като ученици, от всички се иска пълна вяра в Бога. Каквито мъчнотии да имате, не губете вярата си. И когато да се молите за нещо, не губете вяра в Божественото. Кога да е, вие ще получите отговор на молитвата си. Ако искате да станете поет, музикант или художник, не губете вяра в постигане на вашето желание. Много ще пишете, много ще рисувате, много ще свирите, докато един ден постигнете желанието си. Бог всякога помага на ония, които работят с постоянство. Не туряйте граници на Божественото. Дойдете ли до Божественото, оставете Го да се проявява свободно. Не губете вярата си. Какви препятствия да срещате, не се обезсърчавайте. Хората могат да ви се смеят, това нищо не значи. Знайте, че невидимият свят цени усилията на човека и, в края на краищата, ще го възнагради. За да опита вярата ви, разумният свят съзнателно ви поставя на изпитания. От вас се иска вяра, а не вярване или суеверие. Вяра в Бога, а не в хората. Това се дава като задача на всички хора, пред които стои сериозна работа.

Ще дойде ден, и близо е този ден, когато хората ще минат през голям огън. За да издържат на този огън, те трябва да имат непоколебима вяра в Бога. Които имат тази вяра, ще минат през огъня, ще се пречистят и живи ще останат. Които нямат вяра, ще изгорят, ще се превърнат на въглен. Не е въпрос в смъртта на човека, но той трябва да се измени, да мине от едно състояние в друго. Никой не може да се избави от този огън. Той е определен за чистене. Той ще пречисти всички човешки мисли, чувства, желания и постъпки. Всичко човешко ще изгори, а ще остане само Божественото. Няма да остане същество на земята, което да не мине през този огън. Който издържи, той ще влезе в новия живот; който не издържи, ще остане за следната епоха, за бъдещи времена. Кога да е, в настоящето, или в бъдещето, човек неизбежно трябва да мине през огън.

Сегашните хора се оплакват, че не успяват в живота си. Защо не успяват? Защото още живеят със стари разбирания. Например, слушате някои да казват: Един ден, когато баща ни умре, ще ни остави някакво наследство. Откажете се от всякакво наследство. За предпочитане е баща ви да живее, да му се радвате, отколкото да очаквате неговото наследство. Откажете се от всякакво завещание за бъдещо богатство. За предпочитане е да разчитате на онова богатство, което Бог е вложил в главата ви, отколкото да очаквате на някакво външно богатство.

Едно нещо мога да ви посъветвам: Уповавайте на главата си. Уповавайте на дробовете си. Уповавайте на стомаха си. След това уповавайте на всички разумни закони, чрез които работят възвишените и разумни същества. Свържете се с тия същества, за да се ползвате от живота. Изучавайте техния характер и техните прояви, за да познавате и своите ближни. И тогава, като

срещнете един човек, не гледайте на неговите отрицателни прояви. Търсете доброто във всеки човек, за да се ползвате от него. Вие ще намерите доброто и благородното в човешкото лице, но затова се иска специално изучаване и наблюдаване. Например, благородството на човека е написано в средата на долната устна, във вид на малка вдлъбнатина. Благородството на човека стои по-високо от човешката любов. Човешката любов подразбира отношения на взимане и даване. Който има това чувство силно развито в себе си, той може да ви бъде приятел. На такъв човек, бил той учен или прост, богат или беден, всякога може да се разчита. Стане ли въпрос за приятелство между двама души, ние всякога разбираме разумни хора.

Приятелство съществува само между разумни хора. Разумният човек има добре оформена глава. Има хора, на които главата едва сега се оформя. Те не са способни за приятелство. След време, обаче, и това може да се постигне. Черепът на човека е подложен на постоянни промени, благодарение на непреривната дейност на мозъка. Има ангели, които работят изключително върху развиване на приятелското чувство в човека. Свърже ли се с тия същества, човек се ползва от тяхното благословение. Само онзи може да бъде свързан с тях и да се ползва от тяхното благословение, който съзнателно и с любов работи за развиване на това чувство в себе си. Същевременно, за да се свържете с тия същества, вие трябва да имате поне един приятел на земята, чрез когото те да работят.

Като се говори за разумния свят, хората искат да знаят, къде е този свят, какво представя той. За да имате правилно разбиране на разумния свят, трябва да го съпоставите със земния свят, дето живеят обикновените хо-

ра. Ще си послужи с един пример, за да имате ясна представа за разумния и неразумния свят. Двама господари пазарили по един работник да копае нивата им. И двамата работници били пазарени по сто лева на ден. Първият работник свършил работата си на време и добре, но вечерта, вместо да получи уговорената надница, господарят му дал 50 лв., а отгоре на това го наругал и изпъдил, като му казал втори път да не се явява пред очите му. Вторият работник работил усърдно, но заедно с него работил и господарят му. През всичкото време те са разговаряли за нивата, за лозето и се разделили другарски. Господарят турил парите в джоба му и го поканил и друг път да му работи. Като погледнал в джоба си, вместо сто лева, работникът намерил 200 лева. Като отишъл втори път на работа, господарят му дал 400 лева. Отношенията на първия господар към работника представят неразумния свят; отношенията на втория господар, представят разумния свят. И двата свята, които наричаме видим и невидим, се намират на земята. Неразумните хора се водят по законите на неразумния свят, а разумните — по законите на разумния свят.

Сега, всички вие трябва да отворите сърцата си за разумните същества, да влезете във връзка с тях. Това може да стане, само ако възстановите вярата си в Бога. Направите ли това, вие ще отворите всичките си прозорци, през които ще прониква Божествената светлина. Доиде ли тази светлина у вас, вие ще се ползвате от благословението на Божествения свят. Вие ще бъдете в положението на царския син. Може ли царският син да бъде главен и гол? Докато е свързан с баща си, той има на разположение всичко. Обаче, ако царският син ходи гладен, гол и бос, това показва, че той е скъсал връзката си с баща си, а оттам и с източниците на живота.

И тъй, човек трябва да има вяра в Бога, а Бог – доверие в човека. Когато се спазват тия отношения между човешката душа и Бога, човек може да постигне всичко, каквото желае. Той се ползва от подкрепата и защитата на разумния свят. Той владее магическата пръчица, както флейтистът – своята флейта. Тури ли пръстите си на флейтата, всички се възхищават и ръкопляскат. Не знае ли да свири, колкото да се движат пръстите, нищо не излиза. Да владееш магическата пръчица, това значи, да поставяш разумно и съзнателно пръстите си на флейтата. За това се изисква участието и на ума. Когато останете без работа, турете пръстите си на флейтата и започнете да ги движите, макар и да не знаете да свирите. За предпочитане е да мърдате пръстите си по флейтата, отколкото да мислите за работи, които нищо не ви ползват.

Казано е в Писанието: "Ние няма да умрем, но ще се изменим". Как ще се изменим: по-красиви ли ще станем, или по-грозни? По-красиви, по-съвършени. Само новото може да внесе красота в човека. Само новото, изразено в мисли, чувства и постъпки, прави човека красив. Нова обхода, нови, съзнателни движения се искат от човека. Като се моли на Бога, някой човек дига ръцете си нагоре, с което иска да каже, че е готов с ум, със сърце, с воля да служи на Бога. Докато държи ръцете си нагоре, той всичко обещава. Щом спусне ръцете си надолу, мисълта му коренно се изменя. Значи промяната на движението изменя мисълта, както и целта на човека. Новото, което сега иде, изисква единствено в човешките мисли и стремежи. В каквата посока да се движи, човек трябва да държи съзнанието си будно, да не изменя посоката на своята мисъл.

Като ученици, вашата работа е да учите, да се занимавате с уроците и със зададените задачи. Какво прави учителят, това не е ваша работа. Учителят се интересува от вас, дотолкова, доколкото решавате задачите си. В този смисъл отношенията между учителя и ученика са строго определени. Каквито препятствия да среща на пътя си, ученикът трябва да постоанствува. Той трябва да бъде като гумена топка: колкото пъти да се удари в препятствието, всякога да е готов да отскочи, да се върне назад и пак да настъпи. Ученикът трябва да настъпва и отстъпва, без да се обезсърчава. Само по този начин той може да се домогне до новата мисъл, която се основава на абсолютна вяра в Първата Причина. Само така човек вижда, че може да направи всичко, каквото неговите възможности позволяват. Кога може човек да реализира своите възможности, не е важно. Важно е, че той може да ги реализира. Човек се учи и на земята, и на небето. Каквото прави на земята, ще го види на небето. Като замине за другия свят, преди да определят мястото му, пред него, като на филм, се изреждат всички негови мисли, чувства и постъпки. Той сам дава преценката им като добри и лоши и се поучава от тях. Филмът на вашия земен живот ще определи, можете ли да останете на небето, или ще ви върнат на земята да приложите онова, което сте научили на небето.

Докато е на земята, човек трябва да изпълни всичко, което е обещал. Ако не може да изпълни обещанията си, човек започва да се срамува. Той вижда, че се е подписал под обещанията си, а днес не може да ги реализира. Защо? Защото среща големи препятствия на земята. Обаче, като преодолява препятствията, той става по-силен.

Дръжте в ума си основната мисъл: абсолютна вяра в Божественото, без никакво съмнение и подозрение. Във всеки човек има нещо благородно и възвишено, въпреки това той може да сгреши. Никой не желае злото, но понякога му се поддава. И спортистът не желае да падне, да счупи крака си, но някога, по невнимание, той пострадава. Без да иска той се подхлъзва, изгубва равновесието си. Когато се движи върху глетчерите на живота, човек непременно ще изгуби равновесието си. Затова е казано: "Не съдете, да не бъдете съдени". Всеки, който съди и критикува, ако го турят на мястото на падналия, и той ще сгреши по същия начин.

Разумност се иска от хората. Само разумният може да възстанови своята първоначална вяра в Бога. Вярата в Бога, това е магията на живота.

— П р о я в е н а т а Б о ж и я Л ю б о в ,
п р о я в е н а т а Б о ж и я М ъ д р о с т и п р о -
я в е н а т а Б о ж и я И с т и н а н о с я т п ъ л -
н и я ж и в о т .

*

43. Лекция от Учителя, държана на
18 юни, 1930 г. София – Изгрев.

ЗАКОН И ПРИНЦИП

Р а з м и ш л е н и е .

Съвременните хора страдат и търсят причините за страданията вън от себе си. Всъщност причината на страданията се крие в техните криви разбирания. Често те говорят за закон, за принцип, без да се спират върху отношението на закона и принципа към самите тях. Законът и принципът са общи положения за всички хора, но приложението на закона не се отнася до всички. Приложението на закона зависи от условията, при които индивидът живее. Например, съществува закон за движение. Всички живи същества се движат, но те не са заставени да се движат по един и същ начин. Човек се движи по един начин, птицата — по друг, светлината — по трети начин, мислите и чувствата — по четвърти начин и т.н. Всеки човек, всяко живо същество има свой специфичен начин на движение. Казвате, че всичко си върви по пътя, който Бог е определил. Веднъж създал света, нещата са неизменни. Какво разбират под думите "Бог създал света"? Как е създал света Той: като някой майстор, или като жена, която преде? Създаването на света подразбира велика разумност. Само Разумното начало създава, а всички по-малки същества от Него правят нещата. Майсторът прави, но не създава. Затова, като разглеждаме

света, създаден от Бога, виждаме, че всичко, от най-малкото до най-голямото, е съвършено.

За да дойде до правилно разбиране на нещата, човек трябва да има вътрешна свобода. Няма ли тази свобода, и като духовен, и като светски, той иска да подведе нещата под един закон, под общ знаменател. Нещата могат да се подведат под общ знаменател, но не и под общ числител. Какво значи да подведете нещата под общ знаменател? Това значи, да ги подведете под действието на един принцип. Наистина, принципът е общ за всички, но приложението му е различно. Всеки човек прилага принципа по своему. Не можете да заставите всички хора да прилагат известен принцип по един и същ начин. Можете ли да заставите всички хора да ходят еднакво? Даже двама братя не ходят по един начин. Изучавайте хода на хората, да видите, как се движат. Всяко движение е под специфичен закон.

Като говоря за движението, като закон, някои мислят, че това е проста работа, че всичко знаят. Какво знае човек, това животът само показва. Музикантът може да казва, че знае да свири, но като излезе на сцената, там ще се провери неговото знание. Някой казва за себе си, че има права мисъл. Като го поставят на изпитания, тогава ще се изпита неговата права мисъл. Като се провери знанието, силата, разумността на човека, той вижда своето невежество и безсилие. Слушате някой да казва за себе си, че е бос човек. Какво означава думата "босота"? Невежество. Босият е невежа.

Днес хората разглеждат въпроса, бос ли трябва да ходи човек, или с обуца. Някои поддържат идеята, че човек трябва да ходи бос, а други, че трябва да бъде винаги обут. Обаче, природата не обича крайности. Добре е от време на време човек да бъде бос, защото чрез

краката, като антени, той влиза в непосредствен контакт със земята. Между енергиите на земята и неговите става правилна обмяна. Обаче, има часове през деня и часове и дни през годината, когато тази обмяна не е нужна. Както денонощието е съставено от ден и нощ, така и въпросът за босото ходене се решава в зависимост от дните и часовете. Има дни и часове, когато човек може да ходи бос, но има такива дни и часове, когато по никой начин не се позволява на човека да бъде бос.

Човек трябва да познава законите и силите на природата и след това да се произнася по един или друг въпрос. Без да мисли, някой казва, че хората трябва да бъдат праведни. Добре е това, но колкото да иска, човек не може всякога да бъде праведен. В будния си живот, той може да бъде праведен, но в съня си често изневерява на своята праведност. Слушате някой вегетарианец да ви разправя, че в съня си ял месо и е недоволен от себе си. Друг някой миролюбив човек сънувал, че убил някого. Друг някой, който живее чист и свят живот, сънувал, че се забавлявал с млади моми. Едно трябва да знаете: когато греши в будния си живот, човек отговаря за грешките си пак в будния си живот. Когато греши в съня си, той отговаря за прегрешенията си в друг свят. Като спи, човек се пренася в астралния свят, дето отговаря за своите грешки. Друг е въпросът, ако човек е развил своето висше съзнание. Тогава той не греши нито в будния си живот, нито в съня си. Това значи свободен човек. Свободният човек има свои възгледи и на никого не ги налага. Той знае, че ако възгледите му са верни, те сами по себе си ще се наложат. Защо? Защото са необходимост за хората. Кой налага светлината, въздуха, водата и храната на човека? Те сами се налагат, защото са елементи от първа необходимост. Без тях никое живо съ-

щество не може да живее. Свободният човек живее без страх и с любов.

Мнозина казват, че са готови да направят много неща, но ги е страх да се проявят. Защо? Любов нямат. Дето е страхът, там любовта не може да се прояви. Страхът е дошъл в света заедно със закона. Щом се явил законът, заедно с него се явил страхът. Дето има закон, там има и страх. Дето е страхът, там е и законът. Защо се страхува човек? За да не изгуби свободата си. Като се наложи закона, човек започва да се страхува. Защо? Защото законът всякога ограничава. Ето защо, за да не се ограничава, да не губи свободата си, човек трябва да работи, да се освободи от своите криви разбирания. Още с идването си на земята, човек попада под силата на закона. Още като малко, новородено дете, човек попада под закона на пелените. Майката веднага повива детето, туря го в закона и, докато не заякне, не го освобождава от ограничителните условия. Като израсте, детето се освобождава от пелените, но влиза в друг закон. През целия си живот човек минава от един закон в друг, не може да се освободи от него. Докато живее на земята, човек все още се намира под влиянието на закони, физически или духовни. За да се справя разумно със законите, човек трябва да има широко сърце, т.е. широки възгледи.

Какви са възгледите на човека, широки или тесни, това се вижда при изпитанията. Само при изпитанията се познава, докъде е достигнал човек в развитието си. Изпитът е мярка, чрез която познавате, доколко човек е разбрал Божията Любов. Едно от качествата на Божията Любов е всепрощаването. Любовта прощава всичко. Тя не се занимава с греховете на хората. Тя изключва греха от космоса. Грехът е кал, която, колкото много да е, не може да опетни космоса. Грехът може да предизвика само частично опет-

няване на нещата. Например, той може да изцапа една чиния, един човек, един бряг, но в никой случай не може да опетни цялото. При това, ако вярвате в силата на греха, опетняването ще бъде по-голямо. Колкото по-малко вярвате в греха, толкова по-малко ще се опетните. Човек може моментално да се освободи от калта на греха. Това зависи от неговите мисли и чувства. Като се заговори за греха, хората се чудят, как се е родил той. Грехът не се ражда, нито се появява. Какъв е поводът за греха? Понякога най-малкият повод може да стане причина за греха. Малкият повод може да стане причина за най-големия грях. Най-големият грях в света е убийството. Ние имаме такъв пример в Библията.

Двама братя отиват да принесат жертва на Господа. И двамата служат на Бога. Обаче, димът от жертвеника на единия отивал нагоре, към Бога, а димът на другия се разстинал по земята. Недоволен от това, защо и неговият дим не отива нагоре, той взел тояга и убил с нея брат си. Външният повод е малък, грехът е голям, а истинската причина за греха се крие в самия човек, в неговото каменно сърце. Казано е в Писанието: "Ще им отнема каменното сърце и ще им дам ново."

Днес всички хора се борят със злото и с греха, искат да се освободят от него. Това е невъзможно. Грехът и злото съществуват от началото на Битието. Щом живее, човек непременно ще греши. Грехът е естествено последствие на живота. Всяка мисъл, всяко чувство и всяка постъпка, които не са в съгласие с великия закон на Битието, опетняват човека. Както се храни човек физически, така се храни и с чувствата, с мислите и с постъпките си. Каквато храна да употребява, докато е на земята, човек неизбежно греши. В този смисъл, грехът се явява като естествено последствие на храненето. Ето защо, за да греши по-малко, човек тряб-

ва да яде по-малко. Колкото повече яде, толкова повече греши. Представете си, че влизате в гостилница, ядете много, но нямате пари да платите. Какво ще правите? Вие започвате да се извинявате на гостилничаря, но той не е доволен от вас. Той може даже и да ви набие. Без да искате, вие започвате да грешите: лъжете, крадете, насилвате другите. Изобщо, яденето е станало причина за много грехове и престъпления.

Сега ние говорим за отрицателните прояви в света – грях, зло, недоволство, неразположение и т.н. Защо съществуват тия прояви, не е важно. Как са произлезли, и това не е важно. Обаче, човек трябва да си зададе въпроса: Защо съм неразположен? Защо съм недоволен? Слънцето, звездите, добрите хора са разположени и доволни. Защо тогава ти, човекът, си неразположен и недоволен? Неразположението, недоволството в човека са паразити, които трябва да се извадят с гребен, или с щипци, както се вадят паразитите от човешкото тяло. Щом се извадят паразитите, всички работи се нареждат добре. Паразитите не са присъщи на човешкото естество, нито имат нещо общо с неговия характер. За да стане силен, човек трябва да се освободи от отрицателните прояви в себе си. Като се освободи от тях, човек лесно се справя с мъчнотиите и изпитанията си. Отрицателните сили в природата са подобни на апаши, които всякога могат да изненадат онзи, който се е захласнал. Щом срещне такъв човек, апашът бръква в джоба му и изважда кесията му. За да не ви нападат апаши, бъдете всякога будни. Апашите са големи психолози. Те знаят, кога да нападат. Ето защо, от всеки човек се иска будно съзнание, да не губи своето вътрешно разположение и своя мир. Не е ли буден, човек изгубва силата си, богатството си, знанието си, доброто разположение на сърцето си, своята мисъл и т.н.

Следователно, иска ли да запази своите външни и вътрешни богатства, човек трябва да влезе в закона на правата мисъл. Този закон наричаме "предпазителен закон". Искате ли да запазите своите богатства и скъпоценности, оставете ги на гарата, дето има специални каси за пазене на такива вещи. Като пътувате от една гара на друга, вие можете да си ги вземете, когато ви потрябват. Вие пътувате спокойно, със сигурност, че никой не може да ви обере. Такива каси има и във всеки човек. Ние ги наричаме "каси на правата мисъл в човека, или Божествени каси". Законът на правата мисъл показва на човека, как трябва да постъпва, за да не губи.

Някой казва за себе си, че е отстъпчив и лесно решава задачите си. Зависи, кога трябва да отстъпва. Човек трябва да бъде разумен, да знае, кога да отстъпва и кога да настъпва. Ако настъплението е външно, човек вътрешно трябва да отстъпва. Ако не може да отстъпва, той трябва да държи поне отбранително положение. Христос казва: "Не противи се на злото". Това значи: Когато кармата е назряла и тропа на вратата ти, ако си умен, трябва да отстъпиш. Отстъпиш ли, ще спечелиш, ако не отстъпиш, ще изгубиш. Щом видиш, че си обсаден отвън, искаш, или не искаш, ти трябва да отстъпиш. Каже ли някой, че не иска да отстъпи, всичко е свършено с него. Ще каже, че готов да се самоубие, но не и да отстъпи. С убиване въпросът не се решава. Ония, които са обсадили човека, продължават да го гонят и в другия свят. Обсадно положение съществува и на този, и на онзи свят. Каквото да прави, колкото да рита, човек не може да се освободи от закона. На парчета ще го накъсат, но ще го хванат. Има един начин, по който човек може да се освободи от закона. Този начин седи в положение на правата мисъл. Ще поставите една мисъл сре-

щу друга, според правилата и законите на хармонията. Това значи съпоставяне на нещата. Съпоставяйте мислите и чувствата си според законите на хармонията и не се страхувайте. Например, имате ли някакво неразположение, изпейте му една песен. Неразположението не е нищо друго, освен обсадно положение. Ако сте взели правилно основния тон, неразположението ви ще изчезне. Не сте ли взели правилно основния тон, неразположението ви ще си остане.

Изобщо, може ли да взима правилно основния тон на живота, човек ще се освободи от всички психически и физически болки. Чрез основния тон на живота човек може да лекува всякакви болести, например, всякакъв вид ревматизъм. Има физически ревматизъм, но има и психически – в сърцето, в ума и във волята на човека. Да се справи със своите ревматични състояния, казано в широк смисъл на думата, човек трябва да има вяра, с която да преодолява. Станете ли сутрин от сън с известно неразположение, първата ви работа е да се измиете, изчистите и поставите всичко в пълен ред и порядък. Намокрете косата си, вчешете се добре, космите ви да не стърчат, измийте добре ръцете си, изчистете ноктите си, преоблечете се, обуйте обувката си, които трябва да бъдат също чисти, направете си молитвата, размишлявайте, дишайте дълбоко, да напълните дробовете си с чиста, свежа струя въздух и тогава започнете работата си. Ако при всяко неразположение се напуснете и физически, неразположението ви ще се удвои.

Що се отнася до здравословното състояние, първата ви работа е да подобрите кръвообращението си. Едно от условията за подобряване на кръвообращението е освобождаване на мисълта от всички наслоявания на миналото, от всички стари, криви разбирания. Човек трябва да

има свободна мисъл. Ако мисълта му не е свободна, той изпада в песимизъм. Песимизмът показва, че в ума и в сърцето на човека има известни утайки, чужди вещества, от които той трябва да се освободи. За да се освободи от тия утайки, той трябва да диша дълбоко. За това се препоръчват екскурзии, качване по планини. Ако при изкачване, или при тичане човек се задъхва много, това показва, че кръвообращението в него не става правилно. Искате ли да възстанови своите красиви мисли и чувства, човек трябва да прави физически движения: гимнастика, екскурзии, спорт. Човек може мислено да прави тия упражнения, но за това се иска голяма сила. При физическите упражнения разходите са по-малко, отколкото при умствените. Като е дошъл на земята, човек трябва да се съобразява с методите на природата. Той няма право да спре движението на силите, които действуват в природата, нито да ги коригира.

Съвременните хора си задават въпроса, защо е допуснато злото в света. Днес този въпрос не може да се разреши. Защо съществуват доброто и злото заедно, това е философски въпрос, на който разрешението е в далечното бъдеще. Дойдете ли до злото, оставете този въпрос настрана. Започнете ли да разисквате върху него, с това вие предизвиквате всички отрицателни сили в природата. Не пипайте тия сили. Занимавайте ли се с тях, все едно, че им хвърляте камъни. Ако вие хвърлите един камък, злите сили ще хвърлят върху вас хиляди камъни – Ама трябва ли злото да съществува? – Оставете този въпрос настрана. Единственият, Който знае, защо съществуват доброто и злото, е Бог. Всички хора, обаче, могат само да предполагат, да търсят причините на злото и доброто, но пак не могат да разрешат въпроса. Ще каже някой, че Каин е родил злото в света. Той бил ли е на

мястото, дето двамата братя принасяли жертвата си? За да се произнесе върху известен въпрос, човек трябва да познава абсолютната истина. Иначе, каквото каже, ще бъде относително вярно. Например, казвате за двама души, че са влюбени. Как познавате това? Ще кажете, че ходят постоянно заедно, рамо до рамо, или хванати под ръка. Виждате, че два вола са впрегнати в една кола, рамо до рамо, но не са влюбени.

Какво представя влюбването? Какво значи, да се влюби човек? Влюбеният носи своята възлюбена на главата си като запалена свещ и постоянно мисли за нея. Колкото повече мисли за нея, толкова повече свещта се разгорява. Момата е свещта, момъкът — пламъкът. Щом се срещнат и започнат да говорят, пламъкът се усилява и свети отдалеч. Ако момъкът разлюби момата, пламъкът изгасва, а свещта преставя да гори. Докато се обичат, и двамата се ползват от светлината на свещта. Разлюбят ли се, и двамата остават в тъмнина. Когато се обичат, между тях става правилна обмяна, вследствие на което някога момата е свещ, а момъкът — пламък; някога момъкът е свещ, а момата — пламък. Ако свещта и пламъкът не са на едно място, никаква светлина не може да има. Това е Божествен закон. Когато срещнете двама души, които се обичат, радвайте се, защото те могат да ви светят в тъмната нощ да намерите пътя си. Изчезнали любовта между тях, и те, и вие ще объркате пътя си.

Днес повечето хора говорят за своята изгубена любов, за разочарованията в любовта си. Това е любовта на изгасналите свещи. Оставете тази любов настрана и говорете за любовта на запалените свещи. Дето гори свещ, дето има светлина, там никога не се вършат престъпления. За любовта човек трябва да има свещено разбиране. Обаче, без да знае, какво нещо е любовта, без да я опи-

тал, човек се произнася за нея. Любовта с думи не се изказва. Който може да стане свещ и да образува пламък, той има любов в себе си. Това значи, че Бог действува в него като светлина. За да се прояви Божията Любов, нужни са два полюса: единият полюс ще бъде свещ, а другият – пламък.

Следователно, като ученици, вие трябва да се отнасяте със свещен трепет към любовта. За да дойдете до това свещено отнасяне към любовта, вие трябва да пречистите мисълта си от всички криви разбирания. Благодарение на вашите криви разбирания, любовта ту се явява, ту изчезва. Докато гледа чисто и свято на любовта, човек се ползва от нея. В който момент допусне нещо нечисто в мисълта си, любовта го напуска. Дето е любовта, там всичко цъфти и връзва. Който люби, както Бог люби, той е в състояние да възкреси умрелия. Той е в състояние да изправи всичките си грешки. Който изправя грешките си, той има любов. Някой се оплаква, че му дотегнало да изправя грешките си. Той трябва да се радва, че има какво да изправя. Като изправи своите грешки, ще му дадат задача, да изправи грешките на ближните си. Който не е изправил своята грешка, той не може да изправи грешките на другите. Следователно, докато не изправите своите грешки, не се занимавайте с изправяне на чуждите.

Съвременните хора се нуждаят от положителна наука. Положителна наука е тази, която открива на човека вътрешния смисъл на явленията в живота и природата. Например, някой се оплаква, че на окото, на носа, или на ухото му излязла някаква пъпка. Понеже минава за учен, той казва, че тази пъпка се дължи на нечиста кръв. Това обяснение не е достатъчно. Той трябва да знае, защо пъпката е излязла на окото, а не на носа. Или, защо е

излязла на носа, а не на ухото. Ако пъпката е излязла на окото, с това природата му обръща внимание да бъде изправен към истината; ако пъпката е на носа, той трябва да се научи да мисли право; ако е на ухото, да слуша добре, да бъде мъдър. Пъпката се мести от едно място на друго, движи се по целия организъм, докато човек научи урока си. Не научи ли урока си, природата го тръшка на леглото, и той започва да вика за помощ. Видите ли своя ближен в такова положение, притечете му се помощ. Не чакайте да дойде друг някой да му помогне. Всеки от вас може да стане лекар, да помогне на един страдащ. Нека всеки опита силата си, да види, колко знае. В такива случаи, именно, той може да провери знанията си.

Защо идат болестите и изпитанията в живота? За да приложите търпението си. Ако търпението ви е слабо, ще го развивате. Мнозина се оплакват от ревматизъм. Ето една възможност да приложите търпението си и постепенно да се лекувате. Считайте, че ревматизмът ви е даден, като научна теза за разработване. Ще пъшкате, ще страдате, но ще пишете тезата си и ще благодарите, че имате възможност да оставите на света своя научен труд. Това значи, да има човек разположение на духа, като болен и здрав, като сиромас и богат, като прост и учен, той трябва да има разположение на духа си. В каквото положение да се намира, човек трябва да е доволен.

Всяко състояние, през което човек минава, е временно. Това е естествено положение на нещата. Превърнели се в нещо постоянно, то е неестествено. Ако направите една малка грешка, благодарете, че е малка. Ако направите голяма грешка, благодарете, че чрез нея сте избягнали злото, което ви е дебнало. Като направите голяма грешка, окръжаващите спират вниманието си върху

тази грешка и се стремят да не изпаднат в същото положение. В такъв случай вие трябва да благодарите, че по този начин сте избавили близките си от същата грешка. Разумният свят всякога компенсира нещата. Той разпределя тежестите на живота върху всички хора: един ден ще тури една грешка, т.е. една тежест върху гърба на едното; на другия ден – върху гърба на другиго и т.н. Тъй щото, благодарете, че природата ви е удостоила с известно внимание. Тя разчита на вашия гръб, на вашите сили, затова ви товари. Какъв лекар викат при сериозни болести? Най-видният и способен. Следователно, ако те сполети голямо зло, знай че ти си един от видните лекари, на когото е дадена задача да се справи с това зло. Казвате, че лесно се говори, но мъчно се правят нещата. Наистина, мъчно се правят някои, неща, но могат да се направят.

Каквото да говорите, хората обичат да слушат, но не обичат да ги морализират. Наистина, морализирането е най-тежкото забавление. Неприятно е цял ден да слушате: това не прави, онова не прави. Майката пипа в долапа, а детето не трябва да пипа. Защо? Да не счупи нещо. И майката може да счупи нещо. Майката гази в реката, а детето не трябва да гази. Защо? Да не се удави. И майката може да се удави. Майката слиза сама по стълбата, а детето само не трябва да слиза. Защо? Да не падне. И майката може да падне. Детето иска само да слезе от стълбата на втория етаж, но майката не позволява. Докато майката е около детето и внася страх и смущение в сърцето му, то може да падне. Остане ли само в къщата, детето може да слезе по стълбата, без да падне. Оставено само на себе си, то слиза внимателно, стъпало след стъпало. Като види запалена свещ, детето иска да я пипне. Ако майка му е при него и му забранява да пипа

свещта, детето непременно ще тури пръста си и ще се изгори. Ако е само в стаята, ще разглежда свещта, ще я обикаля, но няма да тури пръста си в нея.

Светът е пълен с разумни същества, които предпазват и децата, и възрастните от опасности. Не са само майката, бащата, братята и сестрите, които предпазват детето от опасностите в живота. Хиляди разумни същества изпълняват роля на пазители в света. Има едно разумно ръководство в света, в което всички хора трябва да се вслушват. Това разумно ръководство наричаме Божи Промисъл. Остави съдбата си в ръцете на Божия Промисъл. Щом не можеш да решиш една задача, кажи в себе си: Има Божи Промисъл в света. Той ще се погрижи за това, което не е в силите ми да направя. Това не значи, че не трябва да работите и да чакате всичко от Бога. Божият Промисъл се проявява чрез Божественото, което е във всеки човек. Обърнете се към Божественото в себе си, направете връзка с него, и задачата ви ще се реши по-лесно, отколкото с помощта на някоя външна сила.

Сега ви говоря за Божия Промисъл, но и без да говоря, вие ще го проверите по един начин; ако пък ви говоря, ще го проверите по друг начин. Светът е училище, в което всички сте поставени да учите. Светът е създаден, като разумен метод за възпитание и самовъзпитание на човечеството. Не се занимавайте с обкръжаващите. Не желайте да бъдете като другите хора, нито те – като вас. Не мислете, че хората са по-добри, или по-лоши от вас. Ако са по-добри от вас, те знаят това; ако са по-лоши, пак го знаят. Дойдете ли до човека, поставете го на същото ниво, на което сте и вие. Не желайте да постигнете всичко изведнъж. Изучавайте се всеки ден, да видите, докъде сте достигнали и какво ви предстои да направите. Какво ще придобиете, ако знаете, къде има заровено зла-

то в земята? Хората преди вас извадиха много злато от земята, но какво направиха с него? Вместо да го претопят, да го използват за своето облагородяване, да проникне в кръвта им, те го превърнаха в пушки и топове, с които днес се убиват едни други. Само онзи може да се ползва разумно от златото, който владее магическата пръчка. Достатъчно е да я завърти два-три пъти във въздуха, и златото ще излезе на повърхността на земята. Без да копае земята, той ще има злато в ръцете си и ще знае, как да го използва. Той не се нуждае от много злато. Днес има нужда от една златна монета – толкова му се дава. На другия ден има нужда от две златни монети – толкова изважда от земята. Това е една съблазнителна мисъл, но вярна. Тази мисъл е опитана и дава резултат, но за онзи, който е придобил изкуството на магическата пръчица.

Мислете сега върху двете основни положения от лекцията: закон и принцип. Законът и принципът са общи за всички, но приложението им в живота е различно. Всеки човек се движи, но дадена е свобода на човека да се движи по начин, какъвто той си е избрал. Всички хора мислят, но всеки човек мисли по свой специфичен начин. Всички хора чувствуват, но всеки чувства по свой специфичен начин. Всички хора работят, но всеки работи по свой специфичен начин. Красотата на живота е в разнообразието, обаче, законът и принципът при всички условия са едни и същи.

— Б о ж и я т а Л ю б о в н о с и п ъ л н и я
ж и в о т .

*

44. Лекция от Учителя, държана на
25 юни, 1930 г. София – Изгрев.

МОРАЛНИ ПРАВИЛА

Т. м.

Съвременните учени и философи говорят за морала, като дават различни определения. Какво разбираме под думата "морал"? Моралът представя сбор от такива правила за живота, които са общи за всички хора. Ако начертаете няколко концентрични кръга, всички заедно представят основния морал на живота. Значи, всеки кръг отделно не е нищо друго, освен едно от правилата за живота. Например, външният, най-голям кръг представя правило за хранене. Общо правило за всички живи същества, от най-голямото до най-малкото, е да ядат. Как ще ядат, кога и колко, това зависи от самите същества. Никой няма право да се меси в тяхната работа. Всеки човек яде, когато е гладен. Гладът е вътрешен импулс в човека, който определя, кога трябва да яде. Щом сте гладни, яжте; не сте ли гладни, не яжте. Ядете ли, когато не сте гладни, вие вършите престъпление по отношение на своя организъм. Освен това, човек трябва да избира храната си. Той не трябва да яде всичко, каквото окоето му пожелае, но само такава храна, която се отразява добре върху организма му. Не яжте храна, която разстройва стомашната ви система. В тази храна има нещо неестествено. Който ви даде такава храна, той ви деморализира. Всеки човек, който посочва правилния начин на хранене,

носи велик морал в себе си. Този човек има предвид вашето добро.

Като ученици, вие трябва да започнете от морала на храненето. Ако този морал не можете да разберете, никакъв друг морал няма да разберете. Ако не можете да разберете и приложите правилото за храненето, как ще приложите другите житейски правила? Добротата на човека е храна, от която мнозина се ползват. Разберете ли доброта на човека, вие можете да се храните с нея така, както се храните физически.

Като изучавам живота на съвременните хора, намирам, че много от тях, млади и стари, вървят по наклон, вследствие на което губят и това, което имат. Днес губят, утре губят, докато се провалят съвършено. Щом се провалят, те започват да си служат с лъжа. Дойдат ли до лъжата, още повече загазват. Какво представлява лъжата? Лъжата не е нищо друго, освен нечиста храна. Който лъже, той се храни с най-нечистата храна. Който говори истината, той употребява най-чистата храна. Христос казва: "Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си". Плътта и кръвта на Христа представят най-чистата храна. Ако не употребявате тази чиста храна, нямате живот в себе си. Да се храни човек с чиста храна, това е едно от правилата на живота, едно от условията на основния морал. Не спазвате ли този морал, вие сте осъдени на смърт, на изгнание. И при това положение, каквито дарби да имате, всичко ще изгубите. Природата е строга към всеки, който не изпълнява нейния морал. Тя превръща в прах всички, които нарушават нейните закони. Който се е превърнал от човек в пращинка, той е станал за смях и поругание пред света.

Някои мислят, че като умрат, всичко се свършва с тях. Не е така. Изпитанията и страданията следват чове-

ка и подир смъртта. Не е лесно да умре човек. Най-страшното нещо в света е смъртта. Когато беше в Гетсиманската градина, Христос се моли дълго време, и от напрежение кръв излезе от порите Му. Мнозина се запитват, как е възможно Христос, Син Божи, да изпадне в такова положение? Той сам казва за себе си: "Имам власт да положа душата си, имам власт да я взема". Въпреки тези възможности, Христос мина през нечовешки страдания. Дойде в света, светът не Го прие. Дойде между своите си, но те не Го познаха. Като четат историята за живота на Христа, хората си правят различни заключения. Много от техните заключения са криви – като тия на вълка. Като нападне овцата, той казва, че е правилно да я разкъса, докато е жива, и така да я изяде. Човек намира, че вълкът върши престъпление към овцата. Когато вълкът разкъсва овцата, това е престъпление. Обаче, когато човек разкъсва ябълката, това не било престъпление. Прав е човек. Ако ябълката е зряла, няма никакво престъпление в това, че човек я разкъсва със зъбите си. Ябълката иска само едно: семките ѝ да посадите. Обаче, ако ядете зелена ябълка, преди да е узряла, вие вършите престъпление. Ако вълкът яде зелена, неузряла овца, също върши престъпление. Като знаете това, и вие не трябва да късате зелени плодове. Човек има право да се ползва от живота на низшите същества само тогава, когато те се жертвуват доброволно.

Кога може да се жертвува човек? Когато обича. Без любов никаква жертва не съществува. Срещне те някой и те пита, обичаш ли го. За да го обичаш и да те обича, ти трябва да си пожертвувал нещо за него. Майката има право да пита дъщеря си, обича ли я, защото е жертвувала нещо за нея. Бащата има право да пита сина си, обича ли го, защото е жертвувал нещо за него. Ако богатият

носи на гърба си чувал, тежък сто килограма, и пита бедния, обича ли го, последният ще му каже: Дай ми десет килограма от своя товар. — Ама обичаш ли ме? — Дай ми още десет килограма. Щом свали 50 килограма от гърба на богатия, бедния казва: Обичам те. Богатият е доволен от любовта на бедния, защото товарът му е олекнал. Следователно, за да обичаш някого, или трябва да му дадеш нещо, или да вземеш нещо от него. В човешкия живот любовта се изразява в отношение на взимане и даване. Търговецът продава един костюм на своя клиент, а клиентът му дава пари. Изобщо, само онзи обича, който може да допринесе нещо за благо на своя възлюбен. Може ли да помогне нещо за неговото издигане, той го обича. Някой казва, че обича едн-кого си, а не е готов на никаква жертва. Представи ли му се случай да вземе нещо, той е на първо място, но нищо не дава от себе си. Това не е морал.

Съвременният човек се нуждае от морал, върху който да построи живота си. Всички хора се нуждаят от морал, на който всеки момент да разчитат. Божественият свят изисква от човека нещо установено. Няма ли нещо установено в себе си, на което всякога да разчита, човек е изложен на големи страдания. При каквито условия да се намери, моралният човек не се подава на злото. Колкото да гладува, той няма да си допусне никакво престъпление. Той изключва кражбата и лъжата от живота си. Когато приложи правилно закона за яденето, човек едновременно прилага и законите за правилното дишане, мислене, чувствуване и служене. Когато приложи тия правила в живота си, човек пристъпва към други правила, но вече второстепенни. Всичко, което учи, човек трябва да го прилага на време и правилно. Не прилага ли знанията си правилно, той създава големи нещастия,

както за себе си, така и за окръжаващите. Всеки несполучлив опит носи лоши последствия. Казано е в Писанието: "Никой не живее за себе си". Следователно, живеете добре и разумно, за да не причинявате страдания на възвишените същества, които взимат участие във вашия живот.

Казано е: "Не съдете, да не бъдете съдени." Защо не трябва да съдите? Защото има закон, който съди човека. Не е нужно вие да го съдите. Обаче, има хора, които живеят без всякакъв закон, вследствие на което вие не трябва да се занимавате с тях. Тези хора се отнасят към категорията на мъже – животни и жени – животни. И най-миролюбивите от тях са в постоянна война помежду си. Те са подобни на животни. Те решават въпросите чрез закона на насието. Там силният има право. Например, елените, които са миролюбиви животни, решават споровете си със сила. Когато десетина рогача срещнат една женска, те започват да се бият. Женската стои настрана и гледа. Който от десетте излезе най-силен, него избира. Тя иска да бъде осигурена. И наистина, щом предпочете най-силния, тя осигурява живота си. Втората категория хора наричаме човек – мъж и човек – жена. Те живеят според Божиите закони. Нарушат ли един от тия закони, те попадат вече под тежестта на неговите удари. Каква нужда има да съдите такива хора? Има кой да ги съди. Който живее според Божиите закони, той се намира под тяхната закрила, както кошутата под закрилата на най-силния елен. Ако човек отива при Бога и не разчита на Неговата подкрепа, безсмислено е да Го следва. За човека Бог представя най-мощния, най-великия, най-благия, на Когото разчита във всички случаи на своя живот. Не е достатъчно човек само да вярва в Бога, но той трябва да Го познава, да знае, на кого

разчита. В това отношение, човек трябва да е изработил в себе си вътрешен морал, на който да разчита във всички случаи на живота си.

Съвременните християни казват, че вярват в Христа. Колко от тях са видели Христа и Го познават? Някои ще кажат, че са Го видели на сън. Как са Го видели? Едни са Го видели разпнат на кръст, други са Го видели да проповядва. Те са Го видели, но въпреки това не изпълняват Неговото учение. Това не е виждаме, това не е никакъв морал. Какво всъщност е моралът? Морал е онова положение в човека, което не го отклонява от Божественото. Яви ли се нещо, което може да наруши Божественото в човека, това не е морал. Някои казват, че и да искат да постъпват според великия морал на живота, не могат. Защо не могат? Защото имали кармични отношения, с които не са ликвидирали още. Кармата не оправдава човека. Кармата подразбира дългове, които трябва да се плащат. Ще извикате своя кредитор и ще му кажете истината, както е в действителност: Аз ви дължа еди-каква си сума. Досега не можах да я изплатя по еди-какви си съображения. Реших, обаче, да изплатя всичките си дългове. От днес започвам да изплащам. Кой кредитор, при това положение, няма да се примири със своя длъжник? Всеки ще бъде готов даже да отстъпи нещо от дълга. Тъй щото, човек може да приложи основния морал на живота при всички случаи. Няма положение, в което той може да наруши морала на природата, или морала на великия живот. Какъв ученик е този, който не може да прилага правилата и законите на учението, което следва? Ще каже някой, че е последовател на новото учение.

Новото учение има свои правила и принципи, които трябва да се прилагат. Който не ги прилага в живота си, той не е ученик на новото учение. Ученикът не трябва да

мисли само за небето. Докато е на земята, той трябва да спазва правилата, които земният живот му налага. Например, на земята човек трябва да яде. Как яде, по какъв начин — с вилица, с лъжица и с нож, или без тези пособия, не е важно. Това са положения извън основния морал на храненето. Истинският морал на храненето изисква от човека да яде чиста храна — нищо повече. Същевременно, започне ли да яде, човек трябва да измие ръцете си. Той трябва да бъде чист и отвън, и отвътре. Някои хора са външно чисти, а вътрешно не са чисти; други пък са вътрешно чисти, а външно не са. Кое положение е за предпочитане? За предпочитане е човек да бъде вътрешно чист, но и външната чистота не се изключва.

Моралният, духовният човек е чист и външно, и вътрешно. Седнеш ли пред трапезата, ще ядеш внимателно, да не капне от яденето върху чистата покривка. Чистотата е необходимо условие за здравето. За да бъде здрав, човек трябва да поддържа в ума си светли и хармонични мисли, а в сърцето си — топли и възвишени чувства. Мине ли през ума ви някаква отрицателна мисъл, или през сърцето ви — някакво отрицателно чувство, не се спирайте върху тях. Оставете ги да минат и заминат, без да се ровите в тях. Те са чужди мисли и чувства, които нямат нищо общо с вас. Ако мразите някого и не можете да го търпите, не мислете за него. Ще кажете, че този човек ви е изял десет хиляди лева и не можете да го обичате. Вашият мир струва повече от десет хиляди лева. Ако несправедливо е задигнал тези пари от вас, един ден той ще съзнае грешката си и сам ще я изправи. От всеки човек се иска да бъде изправен към себе си и към своите ближни. Как са другите към него, това не е неговата работа. Ти не съди брата си, остави го сам да се изправи. За тебе е важно приложение на основния морал.

И тъй, първият основен морал на живота е храненето, вторият — дишането, третият — чувствуването, четвъртият — мисленето, петият — служенето на Бога. Ако не знае правилно да яде, да диша, да чувства, да мисли, човек не може да служи на Бога. Това са пет основни правила, пет велики закони на живота. Изпълни ли тия закони, човек е свободен да живее, както иска. Следователно, само онзи човек може да бъде свободен, който е изпълнил задълженията си към петте основни, морални положения на живота. Не ги ли изпълни, той може да говори, колкото иска, да се стреми към велики идеали, но нищо не може да постигне. При това положение той ще бъде обикновен човек, който се движи по наклонена площ. Като приложи петте основни, морални правила, човек ще дойде в онази област на живота, дето ще му покажат най-хубавата храна, най-чистият въздух, най-топлото чувство, най-светлата мисъл и най-красивото служене. Само онзи може да се домогне до приложението на тия принципи, който е придобил вътрешна и външна чистота.

Какво ще кажете за един човек, който външно постъпва по един начин, а вътрешно — по друг? Срещате една жена, която ви кани любезно у дома си, угощава ви добре, разговаря се приятелски с вас, но щом си отидете, веднага казва: Отде се намери този човек, да ми отнеме времето? Като говорим за проявите на такива хора, ние ги извиняваме. Но дойдем ли до ученика, който иска да следва новото учение, там никакво извинение не помага. Ученикът трябва да бъде еднакъв и външно, и вътрешно. На ученика не се казва, какво трябва да прави, или да не прави, но казвам: Яжте здрава храна, дишайте чист въздух, обичайте красиво, мислете право и служете на Бог с любов. Който живее според тия правила, той е

добър, щедър, любещ човек. Природата пази своите закони строго и не разпилява енергиите си. Тя си служи с методи, които изискват най-малко разходи. В природата има изобилие, но не и разточителност. Като знаете това, следвайте законите на природата: не бъдете разточителни нито в яденето, нито в дишането, нито в чувствата, нито в мислите си. И в даване, и във взимане човек трябва да прилага законите на разумната природа. Не спазва ли тия закони, той върши престъпление.

Това, което говоря, се отнася до ония, които искат да се развиват. Защо човек яде, диша, чувствава, мисли, има ред причини. Човек яде, защото гладът го мъчи; той диша, за да не се задуши; той чувствава, за да храни сърцето си; той мисли, за да придобие знания, да се ориентира в света, в който живее. Други казват, че човек мисли, за да не живее в тъмнина. Въпросът за тъмнината е въпрос за адептите. Само адептът може да говори за тъмнината. Христос казва: "Аз съм виделината на света." Какво означава виделината, това знаят само посветените. Христос донесе виделината в света, т.е. красивите отношения между хората. Той донесе любовта, но и до днес още хората не я разбират и прилагат. Момата играе на хорото с възлюбения си, докато се ожени за него. Щом се ожени, любовта ѝ изчезва. Това не е правилно положение, това не е морал. Любовта не се губи, нито се изменя. Истинската любов се проявява в човека при всички случаи на живота му: като женен и неженен, като млад и стар. Ако играеш на хорото и се обличаш с нови, чисти дрехи, прави това за Господа, за никой друг. Погледне ли те някой, нека види Господа в тебе. Каквото да ти говори човек, знай, че той не е Онзи, Когото търсиш. Много моми и момци се хващат на житейското хоро, обличат се с най-чистите и красиви дрехи и казват,

че правят това заради Господа. В края на краищата, вместо да намерят Бога, те намират друг някой и се разочароват.

Една американка решила да се срещне една вечер, в определен час и на определено място, със своя възлюбен. Нощта била тъмна, нищо не се виждало. Тя стигнала на определеното място и видяла, че нейният възлюбен я чака вече. Те се прегърнали и тръгнали да се разхождат. Като дошли до една осветена улица, тя видяла, че вместо възлюбеният ѝ, наред с нея се движил един негър. Значи, тъмнината я заблудила, не могла да познае своя възлюбен. Какво показва това? Това показва, че американката не била разумна. Колко пъти и вие сте прегръщали някой негър, вместо вашия възлюбен!

Следователно, ако човек не може да познае Бога в сърцето си, в ума си, както и във всички свои постъпки, той ще се намери в положението на американката и после ще съжалява, ще се разочарова. Ще кажете, че трябва да обичате всички хора. Не, ще обичате само ония, които са излезли от Бога. Вие не можете да обичате ония хора, които не са излезли от Бога. Има хора, животни, птици, мушици, които са излезли от Бога, но има и такива, които не са излезли от Бога. Ония живи същества, които се излезли от Бога, колкото малки да са, вие можете да ги обичате. Не са ли излезли от Бога, вие не можете да ги обичате. Най-малката мушица, излязла от Бога, носи в себе си заложи и възможности, чрез които един ден ще се издигне, ще излезе от положението, в което се намира. Вие можете да се разговаряте с това същество, да му дадете някакъв импулс. Срещнете ли го след няколко години, вие ще познаете, какво и как е използвал вашият импулс. Като ученици, вие трябва да бъдете будни, всеки момент да помагате на вашите близ-

ки, по-слаби от вас. Всички живи същества могат да се съобщават помежду си. Те са свързани като скачени съдове. Като си помагате, вие можете да се изучавате. И тогава вие ще знаете, защо един и същ човек се проявява по два различни начина. Някога се чувства силен, готов на всички услуги и жертви. Това се дължи на Божественото в него, което дава импулс, сила и радост на душата. Друг път той казва: Сгреших, паднах, не знам какво да правя. Човек съм, със слабости, не мога да се справя със себе си. Това е проява на човешкото, на слабостта естество в човека. Значи, всеки човек, силен или слаб, проявява и двете начала в себе си – човешкото и Божественото. Обаче, задача на човека е да подчини човешкото на Божественото в себе си и да следва правия път към Бога.

Христос казва: "Имам власт да положа душата си, имам власт и да я взема." Чрез тези думи се проявява Божественото начало в Христа. Когато беше в Гетсиманската градина на молитва, Христос каза: "Господи, ако е възможно, нека ме отмине тази чаша." Чрез тези думи се проявява човешкото в Христа. Следователно, както в Христа, така и във всеки човек съществуват двете начала – Божествено и човешко. Когато човешкото не се проявява на място, Божественото трябва да го въздържа и възпитава. Прояви ли се човешкото в тебе, ще работиш; прояви ли се Божественото, ще служиш на Бога. Някой казва: Знаеш ли, кой съм аз? Той се представя като някакво божество, всъщност човешкото в него се изявява. Когато си слаб, когато търсиш нещата, когато се съмняваш и колебаеш, когато се извиняваш за неизпълнени задължения, ти си в положението на човек, който проявява човешкото в себе си. Почувствуваеш ли се силен, смел и решителен, готов всеки момент да вър-

шиш волята Божия, ти си дал път на Божественото в себе си. При това положение ти никого не съдиш и не критикуваш. Ти знаеш, че всеки човек може да изпадне в безсилие и да сгреши.

Като ученици, вие трябва да се откажете от неразумната критика, но да се запитате в себе си: Ям ли правилно? Дишам ли правилно? И най-последно, служа ли правилно на Бога? Можете ли да си отговорите положително на тия въпроси, вашите отношения към Божественото в света, т.е. към Първата Причина на нещата, са правилни. Дойде ли до това положение, човек е излязъл вече от временните условия на живота, от временния морал. При великия морал на живота смърт не съществува. Когато двама души се обичат, те трябва да живеят според основния морал, който изключва смъртта. Те се обичат вечно, и никой от тях не може да умре. В любовта няма раздяла, няма и смърт. Ако двама души се обичат и умират, те не се обичат. Любовта, като качество на Бога, носи безсмъртие. Придобие ли Божията Любов, човек може едновременно да обича много хора. Според човешката любов това е престъпление. Престъплението не седи в това, че обичаш много хора, но в това, че като им говориш за любовта си към тях, всъщност не ги обичаш. Неморално е да лъжеш, че обичаш, а всъщност не обичаш. Ако отидете в някоя гостилница и заплатите за най-хубавото ядене, а получите най-лошото, това е неморално. В тази постъпка отсъствува любовта. Отидете ли в една гостилница и заплатите скъпо, гостилничарят трябва да ви даде такова ядене, което да се отрази благотворно върху организма ви. Това показва, че той ви обича. Не ви ли даде такова ядене, той не ви обича. При любовта нещата стават естествено и доброволно. Не е нужно да казвате на човека, какво да прави и какво да не

прави. Има ли любов в себе си, той всичко може да направи. Любовта е единствената сила, която може да преобрази човека, да го освободи от всички стари навици. Нямате ли любов, колкото да казвате на човека това да прави, онова да прави, той няма да ви послуша. Без любов човек е подобен на кривия рак. Колкото да говорите на рака да върви право, той няма да го направи. Защо? Не може. За да се освободи от своя стар навик, да ходи криво, ракът трябва да се преобрази, да мине в друго състояние. Това може да направи само любовта. Само тя е в сила да изправи всички изкривени форми. Обаче, затова се искат големи знания и сили. Когато дойде на земята Христос не можа да оправи хората. Той не искаше да прилага насилието. Обаче, всички хора, които доброволно приеха Неговото учение, се изправиха. Ония пък, които не искат да го разберат и приложат, и до днес още не са изправени. Всяко учение, добре разбрано и приложено, дава устой на човека. Той всеки ден се изправя и освобождава от своите стари и лоши навици. Не е въпрос отвън да поучавате хората, да ги съветвате да бъдат добри, да водят чист и свет живот. С думи това не се постига. Човек трябва да се е проникнал с любов към истината, да е готов всякога да я прилага. Носи ли този стремеж към истината в себе си, той има сили да изправи живота си. Срещате един човек, който има жена, деца, работи по цял ден, а вие го съветвате да живее чисто, да обича Бога и хората. Щом го заставяте отвън да живее добре и да прояви любовта си, той веднага ще ви запита: Ти живееш ли добре? Човек трябва да вижда доброто навсякъде и сам да се стреми към него. Истинският морал е написан вътре в човека. Твоята задача е да обърнеш вниманието му към написаното в него, а не да го морализираш.

Едно се иска от всеки човек: да приложи любовта в своя живот. Ще цитирате, че Мойсей казал: "Око за око, зъб за зъб." Така е казал Мойсей, но Христос каза друго нещо: "Ако те ударят на едната страна, дай и другата." И двете положения са противоречиви. Кой човек може да приложи Христовия морал? Само онзи, който има любов в себе си. Щом носи любовта в себе си, той може да увеличава топлината си, колкото пожелае. Дойде ли неприятелят да му удари една плесница, той веднага увеличава топлината си до 30 хиляди градуса. Какво ще стане с ръката на неговия неприятел? Не само ръката му ще изгори, но цял ще изгори и ще изчезне. Може ли след това да му удари още една плесница? Не може. Той е изчезнал вече, никъде не можете да го намерите. Който може да приложи Христовото учение, той е излязъл от областта на личния живот.

Личният живот подразбира живот на разправии. В този живот човек първо се бори със себе си, а после и със своите близки. Тъй щото, видиш ли, че двама души спорят, или се карат, те са в областта на личния живот. Мини и замини край тях, без да се спираш и да даваш мнението си, кой от двамата е прав. Ако те повикат и поискат някакъв съвет от тебе, това е друг въпрос. Ти ще се спреш, ще кажеш мнението си и, без да ги съдиш, ще си заминеш. Ако твоят съвет е добър, те ще го приложат и ще ги благодарят, Те ще те поканят у дома си и ще те нагостят добре.

Искате ли сега и аз да ви дам един съвет? Моят съвет е следният: не се занимавайте с личния живот на хората. Видите ли, че двама души се карат, не ги съдете, не се ровете в причината на техния спор. Не се интересуйте от това, кой как живее, как се облича, как се храни и т.н. Само онзи има право да се занимава с личния

живот на хората, който е изправил своя живот. Обаче, преди да е изправил себе си, да се занимава с живота на другите, това е губене на време, това е отклоняване от правия път на живота. Има учени хора, които са посветили десетки години за изучаване живота на някои малки буболечици и пеперуди, с най-големите им подробности. Ако една пеперуда, или един бръмбар заслужават да се посветят десетки години за техния живот, колко повече заслужава това един човек. Важно е, обаче, да изучавате целокупния живот на човека, а не само личния. Изучавате ли целокупния му живот, вие се издигате; изучавате ли само личния му живот, вие губите.

И тъй, да изучавате нещата едностранчиво, това значи, да си създадете стари навици. Старите навици произвеждат особени пропуквания в правилността на вашето хранене, дишане, чувствуване, мислене и служене. Влезе ли една неправилна мисъл, или едно неправилно чувство във вашия мозък и във вашето сърце, те изменят пътя на вашето развитие. За да се развива правилно, човек трябва да се домогне до ония свои желания, които съответствуват на правилния начин на хранене, на дишане, на мислене, на чувствуване и на служене на Бога. Към тия желания трябва да се стремите. Тия желания внасят в човека подтик към красивото и възвишеното. Ще кажете, че човек трябва да убие в себе си всяко желание. Това не е права философия. Преди всичко, убийството, във всяка своя проява, е забранено. Аз превеждам тази мисъл в друга форма: Постави всяко желание на своето място. Желанието за ядене постави при яденето; желанието за дишане – при дишането; желанието за чувствуване – при чувствата; желанието за мислене – при мисълта и желанието за служене – при служенето на

Бога. Поставете ли всяко желание на своето място, вие сте попаднали в правия път на своето развитие.

Като ученици, за да поставяте всяко нещо на своето място, вие трябва да правите упражнения, да прилагате знанията си. Само по този начин вие ще познаете, докъде сте дошли. Какво прави онзи, който иска да излезе на състезание, да се бие с юнаци? Той трябва всеки ден да се упражнява, да прилага своята сила. Ако се упражнява и развива мускулите си, той може да надвие противника си и да получи венец за победа. Всички ще му ръкопляскаат и ще го признаят за герой. Не прави ли упражнения, противникът му веднага го поваля на земята, и всички му се смеят. Трябва ли той да остане на земята и да чака да дойде някой отвън да го дигне? Трябва ли да се оплаква, че го съборили? Никакво оплакване не се позволява. Паднеш ли, не плачи, но стани от земята и започни отново да се упражняваш.

И учителят, и учениците трябва да правят упражнения. Учител може да бъде само онзи, който говори истината. Който не говори истината, който не я познава и разбира, той не е учител. Ако това се изисква от обикновения учител, колко повече се изисква от Великия Учител! Мине ли край хора, които вършат престъпления, Той трябва да им помогне. Със светлината на своя ум, Той трябва да им покаже, че не са на прав път. След това Той трябва да се обърне към пострадалия и, ако е убит, да го запита, защо са го убили. Ако каже, че са го убили за лъжа, по някакъв начин трябва да му се помогне да съзнае грешката си и да я изправи. Физическият човек умира, т.е. тялото му се разлага, но съзнанието му остава живо. Чрез съзнанието си той може да продължава да се учи. Великият Учител търси начин, чрез който да помогне на убития, и с това да оправи работата. Когато

оправи работата, Учителят е радостен и весел. Докато оправи работата, Той е сериозен и замислен.

Като е дошъл на земята, човек ще бъде и радостен, и скръбен. В скърбите и страданията той търси начин за разрешение на известни въпроси. В радостите пък си почи-ва. След като е решил задачата си, той се радва. Като минава през скърби и радости, човек дохожда най-последно положение да предвижда нещата, които предстоят да станат. До известна степен той може да гадае онова, което му предстои да преживее. Често слушате да се казва: Съдба е това! Ти знаеш, че ще ти се случи това или онова, но защо се случва така, не знаеш. Казваш, че това е съдба, но все пак искаш да разбереш, какво нещо е съдбата. Досега никой човек не е могъл да каже, какво нещо е съдбата и защо се извява по един, или по друг начин.

Веднъж запитали един от великите мъдреци на Египет, защо е допусната злата съдба в света, но вместо отговор, той стиснал устните си и нищо не казал. И за добрата съдба не се говори нищо. Има неща, които са определени да станат още преди създаването на света. Никой не може да измени тия неща. Дойде ли времето им, те непременно ще се сбъднат, както са определени. **Обаче, има неща определени, които могат да се смекчат, а могат и съвършено да се изменят.** Това зависи от човека. Затова е казано, че човек сам чертае съдбата си. **Обаче, има съдба, която по никой начин не може да се отмени.** Ето, сам Христос се моли да се отмени съдбата Му, да Го отмине горчивата чаша, но това не стана. След това Той се примири със съдбата си и каза: Господи, в Твоите ръце предавам Духа си. Да бъде Твоята воля! И Пилат искаше да помогне на Христа, но не можа. Значи, има неща в света, които не могат да се изменят, каквито

усилия да се правят: ако са определени да станат, ще станат; ако не са определени да станат, няма да станат. Натъквате ли се на такива неща, не си правете илюзии, че можете да ги измените. Каквото да правите, както да разсъждавате, те ще станат според Великото предопределение на Битието. Обаче, дойдете ли до неща, които са във ваши ръце, там трябва да приложите всички усилия и способности, да ги предотвратите.

Сега ние навлязохме в област, която има отношение само към силните ученици. Това не значи, че всички сте силни и трябва да станете светии. Аз имам желание, някои от вас, които са готови за това, да станат гениални, и на всички останали желая да бъдат поне талантиливи. Не искам да има обикновени ученици в Школата. Дали ще се проявите като гении, или таланти, не е важно; важно е да бъдете свободни по ум, по сърце и по воля. Като придобиете свобода за себе си, пазете свободата и на другите. Това значи свободен човек. Свободният човек знае правилно да се храни, да диша, да чувства, да мисли и да служи на Бога. Знае ли тия неща, човек се е развил правилно и физически, и духовно, и умствено. Като го погледнете, виждате, че той е изработил красиви линии на лицето, на тялото си. Той не е нито слаб, нито пълен. Замина ли за другия свят, той влиза направо в райската градина. Намерят ли, че не отговаря на мерките, веднага го връщат на земята, да завърши започнатата си работа. Щом ви видят, веднага ще познаят, правилно ли сте се хранили, правилно ли сте мислили и чувствували, правилно ли сте служили на Бога. Не сте ли изпълнили едно от тия правила, както трябва, вие имате някакъв недостатък.

В разумния свят не приемат хора с недостатъци. Най-малкият недостатък се отразява върху всички ос-

новни правила на живота. Не ядеш ли правилно, ти не можеш да служиш правилно. Тия правила са тясно свързани едно с друго. Ако ядеш правилно, ще служиш правилно. Има един закон в света, който обхваща всички положения в живота. Тъй щото, отдолу ли ще започнеш, или отгоре, резултатът е един и същ; отдясно ли ще започнеш, или отляво, резултатът е пак един и същ. Това се отнася и до основния морал в живота. Основният морал е общ за всички същества, безразлично, дали ще започнете отгоре-надолу, или отдолу-нагоре. Достатъчно е да погледнете линиите на човешкото тяло, за да познаете веднага, можете ли да отпуснете на този човек кредит, или не можете. Има линии на човешкото лице, както и на човешкото тяло, които определят щедростта на човека.

И тъй, започнете сега с първото правило – правилото за ядене. Направете опит за една седмица, да се храните по правилото. Каквото ядете, ще прилагате правилото: ще ядете с любов и с благодарност. Ще започнем опита с обща вечеря. Тази неделя, в 7 1/2 часа вечерта, всички ще се съберем на обща вечеря само с плодове. Останалите дни от седмицата ще ядете, каквото искате, но ще се храните с любов и благодарност.

Т.м.

45. Лекция от Учителя, държана на
2 юли, 1930 г. София – Изгрев.

ФОРМА И СЪДЪРЖАНИЕ

Т. м.

Тема за следния път: "Влияние на водата и на въздуха върху живите организми".

Като пишете темите си, всеки да се стреми да напише нещо, което е вярно, т.е. да напише нещо право. Какво значи право писане? Тук ние имаме две думи, от които можем да образуваме една сложна дума — правописане. Тази дума има двояк смисъл. Противоположна на нея е думата "кривописане". Правописане подразбира редовете да бъдат прави, а кривописане — редовете да са надолу. Същевременно разбираме и правилно и неправилно писане. В живота богатият човек слиза надолу, понеже е натоварен. Като носи тежък товар, той постепенно слиза надолу и затъва в гъстата материя. От една страна той се стреми към богатство, а от друга е недоволен, защото носи голям товар. Сиромасът върви нагоре, защото е лек, не носи никакъв товар на гърба си. Обаче, богатият и бедният, ученият и простият, колкото да са недоволни от живота си, всеки мисли за себе си, че като него друг няма в света. Това е криво разбиране. Така може да мисли само онзи, който има предвид Великия принцип на живота, с Който е свързан. Наистина, няма подобен на Великия принцип, от Когото излиза всичко

живо. От този принцип са произлезли и растенията и животните, и хората.

Външно човек е форма, в която е поставено някакво съдържание. Съдържанието е ценно, защото има Божествен произход. Следователно, ако под думите ""като мене втори човек няма", се разбира съдържанието на човека, има смисъл да се говори така. Обаче, ако формата мисли, че като нея няма друга в света, тя е на крив път. Колкото да е красива формата на някой съд, той е ценен, не поради своята форма, но поради съдържанието, което е сипано в него. Започне ли формата да мисли, че съдържанието и тя са едно и също нещо, непременно ще се заблуди. Когато съдържанието се излее, остава празна форма, която няма вече тази ценност, каквато първоначално е имала.

Човешкото тяло представя форма, съставена от множество малки форми. Например, главата е форма, в която разумната природа е поставила най-ценното съдържание – мозъкът. Горната част на главата, дето се намират моралните центрове на човека, представя главната динамическа сила на мозъка. Деятелността на мозъчните центрове определя формата на човешкото лице. Колкото по-деятелна е мисълта на човека, толкова и лицето е по-дълго. Природата е определила известни норми, на които трябва да отговарят дължината и широчината на лицето. Хора, които имат кръгли, валчести лица, приличат на деца. Обикновено те се занимават с дребни работи; те мислят как да премахнат препятствията от своя път. Те обичат да живеят без мъчности. Има изключения и от това правило.

Колкото по-разумен става човек, толкова повече лицето му се удължава. Значи, когато линиите се удължават, разумността и будността на ума се увеличават. Ко-

гато брадата на човека се заостря, увеличава се неговата разумност и острота на ума. Колкото по-валчесто става лицето, толкова по-слаба е разумността. Тези хора мислят философски, но не са досетливи. Щом е дошъл на физическия свят, човек трябва да бъде досетлив, съобразителен. Музикантът, например, трябва да има уста, да различава вярно тоновете. Както различава тоновете, така човек трябва да различава и мислите, да познава низшите от висшите. Някой казва, че не може да различава тоновете. Щом не различава тоновете, той не може да различава и мислите. Защо не ги различава? Ако между човека и висшите мисли и чувства има нещо подобно, той непременно ще ги различава от низшите. Как може котката да върви след рибаря, който носи риба в ръцете си? Между котката и рибата съществува голяма любов, заради което котката е в състояние да следва рибаря из целия път. Интересно е, отде произлиза тази обич? Котката живее на суша, рибата – във водата, но въпреки това, котката върви подир рибаря, защото ѝ мирише на риба. Защо котката обича риба? Хората казват, че които си приличат те се обичат. Ако това твърдение е вярно, питам: Каква прилика съществува между котката и рибата?

Съвременните хора се нуждаят от нова философия, от нов начин на разсъждение. Те обичат да си служат със сравнения и аналогии, но това е само за философите и мъдреците. Когато обикновените хора прилагат аналогията, те дохождат понякога до смешни заключения. За свое оправдание те казват: Човек трябва да греши, не може да живее без грешки. Вярно е, че като живее, човек прави грешки, но важно е да се учи от грешките си. Като рисува, като свири, човек непременно ще греши, но важно е да се учи от грешките си и да напредва. Човек

трябва да внесе нещо ново в мисълта си, да се освободи от обикновените форми и образи на нещата. Например, хората нямат ясна представа за жената и за мъжа. Според някои, жената е същество, облечено в рокля, а мъжът – с панталони. Това е най-ограниченото понятие за жената и за мъжа. И след всичко това чувате някой мъж да казва, че не иска да бъде жена. Друг пък не иска да бъде мъж. Не е лесно да бъдеш жена, не е лесно да бъдеш и мъж. Преди да станеш жена, ти трябва да бъдеш мъж. Първо се е явил мъжът, формата, в която се е вложило съдържанието – сърцето. За да изработи такава форма, в която да се влеят велики, възвишени чувства, човек трябва да има отличен ум. Само при това положение формата и съдържанието се осмислят.

И тъй, задачата на човека е да реализира своята форма в този вид, в какъвто е предвиден в началото на неговото създаване. За тази първична форма се казва и в Библията: "И създаде Бог човека по образ и подобие свое." Всеки човек, съзнателно или несъзнателно, се стреми да изработи нещо велико и красиво от себе си. Той се стреми към идеалната форма на човека, каквато Бог е създал. Той разбира, какво нещо е красотата, но не може изведнъж да я изработи. Като работи върху себе си, само така човек вижда, колко мъчно може да приложи това, което знае и разбира. Само така той опитва силата си. Иначе, без да мисли много, някой казва, че разговарял с ангелите, с Бога, че имал някакво откровение. С Бога и с ангелите се разговарял, а не може да се справи с най-малките си мъчнотии. Ако е за говорене с Бога, и мравките, и буболечиците могат да кажат същото, но какво ще кажете вие за тяхното знание? Грамадна е разликата между разумния човек и мравката. Говорили някой за своето откровение, той трябва да посочи

мястото, отдето иде откровението. Всяка способност в човека има определено място на главата.

Един господин отглеждал кокошки и петли и забелязал, че някои от петлите били особено смели. Той започнал да ги наблюдава и ги сравнявал с обикновените петли. По този начин той искал да види, коя е причината за смелостта на тия петли. И какво забелязал? Отстрани на главата, зад ушите на тия петли, имало един силно развит център. Другите петли, които не били толкова смели, нямали този център. Това било голямо откровение за този господин. Той веднага приложил своето откровение във френологията. Тъй щото, за да прояви някаква способност, човек трябва да е развил съответен център. Този център се намира някъде на главата. Според френолозите човек има 42 центъра на главата си, които трябва да развива. За да има някакво откровение от разумния свят, преди всичко човек трябва да има широко разбиране за живота.

Съвременните френолози и физиогномисти, като изучават човешката глава и човешкото лице, казват на човека, какви способности има, какви характерни черти проявява, а понякога му предсказват. В предсказанията си понякога правят грешки: кажат нещо, което не се сбъдва. За да не излагат своя авторитет, а също и авторитета на науката, те трябва да мислят повече и тогава да говорят. Те трябва да правят наблюдения, да изучават хора, у които известни способности са силно развити, и да се учат от тях. Пък и вие, като ученици, наблюдавайте хора, които се отличават с голяма интелигентност, както и тия, които имат добре развити чувства. По устройството на тялото ще изучавате човешката воля. Строежът и формата на главата, на ръцете, на краката, на цялото

тяло, изобщо, показват степента на развитието, до което даден човек е достигнал.

И тъй, каква е задачата на човека? Задачата на човека е да бъде художник, да нарисува своя собствен образ, да извае своята собствена статуя. През целия си живот той прави скици, туря сенки, но картината му все недовършена остава. Човек трябва да работи дълго време върху силите на ума си, за да се прояви такъв, какъвто Бог го е замислил. Дълго време трябва да работи върху сърцето си, върху носа си, върху устата си, върху ушите и очите си, за да изработи ония линии, които първоначално още са предвидени. За да се прояви като добър художник и скулптор, човек трябва да разполага с такава наука и религия, които да го подигат, да му дават импулс и условия за растене и развиване. Ако човек вярва в Бога от страх, това не е никаква вяра. Истинската вяра разширява ума и сърцето на човека. Истинската вяра укрепва тялото на човека. Стане ли въпрос за вярата, казвам: Вярвайте в Бога на свободната мисъл. Вярвайте в Бога на свободните чувства. Вярвайте в Бога на свободните действия. Свърже ли се с Него, човек придобива свобода и се радва, че се е издигнал над всички стари, ограничени разбирания.

Често религиозните хора казват, че човек трябва да прави добро, да бъде добър. Доброто не е само външна проява. Всеки може да прави добро, без да е добър човек. По колко пъти на ден човек обещава да направи някакво добро за Господа, без да изпълнява обещанията си! Защо не изпълнява обещанията си? Защото отвътре не е обещал. Човек обещава да направи нещо за Господа, докато не се намира в някаква мъчнотия. Щом мине мъчнотията, той забравя обещанията си. В това отношение хората приличат на онзи циганин, който обещал да запа-

ли на св. Никола една голяма свещ, но не изпълнил обещанието си. Понеже трябвало да прегази една дълбока река, за да не се удави, циганинът се обърнал с молба към св. Никола, да му помогне да мине благополучно реката. В знак на благодарност, той дал обещание, че ще запали на св. Никола една голяма свещ. Като преминал реката благополучно, той се обърнал към св. Никола с думите: Св. Никола, аз обещах да ти запаля една голяма свещ, но ето, че сега нямам пари, беден човек съм. А защо ти е на тебе такава голяма свещ? Ти не се нуждаеш от запалени свещи.

Какво трябваше да каже циганинът на св. Никола? Той трябваше да му каже: Св. Никола, ако ми помогнеш да мина реката, ще ти служа с ума и със сърцето си. По-добре е да стана твой слуга, отколкото роб на смъртта. Обаче, като минал реката и се намерил вън от всякаква опасност, циганинът казал на светията: Св. Никола, ти не се нуждаеш от моята свещ. Остави ме да бъда свободен, както си и ти свободен.

Често хората изпадат в положението на този циганин и мислят, че са надхитрили Бога, но се поставят в още по-трудно положение от това, в което по-рано са се намирали. Докато се намират в трудно положение, те обещават, че това ще направят, онова ще направят. Щом излязат от затруднението си, нищо не изпълняват. Защо обещават и защо не изпълняват обещанието си, и те не знаят. Щом обещае да направи нещо за Господа, човек непременно трябва да го изпълни. Някой обещал да стане калугер, но не станал. Какво представлява калугерството? Да станеш калугер, това значи, да се откажеш от влиянието на света, от ядене и пиене, от богатство и слава на външния свят. Калугерът трябва да бъде като щуреца — цял ден да играе и да пее. Ако не свири и не пее

като щуреца, калугерът не се е посветил, както трябва. Калугер и щурец са синоними. В широк смисъл на думата, калугер е онзи, който се е посветил да служи на Бога всред съблазните и изпитанията на света. Той не се страхува от изкушенията и съблазните, защото ги е надраснал. Той живее всред тях и помага на страдащите.

Като ученици, вие трябва да бъдете справедливи. Направите ли нещо, трябва да се запитате: какво донася моята постъпка за ума, за сърцето и за тялото ми? Ако постъпката ви едновременно донася нещо добро и за ума, и за сърцето, и за волята ви, тя е справедлива и разумна. Ако за ума е добра, а за сърцето и за тялото не е добра, тя не е разумна и справедлива. Щом е така, учете се от постъпките си и втори път не правете грешки. Не само това, но вие трябва да се запитате: Постъпката, която правя, добра и разумна ли е едновременно и за моите ближни? Това, което е добро за едного, трябва да бъде добро за всички. Ученикът трябва да бъде последователен в своите мисли, чувства и постъпки. Това е новото, което трябва да се вложи, както в живота на отделния човек, така и в семействата, обществата и нациите.

За да дойде до новото в живота, човек трябва да преобрази своя вътрешен свят. Преобрази ли вътрешния си свят, и външният ще се преобрази. Това не може да стане изведнъж. Като изучава проявите си, човек вижда, че в мислите, в чувствата, в тялото си има много наслоявания, остатъци от миналото, от които не може лесно да се освободи. Той трябва да работи усилено върху себе си, за да се освободи от утайките на миналото. Тия утайки не са само лични негови, но и на цялото човечество. Колкото по-духовен е човек, с по-голяма сила и мощ

толкова по-лесно може да се освободи от наслояванията на своето минало и да се издигне.

Човек трябва да се стреми към реализиране на своите стремежи, към постигане на известно съвършенство. Да постигне човек някакво съвършенство, това значи, да изработи една красива форма, с която да привлече вниманието на разумния свят. Човек иска да бъде обичан, без да се запитва, за какво трябва да го обичат. Всеки иска да бъде обичан от Бога, да се ползва от Неговите блага. За какво може да ви обича Бога, ако нямате ум, който да възприема Неговите мисли? За какво ще ви обича, ако нямата сърце, което да възприема Неговите чувства? За какво ще ви обича, ако нямате воля, с която да реализирате Неговите желания? За какво ще ви обича, ако не сте готови да се жертвувате за Него? Бог иска от човека или всичко, или нищо. Не е достатъчно човек да каже, че иска да направи нещо за Бога, но не може. Щом иска, той може. Каквото прави, колкото малко да е, човек трябва да го прави за Бога. Ще кажете, че малки работи можете да правите, но не и големи. Вярно е, че това, което машината може да направи, детето не може. Обаче, ако детето бутне бутона на машината, и то може да направи нещо извън силите си. Важно е човек да бъде свързан с машината и да знае, къде да бутне. Следователно, ако човек е свързан с разумните закони на природата и знае, къде да бутне, работите му ще се нареждат добре. Днес хората не успяват в живота си, защото не са свързани помежду си. Хората представят скачени съдове и, ако съзнават това, те биха могли да предават и възприемат своите добри мисли и чувства, с които да вършат чудеса. Като не знаят, как да предават и възприемат мислите и чувствата си; като не знаят, къде да бутнат, те се намират в големи мъчности и страдания.

Всеки човек иска да се освободи от страданията си и търси начин, как да постигне това. Всички окултни школи, на миналото и сега, дават методи за усъвършенстване на човека. Щом се усъвършенствува, човек се освобождава от страданията. Обаче, той трябва да бъде искрен, да прилага тия методи, без да се обезсърчава и критикува, без да се съди. Като намери своята добродетел, или дарба, колкото малка да е, той трябва да работи върху нея, да я засили. Ама имал слабости. Това нищо не значи. Слабостите не са само негови. Те са предадени по наследство, от някой негов дядо или прадядо. Същевременно той носи в себе си добри заложи, които могат да го спасят. Щом минат десетина години, и лошото в него ще изтече, ще стане преврат в неговите мисли и чувства, и той ще тръгне в добрия път на живота. Като работи съзнателно върху себе си, човек трябва да бъде внимателен и към близките си, да не ги спъне или отклони от пътя им. С една мисъл само човек може да отклони посоката на движението на своя ближен в добро или в лошо направление.

В турско време един турчин извадил ножа си срещу един българин, с намерение да го убие. Като разбрал това, българинът веднага паднал на колене, хванал се за краката на турчина и извикал: Ти баща, ти майка! Моля ти се, не ме убивай! Като чул тия думи, турчинът се смилил над българина, скрил ножа си и му подарил живота. Защо се смилил над българина? Защото българинът знаел да се моли. Той бил разумен и добър човек. Следователно, за да запази главата си от отрицателните сили на живота и на природата, човек трябва да бъде добър, разумен и справедлив.

Работа се иска от всички хора, и то съзнателна и разумна. Ще каже някой, че хората не живеят добре. Отде знае

това? По себе си съди. Ако една кола скърца, това още не значи, че всички коли скърцат. Не се заблуждавайте. Ако барометърът днес показва разваляне на времето, това не значи, че времето навсякъде ще се развали. Това се отнася до едно разстояние от 10–15 км., но не и за целия свят. Вън от тази зона, слънцето грее, времето е топло и приятно. Някъде дойде циклон, събаря къщи, разрушава дървета, но влиянието на този циклон е ограничено, не обхваща цялата природа. Същото можем да кажем и за противоречията в живота. Много противоречия има в живота, но те не засягат цялото човечество. Повечето противоречия имат частичен характер. Натъкнете ли се на едно противоречие, изучавайте го, без да се страхувате от него. Като преживявате известно противоречие, оглеждайте се в огледалото, да видите, какви промени стават във вас. От промените на лицето си вие ще изучавате и характера на противоречието. Вие трябва да имате не само едно огледало, но две-три: едното огледало ще бъде човешкият ум, второто – човешкото сърце, а третото – тялото на човека. Ако има само едно огледало, човек се намира в положението на грънчар – прави само грънци. Той знае форми да прави. Приложи ли и второто огледало, той налива съдържание във формите. Приложи ли и третото огледало, той е осмислил съдържанието на своите форми. На младите хора препоръчвам да си служат с едно огледало, на възрастните – с две, а на старите, високо напреднали – с три.

Т. м.

46. Лекция от Учителя, държана на
9 юли, 1930 г. София – Изгрев.

ПРОЯВА, ВРЪЗКА И ПРИЧИНА

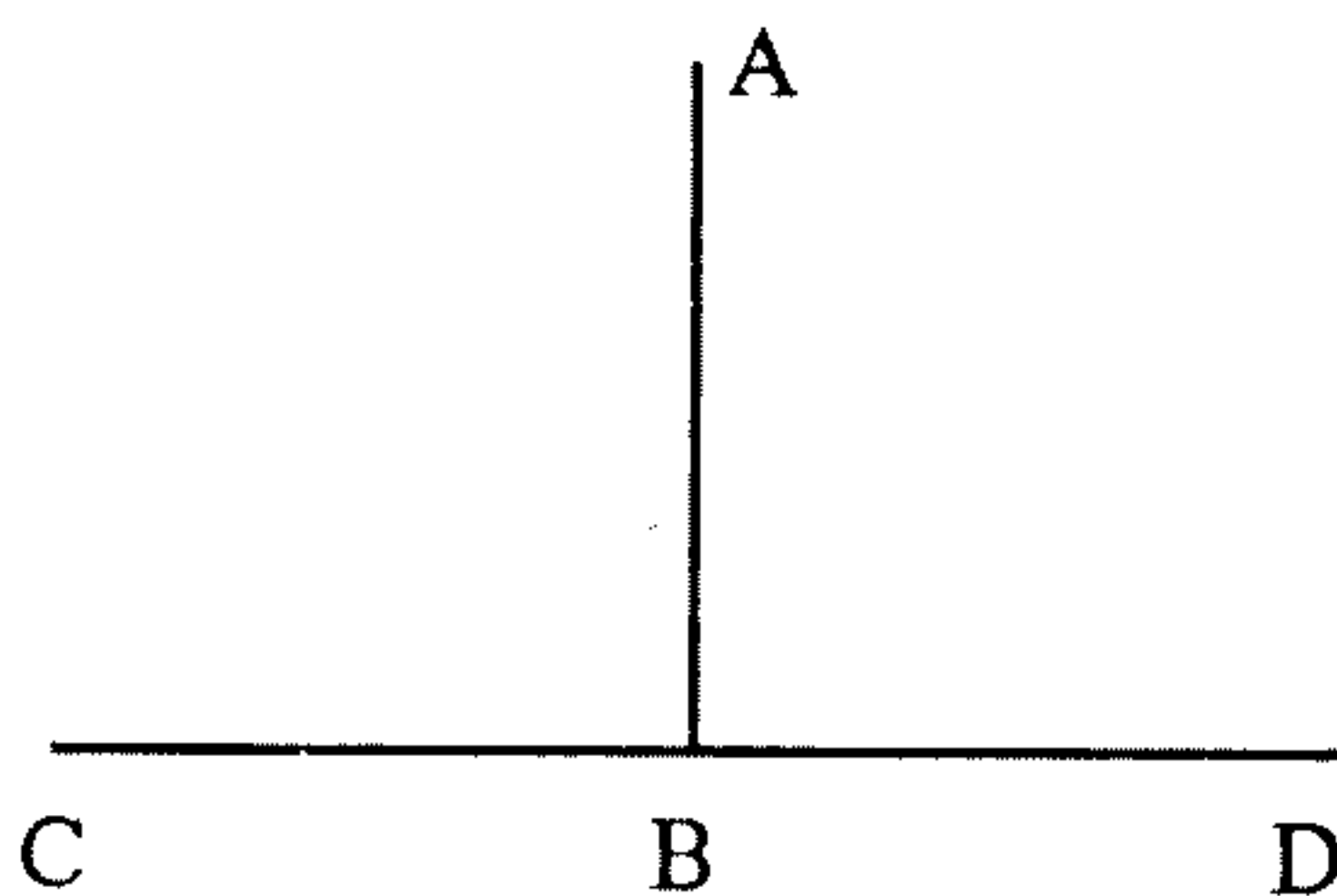
Т. м.

Чете се темата: "Влиянието на въздуха и на водата върху живите организми."

Изпейте песента: "В начало бе Словото."

В първа глава от Евангелието на Иоана е казано: "В начало бе Словото, и Словото бе у Бога, и Словото бе Бог." Преведен на съвременната логическа мисъл, този стих означава: Проява, връзка и причина. "В началото бе Словото" – това означава проява на нещата. "И Словото бе у Бога" – причина на нещата. Следователно, когато човек се проявява добре в живота си, това е Словото, което действа в него. Когато пребъдва в Бога, човек е свързан вече с Него. Щом Словото влезе в човека, той е дошъл до причината на нещата. Когато Бог се проявява в човека, това е едно положение. Когато човек образува връзка с Бога, това е второ положение. И най-после,

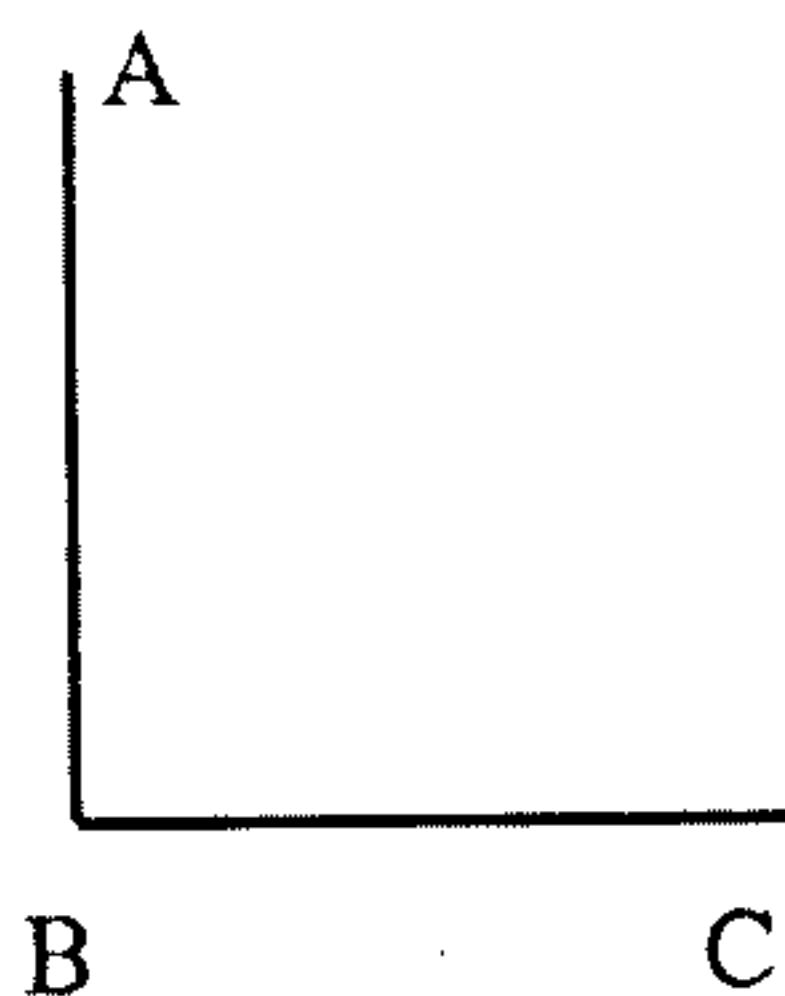
когато Бог изявява същината си в човека, имаме трето положение. Отношението на Бога към човека и на човека към Бога геометрически представя две прави линии, перпендикулярни

една към друга – черт. 1.

Черт. 1.

В отношението на правите $AB:CD$ има простор – широчина и височина. Правата AB може да расте нагоре до безконечност, а правата CD – на дължина и широчина до безконечност. Това значи, да има човек правилни отношения към Бога. Обаче, ако отношенията на човека към Бога не са правилни, непременно някъде ще се създаде известно ограничение или препятствие. Този човек ще бъде стеснен в материалния си живот. Като няма възможност да се разширява и удължава на физическия свят, той се принуждава да върви нагоре. По този начин от двете линии AB и CD се образува прав ъгъл – ABC – черт. 2.

Черт. 2.

Като се движи нагоре към слънцето, т.е. към Бога, човек се стреми да придобие ония енергии, които му липсват. Значи, когато хоризонталната линия в живота се увеличава безгранично, този живот има добри материални условия. Когато вертикалната линия се увеличава, духовните условия се подобряват. Като се движи във възможностите на правия ъгъл от A до B и от B до C , човек се намира при благоприятни условия. Не използва ли тия възможности, той губи благоприятните условия, и ъгълът постепенно се стеснява, става все по-малък, докато се превърне в права линия. Правата линия дава възможности само на едно измерение, т.е. движение само на физическия свят. Изпусне ли благоприятните условия на живота си, човек се натъква на неблагоприятни условия. От него зависи да използва добрите условия и да подобри своя живот.

Следователно, когато се казва, че човек трябва да използва живота, разбираме да използва добрите условия, които Бог му е дал. Не използва ли добрите условия

на живота, като права реакция, ще дойдат лошите, като обратна реакция. Защо е така, никой не знае. Закон е, обаче: на всяка права реакция отговаря обратна. В този смисъл, ако не живее разумно, човек се намира пред опасността да изгуби добрите условия. Най-голямото благо, дадено на човека, това е животът. Няма по-велико нещо за човека от възможността да живее.

В древността един учен човек бил осъден на смърт. След голяма борба между неговите приятели и неприязтели, да го спасят по някакъв начин, най-после съдът решил: Този учен може да бъде помилван при условие да тури на главата си гърне, пълно с мляко, и да обиколи града с него, без да излее една капка от млякото. Ако изпълни задачата си добре, животът му ще бъде подарен. Той изпълнил задачата си точно, както изисквали съдиите – капка мляко не разлял. След това съдиите го запитали: Какво видя в града? – Нищо не видях. Мисълта му била силно концентрирана. Той мислел само за едно: да обиколи града с гърнето на главата си, без да разлее една капка от млякото и да се върне при ония, в чиито ръце е бил неговият живот. Това значи концентриране на мисълта.

Като ученици, вие трябва да държите в ума си своята свещена, Божествена идея и с нея да обиколите цял град, без да виждате, какво става около вас. Държите ли се здраво за своята свещена идея, вие ще бъдете чужди за дребнавостите на живота. Вие ще минавате и заминавате край тях, без да ги виждате. Не се ли държи здраво за Божественото в себе си, човек постепенно губи светлите лъчи на изгряващото слънце от очите си, докато един ден изгуби всичките лъчи и в съзнанието му настанва мрак и тъмнина. Защо? Изгубил е добрите условия на живота. Изгуби ли тия условия, страданията и недовол-

ството идат. Колкото благоприятни условия е изгубил човек, толкова страдания му дохождат. Мине ли през последното страдание, той започва отново да се качва по възходящата линия на своя живот.

Дойде ли отново до възходящата линия на живота си, човек трябва да приложи своята разумност и любов, да върви правилно, да не губи благоприятните условия на своя живот. Като работи върху себе си, човек трябва да приложи любовта си, да не очаква другите да го обичат. Щом свърши дадена работа и се намери пред някакъв резултат, човек може вече да се надява на любовта на окръжаващите. Значи, докато не приложи своята свещена идея в живота си и не види някакъв резултат, човек не може да изисква любовта на хората. Изгуби ли това условие, ще дойде обратната реакция. Който използва добрите условия, той ще бъде богат човек; не може ли да ги използва, той ще се намери в крайна сиромашия. Тогава ще го нападат кредиторите му и, като не може да плати дълговете си, ще го ругаят, ще го мъчат и изтезават. Дойдат ли при богатия, кредиторите ще се поклонят учтиво и ще чакат. Той ще ги покани да седнат, ще извади кесията си и ще им плати дълга си, с лихвите заедно. Те ще му благодарят и ще кажат: Ето един благороден човек.

Като знаете това, бъдете внимателни към задълженията си. Не оставяйте други да плащат заради вас. Не очаквайте другите хора да работят за вас. — Ама Бог може да направи всичко за нас. — Той е направил най-важното: дал ви е условия. Бог ви е дал ум, сърце и воля. На вас е възложил задачата да работите върху ума, сърцето и волята си и чрез тях да усъвършенствувате своята форма — тялото си. Щом формата е съвършена, и съдържанието ѝ ще бъде съвършено. Това значи, да ра-

боти човек съзнателно за себе си, за ближните си и за Бога. Работи ли само за себе си, той е осъден на смърт. Кой човек, кое семейство, кое общество или коя държава, като са работили за себе си, са оцелели до днес? Обаче, всички отделни личности, семейства, общества и народи, които са работили за Бога, са записани в свещената книга на живота. Техните имена се четат от всички.

Христос казва: "Радвайте се, че имената ви са записани на небето." Ако имената ви са записани на небето, радвайте се на мнението, което съвършените същества имат за вас, а не на мнението на хората. Радвайте се и веселете се, ако името ви е написано на дланта на Онзи, Който ръководи съдбините на целия свят. Ще кажете, че правите усилия да бъдете добри. Това е празна работа. По естество човек е добър, няма защо да прави усилия да бъде добър. От човека се иска да прояви доброто в себе си, да не затваря неговия път. Не даде ли път на доброто в себе си, човек става лош. Там е грешката на човека. Щом даде път на Божественото в себе си, всички енергии в човека потичат навън, и той става проводник на доброто. Доброто в човека представя здрава, чиста, лесносмилаема храна, а злото – нечиста, мъчносмилаема храна. Тъй щото, искаш ли да проявиш доброто в себе си, приемай в стомаха си само такава храна, която хармонира с твоето тяло, в ума си – само такива мисли, които хармонират с твоя ум и в сърцето си – само такива чувства, които хармонират с твоето сърце.

"В началото бе Словото." След като мислил цяла вечност, най-после Бог се проявил чрез Словото, т.е. чрез разумността. Започнете и вие с разумността, със Словото на Бога. После Бог е довел всички неща до една велика цел – велика връзка, велика хармония на живота. Най-после всичко това трябва да бъде за слава и величие

на Бога и на ония същества, които живеят в Неговото царство. Така трябва да постъпва всеки човек. Каквато работа предприема, първо трябва да я обмисли и после да си отговори за кого я прави и как трябва да я направи. Обичаш ли някого, трябва да знаеш, защо обичаш; обичат ли те, също трябва да знаеш, защо те обичат. Няма по-голямо нещастие за човека от това, да не знае, защо обича и защо го обичат. Някой иска Бог да го обича, но не знае, защо иска тази любов. Той пък обича Бога от страх. Обичайте със свещен трепет на душата си, да се слеете с любовта на Великия. Мислете със свещен трепет на ума си, да свържете мисълта си с Великата мисъл на Бога. Чувствавайте със свещен трепет на сърцето си, да се свържете с Общия пулс на живота. Работи ли по този начин, човек има ясна представа за това, което иска да направи. Не се ли ръководи от тия принципи, той нарушава Божественния ред на нещата и създава свой специфичен ред, който е причина за нещастията в света. Животът на сегашните хора представя редица от положения и предпоставки, които човек е поставил на пътя на Божественото, с което го ограничил. Тази е причината за големите нещастия и противоречия в човешкия живот.

Като говорим, че всеки човек трябва да има поне една свещена идея, това не значи, че той може да я реализира изведнъж. Десетки, стотици, а понякога и хиляди години са нужни, за да може човек да реализира една велика идея. Например, колко години са нужни на човека, докато свърши образованието си на физическия свят? Четири години са нужни за първоначалното училище, три години — за прогимназия, пет — за гимназия, четири — за университет — всичко 16 години. Това представя едно малко образование в сравнение с онова, което му предстои да мине в по-високите светове. Колкото да учи

на земята, човек занася със себе си една малка част от знанието, което прибавя към това, което носи от миналото си. Съвременният човек не вярва в минало съществуване. Дълго време трябва да го убеждавате, за да приемете, че е съществувал някога и носи със себе си способности и дарби на миналото си, върху които е работил и продължава да работи.

Като срещнат човек с високи идеи, хората започват да му се подиграват, че вървял на високо. Всеки човек трябва да бъде свободен да се развива, както той разбира. Не се месете в чуждите работи. Както растенията се нуждаят от свобода, така и човек трябва да бъде свободен. За да не се преплитат корените и клоните на дърветата един в друг, те трябва да бъдат на известно разстояние, да не си пречат. За да се развива правилно и да устоява на бури и ветрове, дървото трябва да има известна височина на която да отговаря известна дебелина. И човек, за да се развива правилно, трябва да има определена височина и дебелина. За да придобие тези неща, в помощ му дохождат великите принципи на живота – любовта, мъдростта и истината. Любовта внася в него топлина и го кара да се развива на широко; мъдростта внася светлина и го прави висок; истината закръглява формата. Истината е съединителна връзка между топлината и светлината, между чувствата и мислите на човека. Ако човек не е достатъчно висок, това показва, че не е работил с мъдростта; ако не е достатъчно широк, той не е работил с любовта; ако не е достатъчно закръглен, не е приложил истината. Ако не е дал място на истината в себе си, човек не може да постигне своите стремежи. Чувствата и мислите в него остават разпръснати, без съединителна връзка. Всяко чувство трябва да бъде подкрепено от една мисъл; и всяка мисъл трябва да бъде

подкрепена от едно чувство. Това подразбира връзка между мислите и чувствата на човека. Истината внася подтик в човека. Без истината няма движение. Земята и слънцето се движат благодарение на истината. Тя ги тласка към тяхната велика цел. Същото се отнася и до човека. Всеки момент, той се движи в своите мисли и чувства, отива към великата цел на своя живот. Измени ли някъде посоката на своето движение, или се отклони малко от своя път, човек се намира пред катастрофа. Съществата, които управляват планетите, трябва да бъдат съсредоточени в мисълта си, да не се отклоняват. Увлечат ли се в някаква велика мисъл, движението на планетите се изменя. Това отклоняване от пътя им създава катастрофа на всички низкостоящи светове. Като знаете това, за да не се отклонявате от своята орбита, не се ровете в постъпките на хората. Давайте си едни на други свобода, да не се преплитат корените и клоните ви. Кой как живее, това е негова работа – не съкращавайте разстоянието помежду си. Ама картината на еди-кого си не е хубава. Той сам ще я изправи. Друг е въпросът, ако той сам извика някой свой приятел, художник, и го помоли да се произнесе за картината му. Докато не искат вашето мнение, не бързайте да се произнасяте.

Съвременните хора се стремят към свобода. Всеки иска да бъде свободен, но само за себе си. Той не позволява да се месят в работите му, но сам се меси в чуждите работи. Като види, че някой не постъпва правилно, той веднага го изобличава, прави му бележки. Вместо да изправи грешката му, той повече го обърква. Всеки иска да бъде учител на другите, да го учи, как да постъпва. Не бъдете учители на хората. Не давайте мнението си, преди да са го искали. Бъдете учители само на себе си. Това е ваше право. Никой не може да отнеме правото ви да се

учите, да се самовъзпитавате. Дайте свобода на себе си, дайте свобода и на ближните си. Имате ли тази свобода, вие ще бъдете силни, да понасяте мислите и чувствата на обкръжаващите. Бъдете свободни и не бързайте. Искате ли бързо да постигнете нещо, вие ще изкарате недоносче. Определено е за колко време може да се реализира една идея.

Днес говоря за онези от вас, на които съзнанието е пробудено. Не е ли будно съзнанието им, те ще слушат, но мъчно ще разбират. Като казвам, че никой никого не може да оправи, имам предвид хора с непробудено съзнание. Онзи, на когото съзнанието е будно, сам се изправя. Преди да видят другите хора грешката му, той вече я изправил. Мъчно се изправя човек с обикновено съзнание. Как ще накарате котката да не върви след рибаря? Рибарят носи пълна мрежа с риба, а котката върви след него. Той ѝ говори, че рибата не е за нея, но тя не иска да знае и си казва, че и тя има дял от рибата. Както котката постъпва с рибата, така човек постъпва с Провидението. Той върви след Провидението и му говори: Виж, колко е богат този човек, а отгоре на това има две-три къщи. Защо не дадат и на мене една къща? Казвам: Той не подозира, че ако му дадат една къща, ще се спъне в пътя си. За да стане учен, да придобие знания, човек трябва да бъде беден. Има ли къща, той не може да учи. – Поне да се ожения, да имам едно-две деца, че тогава да уча. Ожениш ли се, родят ли се две-три деца, ти още по-малко ще учиш. По цели дни ще слугуваш на жена си и децата си и няма да учиш. – Ама самотен съм. – Докато си самотен, ти си свободен, имаш време да се учиш, да се молиш, да служиш на Бога. Човек трябва да бъде вътрешно свободен. Аз говоря за **вътрешната свобода на човека**, а не за

външната. Щом е вътрешно свободен, и като женен и неженен, човек може да учи, да служи на своя идея.

”В началото Бе Словото”. Това значи: всяка човешка проява трябва да бъде разумна, да има вътрешно съдържание и свобода. Чувствата представят вътрешното съдържание на постъпките. Без чувства постъпките на човека са разхвърляни, връзка няма между тях. Всичко, което човек прави, е добро, но все още нещо му липсва. Добре е да се жени човек, да има деца, но той трябва да разбира смисъла на женитбата. Добре е човек да е свършил известна наука, да има диплом, но дипломът трябва да отговаря на знанието му. Добре е човек да бъде мъдрец, но да има светлината на мъдреца. Човек трябва да бъде свободен, да знае, на какво разстояние да поставя нещата, и оттам да ги разглежда. Поставите ли един предмет близо до очите си, ще видите само част от него. Каква представа ще имате за този предмет? Поставете предмета на такова разстояние от себе си, да го виждате ясно, и тогава се произнасяйте за него. Има едно геометрическо и математическо разстояние, отдето човек вижда предметите ясно. Ако днес хората не разбират Божествените идеи, ако не се разбират и обичат помежду си, това показва, че не са застанали на мястото, отдето нещата се осветяват и виждат добре. – Не ме обичат хората. – Не си застанал на определеното място. – Обичат ме хората. – Застанал си на определеното място. Който не е застанал на определеното място, той винаги остава неразбран.

Сегашните хора се оплакват, че никой не ги разбира. Прави са. Вътрешно разбиране е нужно на хората. Имат ли това разбиране, те лесно ще се справят с мъчнотиите си. Каква по-голяма радост може да изпита човек от тази, след като е гладувал три-четири дена, без да каже

на някого това, да срещне един свой приятел, който го завежда у дома си и го угощава добре? Приятелят влиза в положението му и веднага му се притича на помощ. Ще дойде ден, когато хората ще се разбират, без да си говорят. Тогава те ще познаят и разберат Божия Промисъл. И днес, обаче, не се иска много, за да види човек, как Бог работи в света. Дойдете ли до някаква мъчнотия, изменете мисълта и чувството си, които в този момент ви притесняват, и помощта веднага ще дойде. Докато живее със старите си разбирания и възгледи за живота, човек мъчно ще се освободи от страданията си. Време е вече да приемете новата мисъл, новите чувства и новите постъпки. Искате ли да бъдете здрав, човек трябва да мисли за здравите хора. Искате ли да бъдете учен, той трябва да се свърже с учените. Искате ли да бъдете богат, той трябва да мисли за богатите. Изобщо, за каквото човек мисли, такъв става.

”В началото бе Словото, и Словото бе у Бога, и Словото бе Бог.” Разберете дълбокия смисъл на тия думи и ги приложете в живота си. Можете ли да ги приложите, животът ви ще се измени коренно. Нов живот, нови разбирания, нови мисли и чувства, нови постъпки са нужни на хората. Само по този начин умът, сърцето и волята на всички хора ще вземат направление към великата цел на живота.

— П р о я в е н а т а Б о ж и я Л ю б о в ,
п р о я в е н а т а Б о ж и я М ъ д р о с т и п р о я в е н а т а Б о ж и я И с т и н а н о с я т п ъ л н и я ж и в о т .

*

47. Лекция от Учителя, държана на
16 юли, 1930 г. София – Изгрев.

ИНТУИЦИЯ

Когато ходи по каменисти места и удари крака си, или друга някоя част на тялото си, човек усеща болка. На какво се дължи болката? На удара. Ударът пък не е нищо друго, освен предаване на особен род енергия, от която човек не се нуждае. Следователно, всяко нещо, което не е потребно на човека, причинява болка. Недоволен от това, че се е ударил, човек казва: Как не се намери някой да оправи този път? Човешка ръка не може да оправи това, което природата е наредила. Ако планинският път трябва да се изглади, първа природата ще направи това. Човешки сили не са в състояние да оправят пътищата на природата. Там други сили работят.

Засега на човека са дадени две задачи: да приеме соковете на своето сърце и да ги отпрати към ума си. Втората задача на човека е да развие ума си, за да разбере Божиите пътища и закони, чрез които светът е създаден. Да развие ума си, това значи, да усили мисълта си. Ако мисълта на човека е силна, той може да приема Божиите блага и да ги предава. Той става проводник на Божественото. Ако мисълта на човека е слаба, той нищо не може да постигне. За такъв човек се казва, че не е развит. Колкото да е учен, ако човек не може да се ползва от великите блага на живота, неговата ученост е временна. Може ли да се ползва от тия блага, той е истински учен, той е мъдрец. Не може ли да се ползва от благата на живота, колкото да се товари с тях, той все

прост ще си остане. Какво ще кажете за камила, която сте натоварили със скъпоценни камъни и злато? Дали е натоварена със скъпоценности, или е без всякакъв товар, камила все камила си остава. Ако не е натоварена, тя е по-доволна от положението си, по-леко се движи. Следователно, щом човек не може да използва благата, както трябва, те му причиняват болка. Всяко нещо, което причинява болка на човека, е чуждо за него. Той трябва да се освободи от чуждите, непотребни за него неща.

Как познава човек, кои неща са потребни за него, кои – непотребни? Чрез интуицията. Интуицията е Божествено чувство, вложено във всеки човек, но не е еднакво развито във всички хора. Който е развил това чувство в себе си, той сам проверява нещата. Както не е нужно за човека да търси някой професор и да му каже, дали един лимон е кисел, така не е нужно за онзи, който има интуиция, да му се доказват нещата. Искан ли човек да познае, колко е кисел лимонът, ще вземе нож, ще го разреже и ще го опита. Искан ли да провери нещо във своите пет сетива, човек ще приложи интуицията си и ще знае всичко, което го интересува. Като знае това, човек трябва да се допитва до интуицията си. Намериш ли се в трудно положение и не можеш да решиш известен въпрос, обърни се към интуицията си, тя ще ти каже, какво да правиш. Вярно чувство е интуицията, тя никога не лъже. Интуицията, като Божествено чувство, е капитан на човешкия кораб. Докато слуша този капитан, човек изобщо, не може да греши. Умът, сърцето и волята са слуги на този капитан. Ако го слушат и му се подчиняват, човек живее добре. Не го ли слушат, животът на човека се отклонява от правия път.

Христос казва: "Ако се не роди човек изново, не може да влезе в Царството Божие." Които не разбират

закона, мислят, че е мъчно да се роди човек. Мъчно ли е да се роди житното зърно? Посадете едно житно зърно в земята, при благоприятни условия, и го оставете свободно. То ще израсне, ще цъфне и плод ще даде. Мъчно ли е да усилите доброто в себе си? Колкото малко да е доброто във вас, ако му дадете благоприятни условия да се развие, то ще се увеличи, ще даде плод. Ако хората не успяват в доброто, причината за това е, че не го поставят при благоприятни условия. Понякога те са силни в злото, в отрицателното, защото му дават добри условия за развитие. Слушайте, например, някой да казва, че е неспособен. Той постоянно държи тази мисъл в ума си и не работи. Какво означават думите "не съм способен"? Не си способен да прегазиш с краката си дълбока река, която няма мост. Има ли мост, ти си способен вече да я преминеш.

Следователно, щом реката няма мост и не можеш да я прегазиш, стани способен да направиш мост и да минеш по него. Причината да не се обичат двама души е, че няма мост между тях. Нека всеки от тях прехвърли по една дъска, и мостът ще бъде готов. Щом мостът е готов, и обичта ще дойде. Някой се оплаква, че никой не го обича. Какво трябва да прави, за да го обичат хората? Нека направи една овощна градина на място, отдето минават много хора. Кой как мине край градината му, да раздава от плодовете: ябълки, круши, сливи, дини, пъпеши. В скоро време той ще завърже добри, приятелски отношения с тия хора, и те ще го обикнат. всеки човек има в себе си незасети места, които трябва да засее с доброкачествени плодове. След пет години най-много той ще има плодове, чрез които може да направи връзка с хората и да го обикнат. Добре е всеки ден да посадите по една добра мисъл в ума си и по едно добро чувство в

сърцето си, да има какво да раздавате на своите близки. Красиво нещо е да видите душата на човека, в която растат благоуханни, разноцветни цветя. Чрез посаждане на благоуханни цветя и доброкачествени плодове в градината на своята душа, човек дава условия за проява на любовта към ближните си.

Като ученици, вие трябва да работите за придобиване на любовта, без да се страхувате от миналия си живот. Миналото е толкова необходимо, колкото и настоящето. Миналото е встъпление към настоящето. От миналото си човек се учи. Без опитностите на миналото, новият живот остава недостъпен за човека. Какви са спомените от миналото, добри или лоши, това не е важно. Нещата са добри и лоши от гледището на човека, но не и от гледището на природата, която използва всичко. Следователно, ако мислиш, че животът не е добър и няма смисъл да живееш, погледни с окото на природата, в която всички неща са осмислени. И тогава, ако мислиш, че не си способен да направиш нещо по ум и по сърце, възложи това нещо на интуицията. Тя ще направи всичко, за което ти се считащ неспособен.

Като се говори на хората за съзнателна работа върху себе си, за служене на Бога, те казват, че днес не се наемат за тази работа. Един ден, когато станат чисти и свети, тогава ще служат на Бога. Защо? Защото мислят, че днес, при техния грешен живот, Бог не може да ги обича. Те се лъжат. Искат ли искрено да служат на Бога, нека започнат още сега. Остане ли в бъдеще, когато станат свети и чисти, те много ще изгубят. Не е лесно да постигне човек чист и свят живот. Това е работа на вековете, не се постига в един ден. Що се отнася до отношенията на Бога към човека, те остават едни и същи през всички времена и епохи. Бог е неизменен в себе си. Въ-

ншните отношения на Бога към хората, към всички живи същества, са различни, но вътрешните са едни и същи. С други думи казано: вътрешно Бог е дал на всички хора едни и същи условия, но външните условия са различни, според нуждите на всеки човек. Ще каже някой, че е грешен, че прави грехове. Греша ли, човек не трябва да съжалява, но да извади някаква поука от грешката си. Като сгреша, човек трябва да се радва, че му е дадена възможност да прояви една своя добродетел. Колкото по-голяма е грешката му, толкова по-голяма трябва да бъде добродетелта, която проявява. За такива хора се отнася стиха: "Всичко, каквото се случва в живота на човека, който люби Бога, ще се обърне на добро."

Мнозина грешат, защото искат да придобият всичко изведнаж. Това е невъзможно. Може ли човек да изяде всичкото ядене изведнъж? Не е ли по-добре, всеки ден да си хапва по малко, отколкото да изяде всичкото ядене изведнъж? Не е ли по-добре човек да разбира всеки ден по малко, отколкото да разбере всичко изведнъж? За да дойде до дълбокото разбиране на живота, човек се нуждае от специални условия. За да разбере живота на някое животно, човек трябва да влиза в положението му, да разбира неговия ум и неговото сърце. При това положение животното е готово само да му послужи. Сега, като няма връзка с човека, животното бяга от него. За да разбере живота на ангелите, човек трябва да влезе във връзка с техните умове и сърца. Без тази връзка, никакво разбиране не може да съществува.

И тъй, искате ли да разбирате нещата в тяхната действителност, възложете това на интуицията в себе си. Каквото каже тя, вярвайте ѝ. Остане ли да вярвате на своя ум и на своето сърце, те да ви управляват, вие сте на крив път. Слугите не могат да управляват господаря

си. Остави ли се на тях, те непременно ще объркат пътя. Искаш ли да научиш нещо, възложи го на интуицията си. Колкото да учиш и философствуваш, в хиляда години едва ли ще научиш толкова, колкото си научил чрез интуицията за един ден. Чрез интуицията ти можеш да научиш, какво представя животът на слънцето и на луната, а с ума си едва ще научиш, какви елементи влизат в състава на слънцето. Ще каже някой, че може да се съобщава със слънцето. Ако е така, нека каже нещо характерно за живота и съществата на слънцето. Например, ако говорите за хората като жители на земята, ще кажете, че всички дишат, всички мислят и чувствуват, всички се движат.

Щом сте дошли на планината, вие имате условия да проявите доброто в себе си. Например, спънете ли се в някой камък, не се сърдете, но спокойно се наведете и го турете на такова място, да не спъва пътниците. Ако попаднете в някоя малка локва и се изцапате, спрете се да я изчистите. Като гледате клековете, не се отнасяйте с пренебрежение към тях, но мислете за живота им, за условията, при които се намират, да почерпите урок на търпение. Вземете си малко чиста пепел от изгорелите клекове, пресейте я добре и си послужете с нея като цяр. Когато имате някакво неразположение, вземете малко от тази пепел, на върха на един нож, изсипете я в чаша гореща вода и, като се утаи, изпийте водата. Като ходите по планините, бъдете благодарни за всичко, което виждате. Планината, със своята растителност, представя дело на велики работници, които са работили с векове. Всичко, което са направили, има свой смисъл и значение. Когато работи, геният влага в работата си смисъл. Какво ще кажете тогава за ония велики и гениални майстори, които работят в природата?

И тъй, бъдете бодри, весели и силни. Силата на човека се заключава в това, че Бог работи в него. Докато животът тече, реката е силна. Изчезне ли животът, и силата на реката изчезва. Следователно, силата не е в реката, но в живота, който тече през нея. На същото основание казвам: Силата не е в човешкото съзнание, но в живота, който излиза от Бога и се втича в човека. Като знаете това, внимавайте да не се подпушите, да затворите пътя за Божественото в себе си. Подпушите ли се, вашите нечистотии ще влизат навътре, вместо да излизат навън. Не запушвайте тръбите на вашата канализация, през които нечистотиите излизат навън. Отпуснете тръбите на вашата канализация, за да може доброто и чистото да прониква отвън. Дръжте тръбите на канализацията си отворени за доброто, което иде отвън и се вдига навътре. Дръжте тръбите на канализацията си отворени и за злото, да излезе отвътре навън. Постигнете ли това, животът ви ще се нареди, както Бог е предвидил.

Изпейте песента: "Бог е Любов."

— Б о ж и я т Д у х , в ъ з л ю б е н и я т н а
н а ш и т е д у ш и , щ е с в ъ р ш и в с и ч к о
з а н а с .

*

48. Лекция от Учителя, държана на
23 юли, 1930 г. Рила — 7-те езера.

СКРИШНАТА СТАИЧКА

Т. м.

Ще прочета част от шеста глава на Евангелието от Матея.

”А ти кога правиш милостиня, да не узнае лявата ти ръка, що прави дясната ти”. /— 3 ст./ — Дясната ръка е проява на разумното, Божественото сърце, а лявата — проява на човешкия ум. Затова е казано: Когато разумното, Божествено сърце прави нещо, човешкият ум да не знае, какво прави то.

”И Отец твой, Който види в тайно, ще ви въздаде наяве”. /— 4 ст./ — Значи, молитвата трябва да се прави тайно, защото Бог вижда в тайно. Прави ли се наяве, тя е за хората. Човек не се моли за хората, да го видят, но се моли за някакво благо, от което има нужда. Молитвата е метод за възприемане на някакво Божествено благо.

”А ти кога се молиш, влез в скришната си стаичка, и, като си затвориш вратата, помоли се Отцу твоему, Който е в тайно”. /— 6 ст./ — Тук, под думата ”врата” се разбира врата на любовта. Влез в скришната си стаичка, затвори вратата на любовта и така се помоли на Бога в тайно.

”А вие така се молете: Отче наш, Който си на небесата, да се свети името Твое”. — Който си на небесата и в моята душа, защото душата иде от небето.

”Да дойде Царството Твое; да бъде волята Твоя, както на небето, така и на земята”. /— 10 ст./. — Да бъде волята Ти, както на небето, така и в моята душа.

”Хляба наш насъщни, дай го нам днес”. /— 11 ст./. — Под думата ”насъщен хляб” не се разбира само физическият хляб, от който човешкият ум и човешкото сърце постоянно се нуждаят.

”И прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници”. /— 12 ст./. —

”И не въведи нас в изкушение, но избави нас от лукаваго: защото е Твое царството, и силата, и славата во веки. Амин”. /13 ст./. —

Кога идат изкушенията? Когато човек не изпълнява волята Божия. Когато трябва да изпълни волята Божия, а прояви непослушание, човек непременно ще се намери пред някакво изкушение. Ако волята Божия е да помогнеш на някой сиромас, а ти откажеш, няма да мине много време, ще дойде някой крадец да те обере. На непослушанието се дължат всички катастрофи и фалименти в света. Следователно, даде ли ви се някаква Божествена наредба или заповед, изпълнете я веднага. Ако доброволно не я изпълните, насила ще ви заставят да я изпълните, но ще минете през големи страдания. Казано е в Писанието: ”Да възлюбиш ближния си като себе си”. Тъй щото, кажат ли ти да дадеш нещо на ближния си, ще

дадеш, както даваш за себе си. Ако си готов да си купиш костюм за две хиляди лева, ще бъдеш готов и на ближния си да купиш същия костюм. Така трябва да постъпва човек, когато Бог му заповядва. Обаче, дойде ли в дома ви човек, който играе роля на просяк и разполага повече от вас, вие сте свободни да постъпите, както намирате за добре. Ако нищо не му дадете, няма да ви се вмени в грях. Когато ви заповядва да направите нещо, Бог знае, кой има нужда да му помогнете. Христос е казал: "Ако имаш две ризи, дай едната на сиромаша." Този стих се отнася към онези бедни, за които Бог се застъпва.

"Прости ни дълговете наши, както и ние прощаваме на нашите длъжници."

Ще кажете: Как е възможно да обичам своя враг? Как мога да му простя? Представете си, че до твоя враг седи неговия ангел, който едновременно обича и него, и тебе. Какво ще направите? Не трябва ли да направите добро на вашия враг и да му простите заради любовта на този, който ви обича? Бъдете готови да направите добро на своя враг заради онзи, който обича и вас, и него. Той няма да ви остане длъжен. При това положение има смисъл да възлюбите врага си. За да е готов да прощава, човек трябва да има разположение и любов към Бога.

"А кога постите, не бивайте, както лицемерите намръщени; защото помрачавате лицата си, за да се явят на човеците, че постят; те вече си приемат заплатата." /16 ст./. — Какво означава постът? Има смисъл човек да пости, когато се готви за някакво угощение. Ако някой княз ви кани на угощение, как трябва да отидете: гладен, или сит? За да разберете цената на яденето, вие трябва да отидете гладен. Същият закон се отнася и до небето.

Канят ли ви на небето, идете гладни, да разберете цената на благата, които ще ви дадат там. Отидете ли при Бога, идете гладни, да има къде да турите онова, което Той е приготвил за вас. Бъдете гладни за Словото, за Божията Любов, да приемете, колкото ви се даде, и разумно да ги използвате.

”Недейте си събира съкровища на земята, дето молец и ръжда ги разваля, и дето крадци подкопават и градят.” /— 19 ст./.

”Но събирайте си съкровища на небето, дето ни молец, нито ръжда ги разваля, и дето крадци не подкопават, нито градят.” /— 20 ст./.

”Защото, където е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви.” /— 21 ст./.

От горните стихове се вижда, че човек трябва да внася съкровището си там, дето не се губи. Внесе ли съкровището си в някоя земна банка, той постоянно мисли за нея, от страх да не стане нещо, да изгуби това, което е внесъл. Следователно, имаш ли някакво съкровище, внеси го в Божествената банка на небето, та като мислиш за него, по този начин поне да се свържеш с небето. Който нищо не е внесъл в Божествените банки, той не мисли за небето. Понякога насила заставят човека да мисли за небето. Някоя жена е щастлива в живота си, доволна е от мъжа си и децата си и не мисли за небето. По едно време задигат мъжа ѝ от земята, занасят го в Божествената банка, и жената, ще не ще, започва да мисли за небето.

Един американски проповедник — Муди, разправял своята опитност: Докато никой от моите близки не беше заминал за онзи свят, аз си представят само Бога и ангелите, като обитатели на небето. Когато баща ми замина

за другия свят, започнах да мисля и за него. След баща ми умря майка ми и започнах да мисля за Бога, за ангелите, за баща си и за майка си. След тях умряха братята и сестрите ми. После изгубих и най-добрите си приятели. Когато близките ми, които заминаха за онзи свят, станаха повече от тия, които бяха на земята, аз мислех повече за небето: за Бога, за ангелите, за баща си и майка си, за братята и сестрите си, за приятелите. Небето стана за мене близко, родно място.

”Ако е окото ти чисто, всичкото ти тяло светло ще бъде.” /— 22 ст./.

”Ако ли бъде окото ти лукаво, всичкото ти тяло тъмно ще бъде.” /— 23 ст./.

Думата око означава съзнанието на човека. Значи, ако съзнанието на човека е чисто, всичкото му тяло чисто ще бъде.

Ще се спрем върху шести стих на прочетената глава:

”Ти кога се молиш, влез в скришната си стаичка и, като затвориш вратата, помоли се Отцу твоему, Който е в тайно. И Отец ти, Който види в тайно, ще ти въздаде наяве.”

Тайното място, т.е. скришната стаичка, в която човек трябва да влезе, е истината в човека. Истината е тази област в човека, в която той трябва да се затвори и да се моли. Не влезе ли човек в тази област да се помоли, молитвата му няма да се приеме. Казано е в Писанието, че истината ще ви направи свободни. Като влезе в областта на истината, човек трябва да има нужните пособия, но и да знае да се моли. Мнозина питат, не може ли без молитва. Без молитва не може. Молитвата е вътрешна необходимост за човека. Ако молитвата стане вътрешна необходимост за човека, той се моли естествено,

без никаква принуда, без външно насилие. За него молитвата е толкова естествена, както храненето, дишането, чувствуването и мисленето. Във всички хора скришната стаичка е на различни места. При това, човек всякога не може да влиза в тази стаичка. Всеки човек влиза в своята скришна стаичка в специално време. Това зависи от неговото вътрешно състояние. Изпусне ли момента за влизането си в тази стаичка, човек не може вече да го върне. Той трябва да чака, да дойде този момент втори път. И ако съвременните хора се оплакват от несгоди и неуспехи, това се дължи на обстоятелството, че не се подчиняват на Божественото в себе си. Когато Божественото говори те не искат да го слушат. Като мине този момент, те трябва да се стряскат, но късно е вече. Който не сее навреме, той не може да има никакъв плод. Ако навреме не отидеш на училище, никакви знания няма да придобиеш. Не мислете, че учителите ще направят отстъпки заради вас. Ако учителите на земята са строги и взискателни, много по-строги и взискателни са тия на небето. В тях няма никакво лицеприятие. Те са крайно справедливи, но благосклонни.

Когато се моли, човек трябва да знае точно, какво иска. Според мене, единствената молитва, която човек може да отправи към Бога, е да иска светлината и разбиране, да изпълнява волята Божия. Който изпълнява волята Божия, той има всичко на разположение. Изпълнението на волята Божия е пътят, по който човек може да минава при всички мъчности и затруднения. В този път работи Божият Дух. Който работи в съгласие с Божия Дух, всичко може да постигне. Как трябва да се моли човек? Човек трябва да се моли, като онзи, който дължи сто хиляди лева, за които е осъден да лежи 20 години в затвор. Човек трябва да се моли като младата мома,

която не е получила цяла година писмо от своя възлюбен. Човек трябва да се моли като онази майка, на която детето е в предсмъртен час. Какво ще стане, ако молитвата им се приеме? Те всички ще изпитат необикновена радост. Осъденият на 20 годишен затвор ще бъде освободен, защото някой негов приятел платил дълга му. Момата ще се зарадва, защото ще получи писмо от своя възлюбен, който ѝ съобщава причините за мълчанието си. И майката ще се зарадва, когато види, че здравето на детето се възстановява. Велико нещо е да изпълнява човек волята Божия!

Като говоря за млада мома и млад момък, аз ги взимам като символи. Момата символизира душата, а момъкът – духът. Всяка форма в природата е символ, с който тя си служи. Ако искате да разбирате езика на природата, вие трябва да превеждате символите ѝ. Те представляват азбука на нейния език.

Т. м.

49. Лекция от Учителя, държана на
30 юли, 1930 г. Рила – 7-те езера.

ЗАДЪЛЖИТЕЛНО ПРАВО

Какво прави домакинята, когато иска да меси хляб? Тя взима няколко килограма брашно, пресява го и туря настрана триците. После взима чиста, топла вода и замесва брашно с нея. След това туря кваса и продължава да меси тестото известно време и го оставя на топло, докато започне да се подига. Ако не тури вода в брашното, частичките му ще останат пръснати. В случая водата се взима като елемент, необходим за спояване на брашното и превръщането му в тесто.

Въз основа на същия закон и човешките мисли и чувства, за да се използват, трябва да се споят, т.е. да се обединят. Останат ли пръснати, без всякаква връзка помежду си, те са безпредметни. Значи, за да влязат в работа, мислите и чувствата на човека трябва да бъдат в хармония. Няма ли единство между мислите и чувствата, те са подобни на брашнените частички. Всеки вятър може да ги отнесе. И скъпоценните камъни придобиват стойност, когато се употребяват. Не се ли извадят от условията, при които природата ги е поставила, тяхната стойност е безпредметна. Следователно, всяко нещо придобива известна стойност, когато излезе от условията, в които природата го е поставила. Като променят условията си, хората страдат, но имат възможност да се развиват. Добре е всяко същество да промени условията

си доброволно; ако не желае само да направи това, тогава идат страданията. Рибата никога не би променила условията на своя живот, ако не дойде въдицата или мрежата на рибаря. И човек не би променил условията на своя живот, ако не дойдат страданията. В този смисъл, страданията за човека не са нищо друго, освен въдицата или мрежата на възвишените същества, които го изваждат от обикновените условия на живота и го заставят да работи. Страданията изваждат човека от охолните условия, които го правят мързелив, и по този начин го впрягат на работа.

Всички съвременни хора се стремят към някакъв идеал. Всеки иска да постигне нещо. Идеалът на някои е да се домогнат до щастието; други пък искат да се усъвършенствуват. Каквито идеали да има човек, първата му задача е да изпълни волята Божия. Да вършиш волята Божия, това значи, да си намерил ключа на живота. Който върши волята Божия, той е придобил нещо ново. Като изучавате живота на хората, ще видите, че онзи, който върши своята воля, коренно се различава от този, който върши волята Божия. Каквато храна употребява човек, такъв става. С каквото мляко се захрани детето, такива качества придобива. Всяко дете, което е хранено с майчиното си мляко, прилича на майка си. Под думата "майчино мляко" разбирам онова мляко, което съдържа в себе си качествата на любовта. Под думата "майчино мляко" разбирам словесното мляко. Който се храни с такова мляко, той става истински човек. Душата се храни със словесното мляко, вследствие на което съдържа качествата на това мляко. Когато цитираме стиха, че истината ще ви направи свободни, имаме предвид присъствието на Словото, на Божия Дух в човешката душа. Свободен може да бъде само онзи, който носи истината

в себе си. Дето е истината, там са и любовта, и мъдростта.

Всички хора, религиозни и светски, очакват идването на Духа. Защо Го очакват? Защото Той внася в човека онази светлина, която разкрива пътищата на живота. Без светлината и знанията на Духа, човек се намира в тъмнина, като в тъмна, бурна нощ. Каквото е слънцето за физическия човек, такова нещо е Духът за духовния човек. Както без слънце човек не може да използва физическите блага, така и без Духа не може да се ползва от богатата на духовния свят. Дойде ли Духа в човека, той става учен, силен, богат, здрав, щастлив. С Духа той всичко може да направи. Без Духа човек е слаб и немошен, нищо не може да постигне. Това значи, да живее човек само с човешкото съзнание. Когато Божественото дойде в човека, то стопява всичко в него. Като знаете това, дайте път на Божественото в себе си.

Христос е говорил за блаженствата, но и до днес те остават неразбрани. Блаженствата са качества на духовния човек. Истински духовният може да бъде кротък, смирен, миротворец. Той гледа на всички хора като на свои братя. Той мисли право. Влезе ли една крива мисъл в човешкия ум, той прелюбодействува. Всяка крива мисъл, всяко криво чувство, всяка крива постъпка водят човека към прелюбодеяние. Ако не мисли право, човек е в състояние да продаде своето убеждение. Човек има право да се откаже от своите убеждения и вярвания, само когато го отклоняват от правия път.

Като не могат да се справят с мъчнотиите в живота си, хората се отказват от убежденията, от вярванията си и търсят причините за нещастията си едни в други. Мъжът казва, че жена му е виновна за нещастията в дома, и решава да я напусне. Жената казва, че мъжът е виновен.

Мъжът напуска жена си, жената напуска мъжа си, но пак не се освобождават от нещастията си. Те нямат ясна представа, какво нещо е мъжът и какво – жената. Мъжът символизира духа, а жената – душата, т.е. мъжът представя мъдростта, а жената – любовта. Дето е любовта, там е животът, там е чистотата. Как познавате живота и чистотата? Животът е вода, извор, който постоянно дава. Трябва ли да доказвате чистотата на извора? Идете при някой извор и вижте, каква е водата му. Той сам говори за себе си. Мъдростта пък носи знание и светлина. Щом някой човек може да освети пътя ви, не се съмнявайте в него. Той е носител на Божествената мъдрост. Има ли любовта и мъдростта в себе си, човек побеждава всички врагове.

И тъй, искате ли да изправите живота си, дайте място на Божествената душа и на Божествения дух в себе си. Постигнете ли това, вие влизате в новия живот, в живота на истинските блага. Този е идеалът, към който всеки трябва да се стреми. Този идеал може да се постигне, когато човек отвори път на Божественото в себе си. Това значи, да даде възможност на душата и на духа да се проявят. Душата и духът трябва да господаруват в човека, а умът и сърцето да им служат.

Време е вече хората да вземат ключа на живота в ръцете си и да изпълняват волята Божия. Само душата и духът разбират волята Божия и могат да я изпълняват. Остане ли човек с ума и със сърцето си да изпълнява волята Божия, той съвсем ще се обърка. Голямо сеене става в света. Които не изпълняват волята Божия, ще изскочат вън от решетото. Всички хора ще минат през чистене. Които се изчистят и останат на решетото, ще се посадят в земята, да дадат плод. Които падат от решетото, ще отидат в устата на кокошките.

Като слушат да се говори така, всеки иска да знае, към коя категория зрънца се отнася: към ония, които остават на решето, или към ония, които отскачат навън. Това не е важно. Едно е важно за вас: Да станете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни. Как може да стане човек съвършен? Като даде право на душата и на духа си да господствуват в него, т.е. да стане проводник на Божиата Любов и Мъдрост. Стане ли проводник на великите Божии закони, човек се ползва от всички Негови блага.

Бъдете съвършени! Пътят към съвършенство е път към вечни постижения. Да се усъвършенствува човек, това е многократен, а не еднократен процес. Стремехът към съвършенство се дължи на Божественото в човека, което го потиква към постоянна работа за Великото и Красивото в света. Този импулс е запалената свещ в човека, която трябва постоянно да гори.

Т. м.

50. лекция от Учителя, държана на
6 август, 1930 г. Рила – 7-те езера.

НАЧАЛО И КРАЙ

И отговори Симон Петър и рече:

”Ти си Христос, Син на Бога живаго.”*

”Ти си Син на Бога живаго.” Всеки човек трябва да има една идея в себе си, в която да бъде така убеден, както Петър беше убеден в Христа. Понеже Петър позна Христа, Христос му отговори: ”Аз ще ти дам ключовете на Царството небесно; и каквото вържеш на земята, ще бъде вързано на небесата; и каквото развържеш на земята, ще бъде развързано на небесата.” Всеки човек трябва вътрешно да познава Христа, за да има един център, около който всички неща да се съсредоточават. Няма ли такъв център, всички негови мисли и чувства ще бъдат разхвърляни.

Каквото да се говори на хората, повечето от тях мислят за физическия живот, да има какво да ядат и да пият, да се осигурят. Животът не се състои в многото ядене. Човек може да яде много и нищо да не придобие; той може да яде малко и да има големи придобивки. Няма защо да мислите за утрешния ден. Щом днес сте задоволени, това е достатъчно. Денят се грижи за себе си. Един ден, това е една Божествена епоха. Така гледа на нещата Онзи, Който е създал света. За обикновения човек не е така. Той вижда, че слънцето изгрява и залязва, но защо

* Матей 16:16

става това, не знае. Има същества, за които слънцето нито изгрява, нито залязва. За тия същества слънцето вечно свети. Тези същества се намират на висока степен на съзнание. Като гледат човека, те виждат, докъде е стигнал, и казват, че дълъг път предстои на човека, докато дойде до съвършенство. За да постигне своето усъвършенствуване, човек трябва да мине през 400 хиляди форми, през 400 хиляди облекла, или през 400 хиляди врати.

Къде е крайт на живота? Крайт е там, дето е началото. Къде е началото? Началото е там, дето е крайт. Начало съществува само за онзи, който разбира нещата. За онзи, който не разбира нещата, има само край. Началото на всяко нещо е блаженство, крайт — нещастие; началото е любов, крайт — омраза; началото е истина, крайт — лъжа. Всяко нещо, което има край, не е вечно, не е истинно. Крайт на една работа се определя от началото. Ако някой ти даде пари за известна услуга и казва, че ти услужва от любов, без никакво възмездие, той те поставя на изкушение. Няма да мине много време, той ще иска парите си назад. Защо? Защото любовта му е изчезнала. Началото на нещата е във ваши ръце, затова стремежът се началото да бъде всякога добро. Какъв ще бъде крайт, това не е ваша работа. Крайт на нещата е в ръцете на Бога. Ако началото на една работа е в съгласие с Бога, крайт ѝ ще бъде добър. — Ама искам да знам, какво има зад любовта, зад истината, зад правдата. Зад любовта стои омразата, зад истината — лъжата, зад правдата — неправдата. И обратно: зад омразата стои любовта, зад лъжата — истината, зад неправдата — правдата. Който не е доволен от любовта, ще намери омразата. Щом се натъкне на омразата, тогава само човек може да разбере и оцени любовта.

”Ти си Син на Бога живаго.” Христос отговори на Петра: ”Блажен си, Симоне, защото плът и кръв не са ти открили това, но Отец мой, Който е на небеса.” /— 17 ст./. Мнозина биха желали да бъдат в положението на Петра, да имат съобщение с Бога, но даже и Петър не задържа това съзнание за дълго време. Не се мина много, и той казва на Христа: ”Смили се на себе си, Господи, няма да ти бъде това.” /— 22 ст./. — Тук Петър изгуби Божественото си съзнание и изпадна в човешко съзнание. Това, което стана с Петра, става с всеки човек. То е вътрешно състояние, през което всеки човек неизбежно минава. Докато живее в Божественото съзнание, човек е готов на всякакви жертви за Бога и за ближния си. Изпадне ли в човешкото съзнание, той започва да се чуди, защо е влязъл в този път на страдания, защо не мисли за себе си, за своя живот. И Петър се чудеше на Христа, защо се излага на такива страдания, защо не помисли и не се смили за себе си. Той знаеше, че Христос има сила да победи света и да се избави от страданията и се чудеше, защо не направи това. Христос казваше, че трябва да мине през страдания, за да дойде до възкресението. Без страдания няма възкресение. Тогаз Исус рече на учениците си: ”Ако иска някой да дойде след мене, нека се отрече от себе си, и нека дигне кръста си, и нека ме следва.” /— 24 ст./.

Следователно, дойдете ли до Божественото, ще приложите особени методи, а не обикновени. Не казвайте, че, ако служите на Бога, ще загубите. Мислите ли така, вие сте на крив път. Страдате ли, не се смущавайте. Божественото страда, за да освободи човешката душа от робството, в което се намира. Детето ли страда, или майката? Майката страда, детето знае само да иска, заповядва и плаче. Детето плаче за всяка своя нужда. Щом

заплаче, майката и бащата веднага му се притичват на помощ. Те знаят, че то е безпомощно и употребяват всички грижи да му помогнат. Докато стъпи на краката си, докато израсне, детето постоянно плаче. Обаче плачът не разрешава въпросите. Детето трябва да бъде разумно, да не плаче, но да знае, как да отваря и затваря устата си, как да говори на майка си.

Кое е същественото за човека? Да познава Христа. Мнозина искат да имат власт, да разполагат с ключовете на Царството Божие. Туй не се постига лесно. За да дойде до това положение, човек трябва да има вътрешно, мистично разбиране за живота и за любовта. Няма ли това разбиране, той не е дошъл до познаване на Бога и на Христа. Ключовете на Царството Божие са в Бога. Как ще дойдете до Него, щом не Го познавате? За ония, които Го познават, е казано: "Аз и Отец ми ще дойдем и жилище ще направим във вас." Казано е още: "Това е животът вечен, да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога." Вън от познаването на любовта никаква философия не съществува. Любовта разрешава всички въпроси. Тя представя пълна торба, от която човек може да черпи всеки момент. Какво представя твоето знание за правене на хляб, за храносмилането, ако торбата ти е празна, и цял ден гладуваш? Парче хляб в торбата ти струва повече от всичкото ти знание. Знанието има смисъл, но при пълна торба с хляб. Иначе, ще философствуваш, ще учиш хората, но ще поглеждаш към пълната им торба.

Като ученици, вие трябва да изучавате вътрешния смисъл на живота. Като четете Библията и Новия завет, не четете механически. За да разберете Словото Божие, вие трябва да се спирате върху Неговия вътрешен смисъл. Само по този начин ще усилите вярата си. Вие се нуждате от вяра, която да устоява на външни и вътреш-

ни бури, да не се разколебава от нищо. Как може да ви разубеди човек в изгряването на слънцето? Вие знаете, че слънцето всяка сутрин изгрява. Ако не го виждате, причината се крие другаде някъде, а не в самото слънце. Каквито промени да стават във външния и вътрешния живот на човека, слънцето постоянно изгрява и залязва. Едно нещо може да ви изненада: някога слънцето изгрява и залязва по-рано, а някога – по-късно. Това е в неговия път. Вие можете да не знаете, с колко минути по-рано или по-късно изгрява и залязва, но това е предвидено в движението на слънцето.

Тъй щото, кой каквото да ви говори, не се поддавайте на чуждото мнение. Понякога чуждото мнение може да ви хипнотизира, и вие да останете в тъмнина. Как ще вярвате на твърдението на някого, че слънцето няма да изгрее? Всичко може да стане в света, но слънцето неотклонно ще следва своя път. Правете наблюдения върху явленията в природата и вадете заключения. Дойдете ли до някакви положителни правила, не се колебайте в тях. Имате ли някакви духовни опитности, не се съмнявайте в тях. Те почиват на известни закони, които трябва да изучавате. Оставете ли съмнението да работи във вас, вие се разколебавате, внасяте смущение в съзнанието си. Всяко смущение пречи на правилното виждане.

Като се натъква на съмнения и на смущения, човек се отегчава от живота. Защо? Той мисли, че не може да постигне всичко, каквото желае, но на определеното за това време. Може ли детето изведнъж да израсте? Дълго време майка му го повива и разповива, къпе го в коритото, докато един ден стане възрастен човек. Искан ли преждевременно да излезе от пелените и да си служи с магическата пръчица на баща си, това значи, че човек е дошъл до положението на онзи, който иска да се жени.

Защо се жени човек? За да го обича някой. Той иска жена му и децата му да го обичат, но един ден ги изгубва, а с тях заедно и любовта им. После търси приятели, намира ги, но скоро ги изгубва. Търси богатство, но и него изгубва. След като прекара големи разочарования, той казва: Свърши се моят живот. Животът ти не е свършен, но свършиха се твоите криви разбирания за живота. Сега ще започнеш отново, с нови разбирания. Докато дойдеш до новото, ще минеш през тъжната зона на живота.

Страшно е положението на човек, който е изпаднал в тъмнина. Дето погледне – навсякъде мрак. Спи той, обръща се натук-натам, дано дойде отнякъде малко светлинка. Няма човек в света, който да не е минал, или да не мине през това състояние. Страшно е това състояние, но не е безизходно. Привидно слънцето ще залязва, но пак ще изгрява. Не се разколебавайте във вярата си. Каквото да стане с вас и около вас, слънцето никога няма да загасне. Слънцето представя човешкото съзнание. То изгрява и залязва, но никога не загасва. Ще дойде ден, когато човек ще застане на такава височина, отдето ще вижда слънцето постоянно да свети. За него вече слънцето нито изгрява, нито залязва.

Докато расте и се развива, човек постоянно минава през светлина и тъмнина на съзнанието си. За да издържи на тия състояния, той трябва да има вяра в Бога, като център на неговия живот. Ако не се движи постоянно около този център, човек не може да расте и да се развива. Бог дава еднакви условия на всички души да растат и да се развиват, да постигнат своите желания. Къде ще намерите Бога? В себе си. Търсите ли Го вън някъде, в този или онзи, вие ще се заблудите, ще объркате пътя си. Объркате ли пътя си, всичко ще загубите.

Един богат младеж отишъл при един адепт да се учи. Адептът бил от самозваните учители. Ученикът искал от адепта да направи някакво чудо. Адептът казал: Ще направя едно чудо, но ако ми донесеш всичките си скъпоценности. Ученикът изпълнил волята на адепта. Той донесъл скъпоценностите си и чакал да види, какво чудо ще стане. — Затвори сега очите си и, докато не ти кажа да ги отвориш, ще седиш със затворени очи — казал адептът. Ученикът затворил очите си и чакал. В това време адептът обрал всичките му скъпоценности и изчезнал. Когато ученикът отворил очите си, не видял нито учителя си, нито торбата със скъпоценностите.

И тъй, като дойде някой самозван адепт при тебе и ти каже, че ще те научи на нещо особено, знай, че той ще вземе всичките ти скъпоценности и ще изчезне. Видите ли такъв учител, дръжте очите си отворени. За тия адепти и учители Христос казва, че са крадци и разбойници. Те не носят свобода на човешката душа, но я ограбват и заробват. Пазете се от учители, които не служат на Божественото, което носи изобилие в живота. Като знаете това, дръжте връзката си с Божественото и не мислете, че можете да имате реални постижения по механически начин. Реалното се придобива по реален начин.

Едно се иска от човека: съзнание за всичко, което върши; яде ли, пие ли, работи ли — всичко да става за слава Божия. Обезсърчи ли се човек, нека си помисли за Бога. Щом помисли за Бога и реши да живее за славата Божия, обезсърчението изчезва. Ще кажете, че работата ви няма да се нареди и отпадате духом. Направете малко усилие над себе си и започнете да ядете. Щом хапнете малко хляб, неразположението ви ще изчезне. Хлябът внася сила в човека и го подтиква към живот. Щом се нахрани човек, слънцето в него изгрява. Гладът е залез,

яденето – изгрев. Яденето, както слънцето, дава условия на човека да расте.

Когато се говори за слънцето като източник на живот, някои мислят, че като излизат сутрин да наблюдават изгрева на слънцето, ще придобият всичко, от което организмът им се нуждае. Ако разбират езика на слънцето, много нещо ще придобият. Не го ли разбират, нищо няма да придобият. Слънцето дава изобилно на ония, които могат да се свържат със слънцето, и при 30° студ, пак може да се ползва от неговите лъчи. От съзнанието на човека зависи, колко енергия може да приеме от слънцето. Когато съзнанието на човека е пробудено, той се превръща в извор, който постоянно дава. Той има любов в себе си, която отправя към всички живи същества. Ако погледнете с окото на ясновидеца двама души, които се обичат, ще видите, че между тях става преливане на енергии. Като се обичат, енергията от Духа слиза върху тях и се прелива от единия в другия.

Като не разбират любовта, хората се страхуват да не я изгубят. Любовта не се губи. Тя обхваща цялата вечност. Който люби, той живее във вечността, в която радостта е непреривна. Любете, за да живеете във вечната радост. Не любите ли, вие сте във вечнат скръб. Любите ли, вие ще бъдете в Божествения живот. В Божествения живот има само качване от едно стъпало на друго, обличане на нови дрехи и влизане във врати, които водят към радост и изобилие. В човешкия живот има слизане, събличане и излизане. Влезете ли за момент само в Божествения свят, благодарете за онова, което сте получили, и се върнете у дома си да си дадете отчет за всичко, което сте дали и взели.

И рече му Симон Петър: "Ти си Син на Бога живаго." Синът подразбира отношение, връзка между Боже-

ственото и човешкото съзнание. Тази връзка е като свещта, която посочва пътя на пътник, който се объркал в тъмна нощ. Тя е слънце за заблудения пътник. Както слънцето огрява нещата и показва пътя на хората, така и връзката между Сина и Бащата озарява човешката душа и я подига. Слънцето осветява земята, а Божественото съзнание – душата. Божественото съзнание носи радост, светлина, знание и свобода за човека. Силата не е в свещта, но в онзи, който я носи. Силата не е в слънцето, но в Онзи, Който е зад него. Както човек носи свещта и осветява своя път и пътя на своите близки, така и Бог носи слънцето в ръката си. При всяко съмнение свещта изгасва, и човек остава в тъмнина. Започне ли да се моли, свещта отново свети.

Ще кажете, че това са детински обяснения. Искате ли философски обяснения, намерете някой философ, като онзи адепт, който ще ви каже да затворите очите си и ще ви обере. Ние проповядваме на хората да държат очите си отворени. Ние правим чудеса, когато очите на хората са отворени. Когато слънцето изгрява, дръжте очите си отворени. Отвори очите си, да видиш голямото чудо на света – изгряването на слънцето. По-голямо чудо от това няма. Станеш ли сутрин да поздравиш слънцето и след това започнеш да работиш, ти можеш и учен, и богат, и здрав да станеш. Ти можеш да развързваш и да завързваш, както и когато пожелаеш. "Верният в малкото е верен и в многото." Колкото малка работа да ви е дадена, свършете я с любов. Тя ще ви донесе благословението на Бога. Не е ли доволен на малкото, каквито условия да му се дадат, човек нищо не може да постигне. Красивата и скъпа цигулка не може да направи ученика музикант. Труд, усилия, работа се иска от него. За да

постигне нещо, той трябва да работи по четири-пет часа на ден.

Днес животът изисква от всеки човек усилен и съзнателна работа върху себе си. Всеки сам трябва да свире, сам да се упражнява. Никой на никого не може да работи. Вие можете да слушате другите да свирят, но за себе си сам ще свирите. Бог е дал най-голямото благо на човека — животът. Нищо друго не се иска от човека, освен съзнателна работа, направена с любов и благодарност. Какъв ще бъде крайт на нещата, не мислете. Какво става, когато слънцето изгрява? Щом слънцето изгрее, изворите ще усилят течението си, нивите ще узреят, хамбарите ще се напълнят, хората ще се помирят и ще заживеят братски. Какво ще стане още? Мъртвите ще възкръснат. Какво ще стане още? Неправдата ще изчезне. Още? Правдата ще възтържествува и между хората ще настане мир, радост и веселие. Кога ще стане това? Когато очите на хората се отворят.

*

51. Лекция от Учителя, държана на
13 август 1930 г. Рила — 7-те езера.

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Доброто оръжие	3
2. Положително знание	14
3. Претръпване и претъпяване	30
4. Добрият ден	43
5. Стойност на нещата	58
6. Правилно разбиране	75
7. Точност	90
8. Двата принципа	104
9. Абсолютна вяра	123
10. Закон и принцип	141
11. Морални правила	156
12. Форма и съдържание	175
13. Проява, връзка и причина	186
14. Интуиция	197
15. Скришната стаичка	204
16. Задължително право	211
17. Начало и край	216

КНИГИТЕ НА „ХЕЛИОПОЛ“

- Учението за Вътрешния Изток**
- Беседи на Учителя Петър Дънов**

За връзка с издателството

тел. 02/71-73-17 (офис)

или

София 1618, П.К. 328

Официален дистрибутор на книгите

– Беседи на Учителя Петър Дънов

тел. 02/79-69-48

ИЗДАТЕЛСТВО "ХЕЛИОПОЛ"

Издателска програма, насочена към вътрешното себе-усъвършенствуване на човека, към Вътрешния му Мир, към Интуицията.

КНИГИТЕ НА "ХЕЛИОПОЛ"

**from
Любо-
-знание**

**by
Intellect
Business**

**to
Spirit**

Гледайте широко на света, на всичко, което става около вас. Не мислете, че вашите разбирания са най-прави. Не се стремете да обърнете хората, да мислят като вас. Не е нужно всички хора да мислят по един и същ начин. Вложете в човека импулс, да се свърже с разумната природа, която носи принципите и законите на вечността. Стремете се към великите закони на Битието, а не към личните разбирания на хората. Стремете се към великата доброта, а не към доброто на човека, която ту се намалява, ту се увеличава. Истински добрият човек остава верен на себе си. Той не се подава на външните условия.

Учителя Петър Дънов

В настоящото издание е съхранен стила и пълната автентичност на изразните средства на Учителя Петър Дънов.